

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/25 • 25 Haziran 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Kürt halkına, ilerici-devrimci güçlere, işçi ve emekçilere yönelik saldırıları artıyor...

Saldırılara karşı birleşik militan direniş!

İÇİNDEKİLER

Kürt halkını, ilerici ve devrimci güçleri, işçi ve emekçileri hedef alan saldırılara karşı birleşik militan direniş!	3
Faşist baskı, terör ve operasyonlarla Kürt hareketi tasfiye edilmek isteniyor...	4
Kürt halkına yönelik dizginsiz saldırı ve şoven kudurganlık tırmandırılıyor...	5
Sermaye basını savaş nizamına geçmeye hazırlanıyor!	6
Kürt halkına yönelik devlet terörü tırmandırılıyor.../ BİR-KAR...	7
AKP temsilcileri ile TÜSİAD şefleri Washington'da huzura çıktı!	8
Sivas'ın katili sermaye devletinden hesap sormak için alanlara!	9
Hesap sormak için 2 Temmuz'da mücadele alanlarına! / BDSP	10
UPS işçileri patron-polis işbirliğine geçit vermiyor!	11
Esenyurt'ta "sendika" gerginliği	12
Tersanede iş cinayetleri	13
hasıraltı ediliyor	13
15-16 Haziran Direnişi selamlandı.	14
İşçi ve emekçi hareketinden...	15
Gençliği devrime kazanmak için eksikliklerimizi aşarak, yeni imkanlar yaratarak ileri yürüyalım!	16-18
27 Haziran'da Toplu Sözleşme Sempozyumu'na!	19
Sendikal ihanet çeteleri rant kavgasında!	20
Haziran bültenlerinden...	21
Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın ile konuştuk	22-23
Milyarderler çoğalıyor, yoksulluk büyüyor...	24
Emekçiler krizin faturasını kabul etmiyor...	25
Vatikan'ın Saramago tahammülsüzlüğü	26-27
Kentsel yağmaya düzenleme	28
Politik irade ve savaş - M.Can Yüce...	29
2 BDSP'linin tutukluluğu devam ediyor	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/25 * 25 Haziran 2010
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Sermaye devletinin Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini boğmaya yönelik saldırıları tırmanmaya devam ediyor. Sermaye devletinin hizmetindeki AKP'nin Kürt sorununu çözme iddiasıyla başlattığı "açılım" politikasının iflasla sonuçlanması üzerine inkar, imha ve tasfiyeye dayalı kirli savaş politikaları düzen siyasetinin gündemine yeniden oturdu. Kürt halkına karşı her cephede savaş düzeni oluşturuldu. Düzen partileri, medya, sendikalar, akademik çevreler, "sivil toplum" örgütleri ve her türden düzen kurumu tek bir ses olarak Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesinin önünü dikilmeye başladı. Dahası bu savaş cephesinin yükselttiği sesin solun kimi kesimlerinde anında yankı bulması dikkat çekicidir. Bu sol çevrelerin, "akan kanın durdurulması", "her türlü şiddete son" vb. çağrı ve söylemleri sermaye devletinin Kürt halkına karşı başlattığı savaş çıkırtkanlığına, ırkçı-şovenist histeriye "sol"dan verilmiş bir destek olarak görülmelidir. Psikolojik savaş eşliğinde sürdürülen bu saldırıya karşı Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini sahiplenmek için, ilerici ve devrimci güçlere yönelik faşist baskı ve teröre dur demek için, işçi ve emekçilere dönük sosyal yıkım saldırılarının önüne barikat oluşturmak için birleşik militan bir mücadele yükseltilmelidir. Günün acil ve yakıcı görevi budur.

* * *

Metal işçileri Birliği'nin, 2010-2012 dönemi Metal TİS Grup Sözleşmeleri'ne metal işçilerinin tabandan müdahalesi olarak gündeme getirdiği Metal TİS Sempozyumu 27 Haziran günü gerçekleştirilecek. Bu sempozyum ile birlikte hem metal sözleşmelerinde öncü metal işçilerinin taban inisiyatifinin harekete geçirilmesi hem de toplu sözleşme görüşmelerinin sendika bürokratları tarafından bir ihanetle bitirilmesinin önü kesilmeye çalışılacak. Aylara yayılan bir çalışmanın sonucu olarak gerçekleştirilecek sempozyum, öncü metal işçilerinin irade ve inisiyatifinin öne çıkacağı ve metal işçilerinin taban örgütlenmesinin şekilleneceği bir platform işlevi görecek. Bu sempozyum ile birlikte metal işçilerinin mücadelesi öncülerini şahsında yeni bir düzeye

sıçrayacaktır. Kuşkusuz bu sıçramanın zemini öncü metal işçilerinin bu sürecin etkin bir bileşeni olarak kendi öncü rollerini oynamalarına bağlı olacaktır. Bu başarılı olduğu oranda metal işçilerinin mücadele ve örgütlenmesinde yeni bir dönemin önü açılmış olacaktır.

Sınıf devrimcileri bulundukları tüm alanlarda öncü metal işçilerinin TİS Sempozyumu'na katılımını etkin bir şekilde örgütlemek, sempozyum kürsüsünü bir mücadele ve örgütlenme kürsüsüne çevirmek ve sempozyumun alacağı kararları enerjik bir çabayla hayata geçirmek için bugünden seferber olmalıdırlar.

* * *

Liselilerin Sesi'nin Haziran 2010 tarihli yaz sayısı çıktı. Okurlarımız *Liselilerin Sesi*'nin yeni sayısını Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirler.

"Gün tutuşur canım, gece tutuşur yangınlarda tutsak, canlar tutuşur!"

Kıtapçılarda...
Karanlığa meşale
olanlar küllerinden
yeniden doğarlar!

Kürt halkını, ilerici ve devrimci güçleri, işçi ve emekçileri hedef alan saldırılara karşı birleşik militan direniş!

Sermaye iktidarı bir yıl önce “Kürt açılımı” başlattığını ilan etmişti. Bu “iddialı proje”, Kürt halkının demokratik taleplerini karşılamak için değil, ABD’nin taşeronluğu kapsamında “bölgenin etkin gücü” olma hevesiyle gündeme getirilmişti.

Bölgede taşeronluk rolünü oynayabilmek için “ayak bağı” kabul ettiği Kürt sorunundan kurtulmak isteyen Amerikancı rejim, “Kürt açılımı” safasatıyla bu işi halledeceğini var sayıyordu. Bu plana göre, ulusal özgürlük ve eşitlik özlemlerinden vazgeçmesi karşılığında Kürt halkına bazı kırıntılar verilecekti.

Aradan geçen süreye rağmen, içi boş söylemlerle bazı medyatik toplantılar dışında bir şey yapmayan sermaye iktidarı, savunmaya çekildiğini ilan etmesine rağmen, PKK’ye karşı askeri saldırıları sürdürdü. PKK güçlerinin 31 Mayıs’tan sonra fiili ateşkese son vermesi ile tek taraflı saldırılar çatışmaya dönüştü.

Son aylarda Kürt siyasal güçlerini ve kurumlarını, Kürt çocuklarını ve Kürt halkını hedef alan saldırıları tırmandıran Türk sermaye devleti, gelinen yerde savaşı da tırmandırmaya başladı. AKP, ordu ve medyadaki kaleşörlerin bir kısmı savaş diline dönüş yaptılar.

Halklar arası düşmanlık körükleniyor!

Kürt hareketi bazı temel demokratik taleplerinin karşılanması kaydıyla devletle uzlaşmaya hazır olduğunu sayısız kez dile getirdiği halde, bu yönde kayda değer bir adım atmayan Amerikancı rejim, savaşı yeniden tırmandırma politikasına sarıldı.

Kendileri çatışmaları tırmandırdığı halde, ölen askerlerin cenazelerinde boy gösteren asker ve siyasetçiler, şovenizm zehri yayan nutuklar atıyorlar. Kan üzerinden yapılan bu gösterileri manşetlere taşıyan sermaye medyası ise, her zamanki gibi Kürt halkına kin kusuyor.

Onyıllardır emperyalistlerin tetikçiliğini yapan bir rejimin yürütme organı olan AKP hükümetinin şefleri, “PKK dış güçlerin taşeronu” söylemiyle Kürt sorununu yok sayma taktiği izliyorlar. Güya çatışmalar bundan dolayı tırmanıyor. Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik özlemlerini demagoji ile yok saymanın gülünçlüğü bir yana, ABD emperyalizminin bölgesel politikaları çerçevesinde “etkin taşeronluk” yapmak için yanıp tutuşanların bu söylemi tiksinti vericidir.

İrkçı-inkarcı politikaya saplanıp kalan rejimin efendileri, Kürt sorunu karşısında içine yuvarlandıkları aczin üstünü saldırgan, demagogik, şoven söylevlerle örtmeye çalışıyorlar. Ölümüne sürdükleri askerlerin cesetlerini kullanarak ezilen Kürt halkıyla işçi ve emekçiler arasında düşmanlık tohumları ekmeye çalışarak, ırkçı histeriyi daha kapsamlı bir saldırının olanağına çevirmek istiyorlar. Hem devlet erkanının hem medyadaki bir takım tetikçilerin aynı anda seferber olmaları bu uğursuz plandan ayrı düşünülemez.

Faşist devlet terörü ilerici ve devrimci güçleri de hedef alıyor!

“Demokratikleşme” söylemini dilinden düşürmeyen AKP şefleri her geçen gün daha fazla faşist devlet terörüne sarılıyorlar. Sadece Kürt halkı ve siyasi temsilcilerine değil, ilerici ve devrimci güçlere de saldırıyorlar. Kürt illerinde olduğu kadar, ülkenin değişik kentlerinde de yargısız infazlar, keyfi gözaltı ve tutuklamalarda gözle görülür bir artış yaşanıyor.

Bir süredir devrimci kurumlara saldıran devlet güçleri, reformist parti ve akımları da taciz etmeye başladılar. İşçi sınıfı ve emekçilerden yana mücadeleci bir çizgi izlemeye çalışan sendikalar da saldırın hedefi haline geliyor.

Tüm bunlar, aşılamayan krizin seyri ile de bağlantılı olarak, rejimin topyekûn bir saldırıya girişebileceğinin işaretlerini veriyor.

Saldırı aynı merkezden yönetiliyor!

“Demokratikleşme” safasatlarıyla ne ezilen Kürt halkını ne işçi sınıfı ve emekçileri uzun süre oyalamanın mümkün olmadığını gören AKP hükümeti, yüzündeki “demokrat” maskesini söküp atarak, tüm hoyratlığıyla ortaya çıktı. Öyle ki, son aylardaki gelişmeler, AKP’den demokrasi bekleyen avanak liberalleri bile hayal kırıklığına uğratacak cinstendir.

AKP hükümeti, tüm toplumsal muhalefet güçlerini hedef alan bir saldırı politikası izliyor. Kürt sorununa çözüm üretmek bir yana, çatışmaları yeniden alevlendiren rejim, Kürt halkının siyasi temsilcilerini zindanlara kapatıp, haklarında binlerce yılı bulan hapis istemiyle davalar açıyor. Kolluk kuvvetlerine taş atan Kürt çocuklarına, kokuşmuş düzenin yasalarına göre bile akıl dışı kabul edilen cezalar vermeye çalışan savcılar, ırkçı-inkarcı politikanın uygulanması için seferber edilmiş durumdadır.

Hak arama mücadelesi veren işçi ve emekçilerin üzerine de kolluk kuvvetlerini salan hükümet, ilerici ve devrimci güçlerin kurumlarına saldırmakta, burada faaliyet yürüten devrimcilerin evlerine baskınlar düzenlemekte, gözaltına alınan devrimcilere temelden yoksun ithamlarla cezalar kesmektedir.

Polisin işkence, yargısız infaz gibi icraatlarında görülen artış, mahkemelerin işkenceci katilleri korumak için çevirdiği çirkin oyunlar tabloyu tamamlamaktadır.

Bu topyekûn saldırı, tek merkezli, yani sermaye iktidarının kilit noktalarını tutan güçlerin mutabakatıyla yürütülüyor. Bu güçler arasında iktidar ve rant yağmasından daha büyük paylar almak için meydana gelen çatışmaları devam etse de, ezilen Kürt halkına, ilerici ve devrimci güçlere, işçi sınıfı ve emekçilere saldırmak söz konusu olduğunda tam bir uyum içinde hareket ediyorlar.

Bu kapsamlı saldırılara ırkçı-şoven propagandanın eşlik etmesi rastlantı değildir. Zira halklar arası düşmanlığı körüklemek, farklı milliyetlere mensup olan işçi sınıfı ve emekçiler arasındaki yapay ayrımları kışkırtmak, her zaman sermaye rejiminin işini kolaylaştırıcı bir rol oynar. Saldırının hedefinde emekçiler olduğunda, bilinçleri bulandırıp birliğini baltalamanın en etkili ve kirli yolu şovenizm zehrini yaymaktır.

Ezilen Kürt halkı, ilerici ve devrimci güçler, işçi sınıfı ve emekçiler aynı merkezden yürütülen kapsamlı bir saldırının hedefi durumundadır. Amerikancı rejimin bu kirli oyununu bozmak, başta devrimciler olmak üzere tüm ilerici güçlerin görevidir. Egemenlerin halkları birbirine düşürme planlarını teşhir etmek, saldırının aynı merkezden yönetildiğini işçi ve emekçilere anlatmak ve bu saldırıya karşı etkili bir duruş sergileyebilmek için devlet terörüne, ırkçı-şovenizme, işsizlik, yoksulluk ve sefaletle karşı birleşik ve militan bir mücadele hattı örülmelidir. Bu yönde ciddi bir çaba sarf etmek, ilerici ve devrimci tüm güçlerin temel bir sorumluluğudur.

Faşist baskı, terör ve operasyonlarla Kürt hareketi tasfiye edilmek isteniyor...

Çözüm yolu devrimci sınıf mücadelesinin büyütülmesiyle açılabilir!

Siyasal bakımdan sert ve sıcak bir yaz dönemine girmiş bulunuyoruz. PKK gerillalarıyla Türk ordusu arasında çatışmaların yoğunluğu giderek artıyor. Son günlerde ardarda yaşanan çatışmalarda çok sayıda asker ile PKK gerillası yaşamını yitirdi ve yaralandı. Birçok olgu çatışmalı sürecin giderek ivme kazanacağını gösteriyor. Zira sermaye devleti kirli savaşı tırmandıracağı yönünde ciddi işaretler veriyor. PKK eylemlerinin ardından toplanan devlet zirvelerinden bu yönde kararlar çıkıyor, tehditler savruluyor. Bir süredir rafa kaldırılan kirli savaş söylemleri yeniden ortalığa saçılıyor. Kökünü kurutmaktan, OHAL'e dönmekten söz ediliyor.

Oysa bir yıl önce başka bir hava esiyordu. AKP hükümeti tarafından açıklanan “açılım” politikasıyla Kürt sorununda artık çatışmalı dönemin kesin olarak geride bırakılacağı yönünde propaganda yapılıyor, Kürt sorununun çözümü çerçevesinde bir dizi konu tartışılıyordu. Bugün ise rüzgar tersinden esiyor, Kürt halkına yönelik bir savaş seferberliği ilan ediliyor.

Bu noktaya elbette birden gelinmedi. “Açılım” süreciyle estirilen rüzgar Habur’daki karşılamaların ardından kesilmiş, sonrasında ise faşist baskı ve terörün şiddeti arttırılmıştı. Her kesimden binlerce insanın tutuklanması, Kürt kurumlarının kapatılması, askeri operasyonlara girilmesi ve PKK gerillalarının hareket alanlarını ortadan kaldırmak gerekçesiyle barajlar kurulması türünden projelere kadar uzanan kapsamlı bir faşist baskı ve terör politikası uygulamaya sokulmuştu.

Kuşkusuz bu yaşananlar sermaye devleti açısından keskin bir yön değişiminin olduğu anlamına gelmiyor. Zira durumu böyle değerlendirmek için, “açılım”ı bir demokratikleşme projesi olarak görmek gerekir ki, böyle olmadığını biliyoruz. “Açılım” sürecinin temel hedefi Kürt hareketinin tasfiyesiydi. Bu tasfiye operasyonu “açılım” süreciyle de başlamadı. Bu süreci askeri operasyonlar ile kurulan bir abluka öcelemekteydi. Amaç, Kürt hareketinin direncini kırmak, başarıma umudunu tüketmek ve böylece oluşturulacak uygun siyasal ve moral koşullar üzerinden silahların teslimini sağlayacak bir rüzgar estirebilmektir. Yani silahlar yoluyla inisiyatif tümüyle devletin elinde toplanacak, onun siyasal ve moral üstünlüğünün kesinleştirildiği bir durumda ise “artık çözüyoruz” denilerek bazı kırıntılar yoluyla gerilla güçleri tasfiye edilecekti.

Bu “proje” haklı olarak bir ABD projesi olarak tanımlandı. Çünkü esas olarak ABD’nin Ortadoğu’ya yönelik yeni stratejilerinin bir parçası olarak gündeme getirilmişti. Bu çerçevede ABD ile yapılmış bir dizi anlaşma ile de pekiştirilmişti. ABD ve Güney Kürdistan yönetimiyle oluşturulan “üçlü mekanizma” ve “istihbarat paylaşımı” bu anlaşmaların ürünüydü. İsrail de bu işbirliğinin aktif bir ortağıydı.

Böylece başlatılan sürecin ilk ayağında yoğun askeri operasyonlar vardı. 2008 ve 2009 kışı askeri operasyonlarla geçti. Özellikle Zap’a kadar gidilmesi ve Kandil’in vurulması bu operasyonların doruk noktasını oluşturdu. Bu oldukça kapsamlı operasyon ABD ve İsrail’in askeri ve istihbarat desteği ile yapıldı. Dönemin Genelkurmay başkanı ve hükümet yetkilileri bu işbirliğini övüne övüne anlattılar ve ABD-İsrail askeri desteğini yaratılmaya çalışılan zafer tablosu için kullandılar.

Ancak bu operasyonlar “açılım”ın önünü düzlemek amacıyla yapılıyordu ve Türk ordusu belirlenen sınırları aşma eğilimine girdiği anda apar topar bitirildi. Sonuç beklenenin tersi oldu. Kürt hareketi bu süreçten moral bakımdan çökmek bir yana güçlenerek çıktı.

Askeri operasyonlar işlevini yerine getiremese de “proje”nin ikinci adımı uygulamaya sokuldu. Bu adım Aktütün gibi PKK’nin sarsıcı bir eyleminin arkasından geldi. Amaçlanan, “PKK savaşta ısrar ederken biz Kürt sorununu demokratik yoldan çözüyoruz” denilerek PKK’yi tecrit etmek, askeri varlık gerekçelerini ortadan kaldırmaktır. Böylece sermaye iktidarı politik ve moral inisiyatifi eline alacak, PKK karşısında ezici bir üstünlük kuracaktı. Kürt halkı kurulu düzene bağlanacak, PKK ise tasfiye edilecekti.

Planlar böyleydi ancak işler umulduğu gibi gitmedi. PKK’nin, tecrit olmak bir yana, aksine Kürt halkının temsilcisi bir siyasal güç olarak kabul edildiği görüldü. Habur’daki karşılama bunu anlatıyordu ve böylece plan daha ilk aşamada suya düşmüş oldu.

Bu durum üzerine, devletin inisiyatifi yeniden ele alacağı bir zamana kadar “açılım” kapatıldı ve başlangıç noktasına dönüldü. Artık öncelikli hedef, Kürt hareketini yıldırma, yaptığından pişman olacak bir noktaya sürüklemek ve “açılım”ı arar bir bunalıma sürüklemektir. Bu nedenle özellikle Kürt hareketinin açığındaki mevzilerine yönelik yoğun saldırılara girişildi. Binlerce tutuklama, DTP’nin kapatılması, Roj TV’inin susturulması ve Avrupa’daki Kürtler’e yönelik baskılar bu yönelime bağlı olarak uygulamaya sokuldu.

Ancak bu yoğun saldırılar Kürt hareketinin direncini kıramadı. Bugün Kürt hareketi kendi cephesinden yeni bir hamle yapmaya çalışıyor. Öcalan ve PKK yönetimi, Kürt sorununun “demokratik” yollardan çözümü yönünde yeni bir açılım yapılmadığı koşullarda silahlı eylemleri arttıracaklarını ve giderek şehir merkezlerine yayacakları biçiminde açıklamalarla bunu ortaya koydular. Amaç, gerilla güçlerini aktif savunmadan saldırı konumuna geçirerek bir dönemdir gündemden düşürülen Kürt sorunu ve açılım tartışmalarını yeniden gündeme taşımaya ve sermaye devletini adım atmaya zorlamaktır. Kürt hareketini yıldırma ve teslim alma saldırısına da silahlı eylemler yoğunlaştırılarak yanıt verilmektedir.

Devlet ise bu hamleye yanıtı olarak, kirli savaşı tırmandırma yolunda tehditler savurmakta, kararlılık gösterileri yapmakta, bu yönde kararlar almaktadır. Kirli savaşın en önemli aktörlerinden olan MHP de OHAL’e dönülmesi, Güney Kürdistan’a askeri operasyonlar başlatılması vb. gibi bir dizi taleple bu yöndeki adımları kendi cephesinden tamamlamaktadır. İkinci olarak ise “açılım”da ısrar edileceği iddia edilmektedir. Özellikle Tayyip Erdoğan’ın mecliste yaptığı konuşma bu tutumun bir ifadesidir. Erdoğan bir yandan kirli savaşın en koyu olduğu dönemi çağrıştıracak tehditler savururken, diğer yandan “her şeye rağmen açılımda ısrar edeceğiz” temasını işlemektedir.

Belirtmek gerekir ki, kirli savaş döneminin askeri şefleri de sadece savaş diliyle konuşmuyorlardı. Hatta onlardan biri, elbette önce ezeceğiz ama arkasından da sorunu çözmek amacıyla bazı demokratik haklar tanıyacağız diyerek, zamanında epeyce ün kazanmıştı. Ama sermaye devleti Öcalan’ı yakaladıktan sonra

ardından ortaya çıkan son derece uygun koşullarda bir çözüm gücü ortaya koyamadı. Kürt hareketinin yeniden ayağa kalktığı, politik ve moral bakımdan güçlü olduğu bir dönemde, Amerika-İsrail ve Güney Kürdistan yönetimini arkasına alarak sonucu gitmeye çalıştı ancak başarılı olamadı. Bugün gelinen noktadaki tutumu ise sadece Kürt sorunundaki çözümsüzlüğünü ve iflasını sergiliyor. İnkâr ve imhadan başka bir politika üretmiyor. İnandırıcılığı kalmamış olan “açılım”ı havuç niyetine öne sürüyor. Öte yandan ise kirli savaş silahlarını raftan indirmeye kalkarak, Kürt hareketini terbiye etmeye çalışıyor. Ama bugün böyle bir savaşı sürdürecektir toplumsal-siyasal koşullara sahip olduğu tartışmalıdır. Dahası, aynı düzeyde bir savaşa kalkmak, bugünkü koşullarda iplerin tümünden elden kaçmasıyla da sonuçlanabilir.

Öte yandan, Kürt hareketi cephesinden de sonuca gitmek, yani askeri eylemlerle sermaye devletini masaya oturtmak zorunda bırakmak hedefine bağlanmış bir mücadele stratejisiyle çözüme ulaşmak mümkün değildir. Bu yolla Kürt sorunu gündemde tutulsa bile bunun çözüm için yeterli olmadığı, sermaye devletinin Kürt sorununda bu sınırlarda bile bir çözüm gücü ve olanağına sahip olmadığı “açılım” sürecinin fiyaskosuyla bir kez daha görülmüştür. Devleti masaya oturtmaya endekslenmiş bir eylem çizgisi, bir yerden sonra Kürt halkının mücadele enerjisinin tüketilmesine yol açacaktır.

Gerçek çözüm yolu, Kürt sorununun çözümünü kurulu düzenin sınırları dışında gören devrimci bir perspektif ve bu perspektife bağlı olarak ortaya konulmuş bir devrimci siyasal mücadele çizgisiyle açılabilir. Ancak sermaye iktidarını, arkasındaki emperyalist güçleri ve Kürt işbirlikçilerini hedefleyen bir devrimci siyasal açılım Kürt emekçileriyle Türk işçi ve emekçileri birbirine yakınlştırılabilir ve büyük bir devrimci kuvvet ortaya çıkarılabilir. Aksi halde en fazla mevcut durum korunur, ancak bir çıkış yolu bulunamaz. Bu arada devlet tarafından halklar arasında düşmanlıklar büyütülür ve giderek kirli savaşlarla emekçi halkların devrimci dinamikleri çürütülüp tüketilir.

Bu durumdan çıkmanın yolu, kurulu düzeni hedefleyen devrimci sınıf mücadelesini büyütme için tüm güç ve imkanları seferber etmekten geçmektedir. Sermaye devletinin Kürt sorununda çözümsüzlüğünün kesinleştiği şu dönemde gerçek bir çözüm yolu açmak ve olası bir kirli savaşa karşı koymak ancak bu yolla mümkündür.

Kürt halkına yönelik dizginsiz saldırı ve şoven kudurganlık tırmandırılıyor...

“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını yükseltelim!

Türk devletinin Kürt hareketini tasfiye amaçlı sürdürdüğü kapsamlı saldırı, PKK’nin de eylemsizliğini bozması ve aktif saldırıya geçmesiyle farklı bir boyuta taşındı. Kürdistan’a yaptığı askeri yığınak ve rutinleşen bombardıman saldırısının askeri boyutunu oluştururken, tutuklamalar da sürüyor.

Mart ayından bu yana askeri operasyonlar hız kazandı. Operasyonlarda yalnızca gerilla değil, Kürt köyleri de hedef alınıyor. Türk ordusuna ait savaş uçakları Güney Kürdistan sınırını geçerek saldırılar düzenliyor. ABD eliyle Türk devletine verilen askeri istihbaratlar çerçevesindeki operasyonlar Türk-İran ortaklığıyla yürütülüyor.

Bilindiği üzere, 14 Nisan 2009’dan bu yana yüzlerce Kürt siyasetçisi gözaltına alındı. Kürt illerinin seçilmiş belediye başkanları ve diğer Kürt siyasetçileri hakkında müebbet hapis istendi. “Taş atan çocuklar” olarak bilinen cezaevlerindeki yüzlerce Kürt çocuğu hala serbest bırakılmış değil. Saldırılarından, 19 Ekim 2009’da Kandil ve Maxmur’dan gelen “Barış Grubu” üyeleri de payını aldı. İlk olarak Barış Grubu sözcüsü, ardından 17 Haziran’da on Barış Grubu üyesi tutuklandı ve üçü hakkında tutuklama kararı çıkarıldı.

PKK’nin 1 Haziran itibariyle eylemsizliğini bozduğunu ilan etmesi ve Türk kolluk güçlerine dönük eylemler gerçekleştirmesi süreci yeni bir boyuta taşıdı. Sermaye devleti Kürt halkına yönelik topyekûn savaş stratejisini değerlendirmek üzere Çankaya Köşkü’nde “olağanüstü güvenlik zirvesi” yaptı.

Özellikle PKK’nin Şemdinli’deki Tekeli Taburu’na yönelik saldırısı şovenizmi tırmandırmanın ve operasyonları meşrulaştırmanın bir aracına çevrilmeye çalışılıyor.

PKK’nin gerçekleştirdiği saldırılarda Türk ordusunun verdiği kayıpların sayısı gizleniyor. Çeşitli makamların yansıttığı bilgilerdeki farklılıklar da bunu doğruluyor.

Operasyon hazırlığı ve “güvenlik zirvesi”

Halihazırda sınır hattına askeri sevkıyat aralıksız sürerken, Türk ordusunun Güney Kürdistan’daki Amediye ve Bamerne’deki askeri üslerinde de yoğun bir askeri hareketlilik yaşandığı belirtiliyor. Mart ayı başından bu yana çoğu zaman sivil araçlarla yapılan sevkıyat ile onbinlerce asker sınır hattına konuşlandırılmış durumda.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül başkanlığında Çankaya Köşkü’nde “güvenlik zirvesi” toplandı. Zirveye ilişkin yapılan yazılı açıklamada, “Çevre ve bölge ülkeleriyle koordinasyon etkinleştirilecek. Bölgedeki istihbarat ve personel yapısı gözden geçirilecek. Kısa ve orta vadeli ek tedbirler alınacak” denildi. Çevre ülkelerle “terörle mücadele” koordinasyon faaliyetlerinin daha da etkinleştirilmesinin tartışıldığı ifade edildi.

Şoven milliyetçilik körükleniyor

“Demokratik açılım” adı altında gerçekte Kürt hareketini tasfiye etmeyi amaçlayan Türk devleti, kapsamlı operasyonlarla saldırıyor. Kürdistan’dan gelen asker tabutlarını ise şovenizmi tırmandırmak için

kullanıyor. Özellikle burjuva medya tarafından şoven milliyetçilik körükleniyor. “Girin temizleyin!”, “Yeter artık!” gibi başlıklarla savaş çığırtkanlığı yapıyor.

“Şehit cenazeleri” devlet erkanının gövde gösterisine sahne oluyor. Genelkurmay Başkanından başbakana kadar bu katiller timsah gözyaşları dökerek, burjuvazinin sefil çıkarları için kullanılan emekçi çocukları üzerinden politika yapıyorlar. “Vatanın kutsallığı, bölünmez bütünlüğü” üzerine nutuk çekenlerin çocuklarını ise Kürdistan’da görmek mümkün olmuyor.

“Dış düşman” paranoyası devreye sokuluyor

“Terörü marjinalize ettik” diyen AKP hükümeti, bu süreçte dikkatleri başka yöne çekmek, öldürülen askerlerin sorumluluğunu üzerinden atmak için “dış düşmanlar” argümanına başvurarak PKK’yi taşeron ilan etti.

Sormak gerekiyor. PKK kimin taşeronu? ABD’nin mi, yoksa İsrail’in mi? Yoksa Irak, İran, Suriye’nin mi? PKK’ye karşı Türkiye’ye en büyük desteği ve tüm istihbarat bilgilerini veren güç ABD değil midir?

Heronlar kimin? Gazze olayından önce Batman’da Heronlar için eğitim veren subaylar İsraili değil miydi?

Ya da Avrupa Birliği mi? Bundan iki üç ay önce PKK çizgisindeki tüm kurumlara karşı operasyon yapan AB değil midir? Geçen hafta Beşir Atalay uluslararası denklemde PKK’ye karşı ortak hareket edildiğini açıklamadı mı? Abdullah Gül “uluslararası zemin PKK’yi bitirmek için müsait” demedi mi?

Saldırılara karşı halkların kardeşliği!

Devletin Kürt hareketini tasfiye amaçlı operasyonlarına karşılık PKK’nin eylemsizliği bozması sürecin kızışacağını göstermektedir. Kürt halkını imhaya dayalı devlet politikası gereği hükümet ve Genelkurmay saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürürken, toplumsal desteği artırmak için de şovenizmi yaygınlaştırmaya çalışacaktır. Düzen medyası şimdiden bunun işaretlerini vermektedir.

Kürt halkına yönelik saldırıları ve estirilen şovenist histeriyi püskürtmek için Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltmek, işçi ve emekçi kitlelerin, tüm ilerici ve devrimci tüm güçlerin görevidir.

“İsrail’in OECD üyeliği engellensin!”

Filistin İçin İsrail’e Karşı Boykot Girişimi, İsrail’in uluslararası alanda tecrit edilmesi talebini Ankara’ya taşıdı. Girişim, İsrail saldırganlığının hesabının sorulması ve hükümetin İsrail’in OECD üyeliğine verdiği desteği geri çekmesi talebiyle 22 Haziran günü TBMM önünde açıklama yaptı.

TBMM Dikmen kapısı önünde basın açıklamasını yapan Avukat Züleyha Gülüm, İsrail’in Mavi Marmara gemisine yönelik saldırısının üzerinden 22 gün geçmesine rağmen İsrail’e karşı bir yaptırımın uygulanmadığını ve soruşturma başlatılmadığını belirterek, hükümetin bütün ayak sürümelerine rağmen meclisin İsrail’le ikili ilişkileri gözden geçirme yolunda aldığı kararın gereğini yerine getirmesi gerektiğini söyledi. Türkiye halklarının İsrail’le olan ilişkileri reddettiğini hatırlatan Gülüm, meclisin kararının arkasında durarak İsrail’e karşı somut yaptırımlar uygulaması gerektiğini belirtti.

OECD üyelik süreci hala tamamlanmayan İsrail’e hükümetine verilen onursuz desteğin geri çekilmesini talep ettiklerini ve bunun için görüşmelerde bulunacaklarını da belirten Gülüm, İsrail’e verilen desteğin hesabının sorulması için mücadeleyi sürdüreceklerini söyledi.

Açıklama sonrası Filistin İçin İsrail’e Karşı Boykot Girişimi temsilcileri görüşmelerde bulunmak üzere meclise geçmek istediler. Meclis kapısında “Kot Kumlama İşçileri” ile birlikte uzun süre bekletilen temsilciler, BDP milletvekillerinin müdahalesiyle içeri girebildiler. Boykot Girişimi temsilcileri BDP grup toplantısını izledikten sonra BDP milletvekili Bengi Yıldız’la bir görüşme yapıp taleplerini ve hazırladıkları dosyayı iletiler. CHP milletvekili Durdu Özpolat’la da görüşerek hazırlanan dosyayı teslim eden temsilciler daha sonra meclisten ayrıldılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sermaye basını savaş nizamına geçmeye hazırlanıyor!

“Bebek katili”, “terörist başı”, “hain terörist” vb. isimler takılan, “teslim ol çağrısına ateşle karşılık veren...”, “saldırı hazırlığında olan” ve “ölü ele geçirilen” binlerce gerilla... Tüm bunlar ‘90’lı yıllarda tırmanan kirli savaşın medya cephesinden evlere yansıyan zahiri görüntüleri olarak bir toplumun zihnine kazınmıştı. Kürt özgürlük hareketini kanla boğmayı amaçlayan sermaye devleti bunu yapmaya çalışırken, savaşın en az Kürdistan cephesi kadar önemli bir cephesini de dezenformasyon ve manipülasyon oluşturuyordu. Bugün de Kürt halkına yönelik yeni bir saldırı dalgasının eşiğinde devlet bir kez daha boyalı basına çeki düzen vermek için harekete geçti.

Kirli savaşın kanlı medyası

Kirli savaşın tırmandığı yıllarda sermaye devleti medyanın gücünü de yeni yeni keşfetmekte ve PKK’ye karşı medya eliyle büyük bir operasyon düzenlemekteydi. Bilinçli çarpıtmalar, Geobells’e şapka çıkarttıracak yalanlar ve türlü iftiralarla Kürt gerillalar adeta canavarmışçasına gösterilerek şovenizm körükleniyor, halklar arası düşmanlık tohumları ekiliyordu. PKK’nin çeşitli vesilelerle ilan ettiği ateşkes süreçlerinde de medya bildik rolünü oynamayı sürdürüyor ve bu süreci provoke ederek resmi ideolojinin görüşlerini yansıtmaya devam ediyordu.

Kirli savaş yıllarında ordu-medya işbirliği ayyuka çıkmıştı. PKK ile ilgili haberler büyük bir itina ile yayınlanmaktaydı. Bu dönemde öldürülen asker sayıları azaltılarak şovenizmi körükleyecek ama devleti güçsüz göstermeyecek düzeyde tutuluyordu. Ölen gerilla sayıları ise alabildiğine abartılıyor, hayali operasyonlar uyduruluyor, hatta korucuları yere yatırıp “ölü gerillalar” diye fotoğraflamak gibi şeytanın aklına gelmeyecek yöntemler uygulanıyordu. Amaç savaş toplum planında meşrulaştırmak, devletin gücünü göstermek ama “terör korkusu”nu da sürekli canlı tutmaktı.

Bu süreçte Kürt halkına yönelik katliamlar, devlet terörü, insanlık dışı saldırılar, aşağılık işkenceler, tecavüzler burjuva basında kesinlikle yer bulmuyor, dahası bunları dile getirenler -ya da ima edenler- hızla aforoz ediliyordu. Bu yıllarda basın tekeline elinde tutmaya çalışan devlet, MedTV ve *Özgür Ülke* gibi özgür basın girişimlerini de kanlı biçimlerde engellemeye çalışıyordu.

Sözde açılımın sözde demokratları...

2000’ler ile başlayan ve sözde açılım ile devam eden süreçte ise ana akım medya dil ve üslubunu biraz daha inceltirek temkinli yaklaşmaya başladı. Bu dönemde açık Kürt düşmanlığı yerini PKK’nin güçsüzlüğü, dağıldığı, gerillaların teslim olduğu ve Güney Kürdistan dışında hareketin varlığının bulunmadığı propagandalarına bırakıyordu. Kuşkusuz ki tüm bu söylemler Kürt hareketinin tasfiyesi ve imhasından öte bir anlam taşımamaktaydı.

Kürt hareketinin 1 Haziran’dan itibaren ateşkesi bozduğunu ilan etmesi ve birbiri ardına askeri eylemler gerçekleştirmesi ise medyada da büyük bir şaşkınlık ve panik yarattı. Kendi yarattığı tabloya kendini kaptıran

boyalı basın “terör hortladı” konseptinde birbiri ardına manşetler atmaya başladılar. Oysa bu süreçte ne PKK tasfiye olmuş, ne de Kürt sorunu çözülmüştü. Kendi cephelerinden kirli savaş zeminine geri dönmeye çalışırken bocalayan medya bu süreçte Kürt hareketinin gerçekleştirdiği eylemleri şovenizmi körüklemek reflekslerine sarılarak sayfalarında büyük bir vahamet içinde yayımladı.

Ortaya konan bu tablo kuşkusuz ki devlet açısından amacını aşan bir mecraya akmaya başladı. PKK karşıtı bir atmosfer yaratmaya ve Kürt düşmanlığını körüklemeye hizmet etmesi gereken basın yansıttığı haberler ile kendi yarattığı “PKK bitti” masalının da sonunu getirdi.

Kürt halkına yönelik saldırılar yine yer bulamadı!

Ancak istemeden de olsa haberleri ele alırken efendilerini üzen boyalı basın Kürt halkına yönelik saldırılara gözlerini yumarak bir kez daha sermayeden tam not aldı. “Katiller şehre indi”den “Allah belanızı versin”e kadar çeşitli manşetlerle eylemlere yer veren basın, Kürt halkına karşı başlatılan operasyonları ise yine epik destanlar biçiminde yansıtmaya başladı.

Katil İsrail’den alınan Heronlar’la yeni katliamlar yapanlar alkışlanırken Güney Kürdistan’da sivil halkın bombalandığından, çoluk-çocuğun katledildiğinden hiç söz edilmedi. Yine Halkal’da TAK tarafından üstlenilen eylemin ardından bölgedeki Kürt inşaat işçilerinin tutuklanması basında “teröristler bulundu” iddialarıyla yer aldı.

Medyaya kapsamlı sansür ve otosansür hazırlığı!

Medyanın yeni bir savaş dönemine böylesi hazırlıksız yakalanması ya da bir anlık bocalaması efendilerinin de hemen dikkatini çekti. Bir araya gelen Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarı Muammer Güler, Emniyet Genel Müdürü Oğuz Kağan Köksal, RTÜK Başkanı Davut Dursun ve çeşitli medya kuruluşları yöneticileri basına kapalı bir toplantı gerçekleştirerek medyanın haberleri yansıtış biçimini ele aldı. Toplantının ardından açıklama yapan İçişleri Bakanı Beşir Atalay “örgütün ekmeğine yağ sürecektir” görüntü ve ifadelerden kaçınılmalı” diyerek PKK’nin ortaya koyduğu eylemlerin yansıtılış biçiminden duyduğu rahatsızlığı açıkça dile getirdi.

Atalay şunları söyledi: “Bazı kuruluşlar zaten, bu konuda iç mekanizmalarında değerlendirmeler yaptılar. Bu bizi çok memnun etti. Hükümet ve medya, güvenlik güçleri zaman zaman bu şekilde bir araya gelmeli.” Atalay, bu sözlerle medya ve devlet arasındaki işbirliğini de açıkça savundu ve burjuva basının otosansür hazırlığı içerisinde olduğunu belirtti.

Bu açıklamalar sermaye devletinin kapsamlı bir saldırı öncesi ordularını ve cephe gerisini konumlandırma telaşı içerisinde olduğunu gösteriyor. Medyanın yeniden askeri nizamla getirilmesi de Kürt hareketinin bir kez daha barut, kan ve demagojiyle boğulmaya çalışılacağına işaretlerini veriyor. Sermaye medyası ise bir anlık bocalamayı üzerinden atarak hızla kan kismaya başlayacak gibi görünüyor.

Samsun’da faşist saldırgan serbest

Muş’un Bulanık ilçesinde 15 Aralık 2009’da düzenlenen saldırıya ilişkin duruşmanın görüldüğü 12 Nisan 2010 tarihinde Samsun’da adliye çıkışı Ahmet Türk’e faşist saldırıda bulunan İsmail Çelik tahliye oldu.

Sermaye devletinin fiyaskoyla sonuçlanan “demokratik açılım” projesi kapsamında Kandil ve Maxmur’dan Türkiye’ye gelen Barış Grubu üyelerinden 17 Haziran günü Diyarbakır’da hakim karşısına çıkan 17 kişiden 13’ü hakkında tutuklama kararı verilirken Ahmet Türk’e yönelik faşist saldırının ardından tutuklanan İsmail Çelik’in serbest bırakılması dikkat çekti.

Kürdistan’daki artan operasyonlarla eş zamanlı olarak devreye sokulan tutuklama terörünün yanısıra faşist saldırıyı gerçekleştirenlerin serbest bırakılması önümüzdeki süreçte yargı kanalının da her zaman olduğu gibi Kürt hareketinin tasfiyesi girişimlerine seferber edileceğine işaret ediyor.

Kürt halkına yönelik devlet terörü tırmandırılıyor...**“İşçilerin birliği halkların kardeşliği”
şiarını yükseltelim!****İşçiler, emekçiler!**

Sömürgeci sermaye devleti Kürt halkına dönük kapsamlı bir saldırıya geçmiş bulunuyor.

İmha ve inkar çizgisinde sürdürülen bu saldırı, PKK’nin eylemsizliğe son vermesi ve aktif saldırıya geçmesiyle yeni bir boyut kazanmıştır.

Sermaye devleti, günümüzde, en seçme birlikleri de dahil, büyük bir askeri gücü Kürt halkının üzerine salmıştır. Her gün ve her saat dur durak bilmeyen operasyonlara başvurulmaktadır. Bunu, Kürt siyasetçilerine, belediye başkanlarına ve aralarında çok sayıda çocuk ve kadının olduğu yurtseverlere yönelik gözaltı ve tutuklama terörü tamamlamaktadır. Kürt halkının örgütsüzleştirilmesini ve direnme gücünün kırılmasını amaçlayan bu saldırılar, son derece keyfi gerekçelerle tutuklanıp cezaevlerine doldurulan çocuklara binlerce yıl ceza istenerek, büyük bir acımasızlığa dönüşmektedir.

Başta ABD olmak üzere, emperyalist güçler ve İran, Suriye ve Irak gibi işbirlikçi bölge devletleri, Kürt halkına dönük bu kanlı saldırıyı tam desteklemektedir. Kapsamlı bir tasfiye planının ifadesi olan bu saldırıların öncelikli hedefi Kürt hareketidir. Hiç kuşkusuz bunu, Kürt halkının tükenmek bilmeyen mücadele azmini ve özgürlüğünü koparıp alma, kararlılığını kırma ve Kürt halkını teslim alma çabası izleyecektir.

Emekçi kardeşler!

Sömürgeci Türk devleti Kürt hareketini tasfiye amaçlı saldırılarını her geçen gün biraz daha tırmandırmaktadır. Bu arada, her defasında yaptığı gibi, bu amacına ulaşmak için her türlü kirli yol ve yönteme başvurmaktadır.

Aşağılık ve kirli Türk medyası manşetlerine taşıdığı kışkırtıcı başlıklarla tam bir savaş çığırtkanlığı yapmaktadır. Gerici-faşist parti ve çevreler, ölen askerlerin cenaze törenlerinde Kürt halkına kin kusmakta, şimdiden, linç girişimleri için hazırlık yapmaktadırlar. Hakkari-Şemdinli’deki Tekeli taburuna dönük saldırıda yaşamını yitiren askerlerin cenaze töreni örneğindeki gibi, asker-sivil devlet erkanının tam kadro katıldığı çatışmalarda yaşamını kaybeden askerlerin cenaze törenlerinde, PKK’ye ve onun şahsında kardeş Kürt halkına dönük en iğrencinden şovenist bir kudurganlığın kışkırtılması, bu durumun bir başka örneğidir.

Türk ulusundan emekçiler,

Aşağılık burjuva medyanın kışkırtıcı manşetlerinin de, sivil faşist çetelerin cenaze törenlerindeki Kürt halkına yönelik histerik çığılıklarının da yegane hedefi, Türk ve kardeş Kürt halkından emekçileri kanlı bir boğazlaşmanın içine çekmektir. Bu tuzağa düşülmemelidir. Unutulmamalıdır ki, “Başka bir ulusu ezen bir ulus, özgür olamaz!” Tüm uluslar gibi, özgür olmak Kardeş Kürt halkının da en doğal hakkıdır. Tam da bu nedenledir ki, Türk emekçileri, sömürgeci burjuvazinin entrikalarını boşa çıkartmalı, gerçek bir eşitlik ve gönüllü bir birlik için, iradelerini Kürt halkının özgürlüğünden yana kullanmalıdırlar.

Kardeş Kürt emekçileri!

Tüm gelişmeler bir kez daha ve tam bir açıklıkla göstermiştir ki, Kürt sorunun çözümü, demek oluyor ki özgürlüğe giden yol, sömürgeci sermaye devleti başta olmak üzere, bölgedeki gerici devletlerle ve onların gerisindeki emperyalist güçlerle tam bir hesaplaşmadan geçmektedir. O kadar ki, emperyalizm ve işbirlikçilerinin her türden uğursuz planları karşısında Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle sağlanacak birlik, mücadele ve kardeşçe dayanışma gelişmelerin seyrinde ve geleceğin kazanılmasında tayin edici olacaktır. Bu nedenledir ki, Kürt emekçileri iradelerini bu yönde kullanmalıdırlar.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, bir kez daha Kürt halkıyla kardeşçe tam dayanışma içinde olduğumuzu ilan ediyor, başta ilerici

ve devrimci güçler olmak üzere, işçi sınıfımızı ve azınlık milliyetlerden emekçileri sömürgeci sermaye devletinin saldırılarına, sınır ötesi operasyonlara ve dur durak bilmeyen gözaltı ve tutuklama terörüne karşı, “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarı temelinde birleşik devrimci mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

Operasyonlar durdurulsun, Türk ordusu Kürdistan’dan çekilsin!

Kahrolsun sömürgecilik!

Kürt halkına özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türden gerici!

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

**İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu
(BİR-KAR)**

3 Haziran 2010

**DYG’den asimilasyon ve yozlaştırmaya karşı
mücadele çağrısı...**

Demokratik Yurtsever Gençlik (DYG), 20 Haziran günü Şanlıurfa’nın Viranşehir ilçesinde, “Uyuşturucuya, asimilasyona, fuhuşa, ajanlaştırmaya, yozlaşmaya dur de!” kampanyası çerçevesinde eylem gerçekleştirdi.

Dumlupınar İlköğretim Okulu önünde biraraya gelen bine yakın kişi, “Uyuşturucuya, asimilasyona, fuhuşa, ajanlaştırmaya, yozlaşmaya Dur De!”, “İmhaya, inkara ve iradesizleşmeye son, ya demokrasi ya da hiç” pankartları arkasında BDP ilçe binasına yürüyüdü. Eyleme BDP Şanlıurfa Milletvekili İbrahim Binici ve BDP Şanlıurfa İl Başkanı İbrahim Ayhan da katıldı.

Yürüyüş sonunda DYG adına yapılan açıklamada, kapitalist sistemin yaratmış olduğu bunalımın gittikçe arttığı ve sorunlar karşısında yaşadığı çözümsüzlükle çözülmeye girdiği bir dönemin yaşandığı söylendi.

Açıklamada, “Uyuşturucunun ilkokulların önünde satılması, fuhuş evlerinin çoğalması, yurtsever Kürt gençlerinin ajanlaştırmak istenmesi, cemaat kültürünün devlet eliyle yaygınlaştırılması bu politikaların ne kadar sinsice yürütüldüğünün acı bir göstergesidir” denilek, özel savaş politikaları ile temelde toplumun öncüsü gençlerin hedef alındığını vurguladı.

Açıklamanın ardından konuşma yapan BDP Milletvekili İbrahim Binici, Kürdistan’da artan çatışmalara dikkat çekti. AKP’nin ‘açılım’ politikasının, Kürt çocuklarının panzerlerin altında ezilmesi, partilerin kapatılması ve Kürt halkının iradelerinin cezaevlerine atılması olarak şekillendiğini vurgulayan Binici konuşmasını şu sözlerle tamamladı:

“Bu halk ölümlerden sorumlu olan Erdoğan ve ekibinden bir gün hesap soracaktır.”

Bengi Yıldız’a soruşturma!

Batman Cumhuriyet Başsavcılığı, BDP Grup Başkanvekili Bengi Yıldız hakkında “halkı askerlikten soğuttuğu” gerekçesiyle soruşturma başlattı.

Mahmur ve Kandil’den gelen barış grubu bileşenlerinin tutuklanmasını protesto etmek için 20 Haziran Pazar günü Batman’da gerçekleştirilen eylemde Bengi Yıldız anne ve babalara seslenerek “çocuklarınızı askere göndermeyin” demişti. Yıldız şunları söylemişti: “*Bundan sonra çocuklarınızı bu kirli savaşa göndermeyin. Bu savaşın ortağı olmayın. Kim bu savaşı sürdürmek istiyorsa, Genelkurmay Başkanı, Başbakan, Cumhurbaşkanı ve Türkiye’yi yönetenler, onlar çocuklarını askere göndersin. Bundan sonra BDP olarak, halkımız olarak sizler, 1 yıl, 2 yıl, 10 yıl gidin cezaevinde yatın, kendi çocuklarımızı öldürecekimize, vicdani ret hakkımızı kullanınız ve gidip paşa paşa cezaevinde yatarız. Ama bundan sonra çocuklarımızı askere göndermeyeceğiz.*”

Bu konuşmanın ardından Batman Cumhuriyet Başsavcılığı “halkı askerlikten soğuttuğu” gerekçesiyle Yıldız hakkında soruşturma başlattı. Bununla beraber başsavcılık gerçekleştirilen eylemin izinsiz olduğunu ileri sürerek Bengi Yıldız hakkında “2911 sayılı yasaya muhalefet” ve “terör örgütünün propagandası yapmak” suçlarından da soruşturma açılmasını kararlaştırdı.

Bengi Yıldız ise sözlerinin arkasında durduğunu ifade ederek, hakkında soruşturma açılmasının “umurunda bile olmadığını” ifade etti. Bengi şunları söyledi: “*Cumhuriyetin kuruluşundan beri onlarca isyan çıkmış ve insan ölmüş, milyonlarca Kürt evinden barkından ayrılıp batıya göç etmek zorunda kalmış ama bugün herkes, bu yangını biraz daha körüklemeye çalışıyor. Ben kirli savaşın ortağı olmam. Sesimin gittiği her yere haykıracağım: Bu kirli savaşın ortağı olmayın.*”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fanbey.org>

Ankara'daki Amerikancılar'ın telaşı...

AKP temsilcileri ile TÜSİAD şefleri Washington'da huzura çıktı!

Emperyalist ABD rejiminin Ortadoğu politikaları kapsamında “etkin taşeronluk” yapmaya heveslenen sermaye iktidarı, son aylarda bu yönde bazı adımlar attı; ancak henüz işin başında iken “haddini aşma” gafletinde bulunması, Washington'daki efendilerin hışmına uğramasına neden oldu.

İsrail savaş makinesinin kuşatma altındaki Gazze'ye yardım götürme yardımı filosuna düzenlediği kanlı saldırıya AKP şeflerinin gösterdiği tepki, Beyaz Saray'daki efendileri huzursuz etmiş, siyonist rejime tam destek verdiklerini ilan ederek rahatsızlıklarını hissettirmişlerdi. Washington'daki efendilerin tercihi açıkça İsrail'den yana koymaları, Tayyip Erdoğan'la müritlerini kızdırdı. Bazı konuşmalarında kızgınlığını dışa vuran AKP şefinin, “Ortadoğu'da ABD'nin en iyi hizmetkarları biziz, buna göre muamele görmek istiyoruz” şeklindeki “efelenme” teşebbüsleri kısa ömürlü oldu.

Siyonist rejimden kaynaklı gerginlik devam ederken, İran'la yapılan uranyum takası anlaşması, Beyaz Saray'daki küstah efendilerin hoşnutsuzluğunu pekiştirdi. ABD ile diğer emperyalist güç odaklarının gündeme getirdiği İran'a yeni yaptırım paketinin Güvenlik Konseyi'ndeki oylamada, Türk sermaye devletinin ret oyu kullanması ise hem Barack Obama yönetimini hem Yahudi lobilerinin karşı hamlelere girişmelerini tetikledi. Tayyip Erdoğan'la müritlerinin sarsılıp kendilerine gelmelerini sağlayan bu karşı hamleler, AKP hükümetinin anında tutum değiştirmesine yol açtı.

Tayyip'in müritleri bir kez daha efendilerinin huzurunda

“Eksen kayması” tartışmalarının tetiklenmesi ile başlayan “terbiye operasyonu”, medyadaki tetikçilerin dişini göstermesiyle yeni bir boyut kazanmış, Washington'dan taşınan “ikaz” mesajları ile doruğa çıkmıştı. Telaşa düşen AKP hükümetinin şefleri, anında efelenmeyi bir kenara bırakıp, savaş baronlarının gönlünü almanın derdine düştüler.

AKP Dış İlişkilerden Sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Ömer Çelik başkanlığında, TBMM Dışişleri Komisyonu Başkanı Murat Mercan, Türkiye-ABD Parlamentolararası Dostluk Grubu Başkanı ve AKP Dış İlişkiler Başkan Yardımcısı Suat Kınıklioğlu ile AKP Milletvekili Zeynep Dağı'dan oluşan heyeti, süratle Washington'a gönderen Tayyip Erdoğan'la müritlerinin, paniklediği gözlerden kaçmadı. Birkaç gün önce esip gürleyen AKP şefi, Washington nezdinde sarsılan imajını düzeltmek için gerekenleri yapmaya hazır olduğu mesajını zaman geçirmeden efendilerine iletmeye çalıştı.

Dinci-gerici hükümetin panikleyp efelenme gösterilerini bir yana bırakması, “eksen kayması” tartışmalarının safsatadan ibaret olduğunu, tartışmasız bir şekilde gözler önüne serdi. Bir kez daha görüldü ki, emperyalizme göbekten bağımlı olanların “eksen kaydırmaları” öyle kolay bir iş değil. Türk burjuvazisi ve onun hizmetindeki AKP hükümeti bir inisiyatif alanı yaratma teşebbüsünde bulunmuş, ancak küstah efendinin hışmına uğrayarak

geri adım atmıştır. Pentagon'un savaş baronları, “etkin taşeron” da olsanız, 60 yıldan beri tetikçilik de yapsanız, bize rağmen bölgede kafanıza göre iş yapamazsınız” mesajını Ankara'daki işbirlikçilere vermiş oldular.

Yağmasa da, arada bir esip-gürleyen Tayyip Erdoğan'ın, mesajı alır almaz yelkenleri suya indirmesi tesadüf değil. Zira herkes biliyor ki, sermaye hizmetindeki bir siyasetçinin Türkiye'de başbakan olabilmesi veya o koltukta oturmaya devam edebilmesi, Washington'dan aldığı desteğe bağlıdır. Denebilir ki, kimse bunu Tayyip Erdoğan'dan daha iyi bilemez.

Hal böyleyken, anayasa değişikliği etrafındaki tartışmaların devam ettiği, daha da önemlisi, seçim atmosferine giriş hazırlıklarının hız kazandığı bir dönemde, AKP'nin savaş baronlarından gelecek desteğe odaklanması kaçınılmazdır. Zira emekçiler nezdinde yıpranan AKP hükümetinin, Washington'dan aldığı desteği yitirmesi durumunda düzenin siyaset çöplüğünü boylamasının kaçınılmaz olacağını Tayyip Erdoğan'la müritleri de çok iyi bilmektedirler; dinci gerici saflardaki paniğin esas nedeni de budur.

TÜSİAD kodamanları kokuşmuş rejimlerini koruma derdindeler...

TÜSİAD kodamanları, ABD emperyalizmi ile yaşanan gerilimden dolayı rahatsız oldular. Savaş baronlarına göbekten bağımlı olmayı rejimleri için güvence kabul eden TÜSİAD şefleri, AKP heyetiyle aynı günlerde Washington'un yolunu tuttular.

Washington'a giden TÜSİAD şefi Ümit Boyner başkanlığındaki heyet, Barack Obama yönetimi ile yaşanan sorunların bir an önce çözülmesi için yoğun bir çaba harcadı. ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton tarafından da kabul edilen TÜSİAD heyeti, ABD'nin Avrupa ve Avrasya İşlerinden Sorumlu Dışişleri Bakanı Yardımcısı Philip G. Henshaw'ya

Washington'daki “Türkiye uzmanları” ile görüşmeler yaptı.

Clinton ile 40 dakika süren görüşmesinin ardından TÜSİAD'ın Washington ofisinde Türk medya mensuplarıyla buluşan Ümit Boyner, Türkiye'nin İran'a ek yaptırımları içeren BM tasarısına olumsuz oy vermesinin ABD'de endişe yarattığını gözlemlediklerini belirtti.

ABD ile yaşanan sorunların Türkiye için dezavantaj olduğunu savunan TÜSİAD şefi, yaptığı açıklamada şu ifadelerle de yer verdi: “İki ülke arasında iletişim problemleri olduğu kanaatindeyiz. İletişimin berrak olması gerektiğini gördük. Eksen değişikliği tartışmaları Washington'da gündemde olan bir konu. ABD yönetimi Türkiye ile geline noktasından normale dönmek konusunda istekli. Bu iletişim bozukluğunun üstesinden gelinmesi için Ankara'nın uzun vadeli stratejik çıkarlarının ne olduğunu açık bir şekilde ortaya koyması gerekir.”

TÜSİAD kodamanları adına konuşan Ümit Boyner'in, Ankara'daki işbirlikçilere verdiği mesaj açık; “stratejik çıkarlarımız emperyalist ABD rejimi adına tetikçiliğe devam etmeği gerektiriyor; buna uygun davranın!”

TÜSİAD için, diğer düzen partileri gibi AKP'nin de belli bir kullanım süresi vardır; bu süre dolduğunda siyaset çöplüğündeki yerini alacaktır; ancak verili koşullarda ABD emperyalizmine göbekten bağımlılık, baki olandır.

Washington'daki efendiler karşısında yelkenleri suya indiren AKP şeflerinin içine düştüğü alçaltıcı durum, burjuva akımların emperyalist güçler karşısında “bağımsız” hareket etme kabiliyetlerinin sınırlarını bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Asalak kapitalistler ve onlara hizmet eden hükümetler, stratejik çıkarlarını her zaman emperyalizme bağımlılığa gördüler/görüyorlar. İşçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların stratejik çıkarı ise, iç dayanakları ile birlikte emperyalistleri ülkeden temizlemektir!

Katillerden hesap sormak için alanlara!

Düzenlenen “Alevi Çalıştayları” sonucunda Madımak Otel’i’nin müzeye dönüştürülmesi önerisine önce yeşil ışık yakıp sonra unutan(!) sermaye devleti alevi emekçilerinin talebini yine yok saydı. Sermaye devletin yürütme organı AKP hükümeti Madımak Otel’i’nin müzeye dönüştürülmesi yerine kamulaştırmayı tercih etti.

İstislâk yoluyla kamulaştırılmasına karar verilen Madımak Otel’i’nin satın alınması için gerekli 4,5 milyon TL’lik ödenek İl Özel İdaresi’ne gönderildi. Madımak Otel’i’nin kamulaştırma süreci mahkeme kararı sonrası ancak tamamlanarak kesinlik kazanacak. Mahkemenin kamulaştırma ve kamulaştırma için öngörülen bedele ilişkin kararını 3 ay içinde açıklayacak.

Daha bir yıl önce Sivas Katliamı’nın yıldönümü öncesinde AKP, Madımak Otel’i’nin müzeye çevrilmesi için çalışmalara başladığını ilan etmişti. Dinci partinin ikiyüzlülüğü birkez daha ortaya çıktı. Geline nokta AKP, Madımak Otel’i’ni istislâk ettikten sonra kütüphaneye dönüştürme niyetini açıkça ortaya koydu.

Alevi emekçilerinin taleplerine yönelik inkârcı anlayış sürüyor!

Sermaye devleti ve onun yürütme organı olan AKP’nin Alevi emekçilerinin taleplerine yönelik duyarsızlığı, bunun da ötesinde var olan düşmanlığı bir kez daha kanıtlandı. Katliamlar karşısında sessiz kalan AKP, şimdi de Madımak’ı müze yapmaktan vazgeçti. Madımak Otel’i’ne ilişkin son alınan karar bu tutumu bir kez daha tescillemiştir. Madımak Otel’i, katliamın üzerinden geçen 17 yıl boyunca, hiçbir şey olmamış gibi lokanta olarak kullanıldı. Diri diri yakılanların yanık ten kokularının yükseldiği yerde, kebab kokuları yükselmeye devam etti.

Yıllarca Alevi emekçilerinin tarihsel sürece yayılan isyancı özünü katliam politikalarıyla yok etmek için çaba gösteren sermaye devleti, bu defa da “Alevi açılımı”, “Alevi Çalıştay” gibi adlarla öne sürdüğü manevralarla aynı hedefe ulaşmaya çalıştı. Bu sermaye düzeni anlayışının son 8 yıl içinde öne çıkan aktörü AKP oldu.

Sermaye iktidarı, Osmanlı’dan miras kalan yüzlerce yıla dayanan sınıf kinyile hareket ediyor. Bugün açılımdan bahseden AKP, Yezid’in, Hızır Paşa’ların kanlı icraatlarının mirasçısıdır. Günümüzde de bu kanlı miras üzerinde yükselen sermaye devleti, katliamcı geleneğini maskeleyerek “açılım” yalanlarıyla Alevi emekçilerini kandırmayı hedefliyor.

Katliamcılar Alevi emekçilerinin taleplerini karşılayamaz!

Alevi emekçilerine yönelik katliam geleneği yalnızca Osmanlı’yla sınırlı kalmadı. Alevilere karşı işlenen baskı, inkar, asimilasyon, sermaye devletin tarihi boyunca da devam etti. Maraş’ta, Çorum’da, Sivas’ta Alevilere yönelik katliam zincirine yeni halkalar eklendi. Tüm bu baskı ve katliamlara rağmen Alevi emekçileri zalimlere boyun eğmediler, düzene biat etmediler.

Alevi emekçilerinin tarihi; baskı ve zulme karşı başkaldırının tarihidir. Bugün Hızır Paşa geleneğinin mirasçısı sermaye devleti; “Alevi açılımı” adı altında

yıllardır yok saydığı, aşağıladığı, katlettiği Alevi halkını düzene ve gericiğe yedeklemek istiyor. “Devlet Aleviciliği”nin açık ve örtülü savunucuları, yüzyıllara damgasını vuran bu isyan geleneğinin içini boşaltarak Alevi emekçilerinin taşıdığı devrimci potansiyeli yok etmeye, onları devletle barıştırmaya çalışıyorlar.

Katlederken de, “Alevi açılımı” yaparken de amaçları hep aynıydı ve hala da bu çizgi sürdürülüyor. Alevi emekçilerine yönelik bilinen devlet politikası bugün de AKP eliyle sürdürülmektedir. AKP’nin “düzen Aleviliği”ni yaratmak ve tarihsel olarak da Alevileri bir biçimde Sünnileştirme politikasını sürdürmekten başka bir amacı olmadığı bir kez daha tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmıştır.

Alevilere yönelik katliamlarla ilgili gerçekleri açığa çıkarmayan, gerçekleri karartmayı varlık nedeni sayanlar, Alevi emekçilerinin özlemlerini, duygularını istismar amacıyla gündeme getirdikleri Madımak Otel’i’nin “müze” yapılması önerisini de rafa kaldırdılar. AKP’nin istismarcı anlayışının ürünü olan gününbirlik söylemleri gerçeği karartmaya yetmedi. Bir kez daha Alevi emekçilerine yönelik düzenin hamurunda bulunan düşmanlık gerçeği ortalığa saçıldı.

Alevilerin tarihi, egemenlerin oluk oluk döktüğü Alevi emekçilerin kanıyla yazılmış bir tarihtir. Yüzyıllara dayanan bu kanlı katliamcı tarihi, çeşitli politik manevralarla unutturmak mümkün değildir. Genelde sermaye devletin özelde AKP’nin Alevi emekçilerini düzen potası içinde eritme manevraları bu kanlı, kirli tarihi Alevi emekçilerinin hafızasından silmeye yetmeyecektir.

Toplumsal mücadelelerle örülmüş ezilenlerin tarihi, Alevilerin onlarca direnişine tanıklık etmiştir. Alevi emekçileri katliamların ve üzerinde oynanan tüm bu oyunların karşısına yine tarihinden aldığı güçle karşı çıkacaktır. Alevilerin AKP’nin bahşedeceği hak kırıntılarına ihtiyacı yoktur. Aleviler yüzyıllardır nice katliam karşısında ölümü göze alarak kendi kimliğine, geleneklerine sahip çıkmışsa, yine bu kanla yazılan tarihin gösterdiği yolda ilerleyecektir. Alevi emekçileri bugün halen inancını, kimliğini yaşıyorsa bu, zulme karşı direndiği, ölümlerden yeniden doğabildiği içindir.

Alevi emekçileri Alevi bezirgânlarına sırtlarını dönmelidirler!

Çoğu Alevi örgütü okullardaki din eğitiminin kaldırılmasını savunmuyorlar. Sadece Alevi çocuklar için müfredata Alevilik dersi konmasını veya din dersinde Aleviliğin öğretilmesini öneriyorlar. Oysa, din derslerinin ne seçmeli hale gelmesi ne de içerik olarak tek bir dinin ya da mezhebin öğretisiyle sınırlı olması kabul edilebilir. Biçim, içerik ve uygulaması nasıl olursa olsun zorunlu din dersleri uygulaması okullardan tümüyle kaldırılmalıdır. Alevi emekçilerinin sorunlarını kalıcı çözümünün, sorunların kaynağı olan sermaye iktidarının yıkımıyla mümkün olabileceği gerçekliğini görmemekte ısrar eden Alevi örgütlerinin ufku düzen içi çözümle sınırlıdır.

Sivas’ta katledilenleri yaşatmak, onların anılarına sadık kalmak, hesabını sormak, Alevilere yönelik devletin tüm asimilasyon politikalarına karşı çıkmakla mümkün olabilir. AKP, Alevi bezirgânlarıyla el ele verip Alevi emekçilerin isyancı özünü yok etmeye, onları düzen içileştirmeye çalışıyor. İşte bu nedenle Alevi emekçiler düşmanlarıyla hiçbir platformda yan yana gelmemelidirler. Alevi emekçileri, bugün sorunlarına çözüm yolunu gösteren, baş eğmez tutumlarıyla öne çıkan Pir Sultanlar’ın, Baba İshaklar’ın mirasını en iyi temsil eden komünistlere ve devrimcilere yüzlerini dönmeli, bezirgânlara geçit vermemelidirler.

2 Temmuz, Alevi emekçilerin AKP’nin manevralarını boşa çıkartma, Alevi bezirgânlarını dışlama günüdür. 2 Temmuz, 35 canımızın katillerinden hesap sorma günüdür. 2 Temmuz, tüm sömürücü zalimlere karşı birlik olma çağrısıdır. 2 Temmuz, düzenden koparak devrime yürüme çağrısıdır!

Alevi emekçileri; din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın dağıtılması, devletin dinsel kurumlara yaptığı her türlü yardımına son verilmesi, gerici yuva tarikat ve cemaatlerin dağıtılması, mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilmesini içeren taleplerini 2 Temmuz’da Sivas’ta yapılacak eyleme taşımali, şiarlarını haykırmalıdır.

Türkler’in katilini aklayan karar bozuldu

DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler’in katil zanlısını beraat ettiren mahkeme kararı yargıtay tarafından bozuldu.

22 Temmuz 1980’de vurularak katledilen DİSK genel başkanlarından Kemal Türkler’in öldürülmesiyle ilgili davada, sanık Ünal Osmanağaoğlu hakkındaki beraat kararında direnen Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesi’nin direnme kararı Yargıtay Ceza Genel Kurulu’nca bozuldu.

Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesi, Ünal Osmanağaoğlu’nun “üzerine atılı suçu işlediğine dair yeterli ve kesin delil bulunmadığı” gerekçesiyle beraatına karar vermişti.

Bu karar Türkler ailesi tarafından temyiz edilmiş ve Yargıtay 9. Ceza Dairesi, “Kemal Türkler’in Merter’deki evinin önünde öldürülmesi eyleminde Ünal Osmanağaoğlu’nun eylem yerinin belirlenmesi, keşif yapılması, planlama aşamasında görev alması ve olay sırasında silahla ateş ederek, suça asli maddi fail olarak katıldığının anlaşıldığına” dayanarak Osmanağaoğlu hakkında verilen beraat kararını oy birliğiyle bozmuştu.

Yargıtay 9. Ceza Dairesi’nin bozma kararının ardından davayı tekrar görüşen Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesi, ilk kararında direnerek Osmanağaoğlu hakkında 3’üncü kez beraat kararı verdi.

Direnme kararının da temyiz edilmesiyle dosya bu sefer Yargıtay Ceza Genel Kurulu’nda karara bağlandı. Davanın 30 yıllık zaman aşımı süresinin dolmasına 1 ay kala kurul, Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesi’nin direnme kararını bozdu.

Hesap sormak için 2 Temmuz'da mücadele alanlarına!

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

Bu topraklar çok zulüm gördü. Binlerce kez öldük, binlerce kez dirildik. Yediği yoksul eti içtiği kan olan sömürücü zalimler bir kez de 2 Temmuz'da, Sivas'ta 35 canımızı diri diri yaktılar. Pir Sultan'ı katledenlerle, 35 canımızı ateşle yakıp, dumanla boğanlar aynı amacı güdüyorlardı. 35 can bu ülkenin aydınları, yazarları, şairleri, ozanları, ilerici insanlarıydılar.

Sivas katliamının üzerinden 17 yıl geçti. Sivas'ta 35 insanımızı göz göre göre yakan, katleden sermaye devletidir. Kimin aracılığıyla yapılırsa yapılsın, tüm kanlı katliamların ve kirli provokasyonların arkasında her zaman katil devletin kendisi durmaktadır. Katliamları planlayan ve örgütleyen bizzat devletin kendi kontra merkezidir.

Aynı kanlı eller, Maraş'ta ve Çorum'da da sahnede idi. Aynı kanlı eller, '77 1 Mayıs Taksim katliamında da sahnede idi. Aynı kanlı eller, Gazi'de de sahnede idi. Aynı kanlı eller, Ulucanlar'da, 19 Aralık'ta, Şemdinli'de de sahnede idi. Ve şu anda aynı kanlı eller, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin boğulmasında halen işbaşındadır.

Kardeşler!

Sermaye devleti, ekonomik-sosyal yıkım programlarını uygulayabilmek, emekçileri azgınca sömürebilmek ve mücadelenin önünü kesebilmek için çareyi katliamlarda, kirli provokasyonlarda, faşist baskı ve terörde görmektedir. Hedef tahtasında her zaman öncü işçi ve emekçiler, Kürt halkı, devrimci, ilerici, aydın insanlar vardır.

Sermaye sınıfı, tüm işçi ve emekçilerin birleşik siyasal mücadelesinin kendi iktidarının sonu demek olduğunu çok iyi bilmektedir. Bunun için işçi ve emekçileri her zaman kendi içinde bölerek kışkırtmaya, birbirine kırdırtmaya çalışmıştır. Amaçları, Alevi-Sünni, laik-şeriatçı, Kürt-Türk gibi yapay ayrımlarla emekçileri bölerek esas çelişkiyi, emek-sermaye çelişmesini perdelemektir.

Sermaye devleti ve onun maşaları, Pir Sultan'ın yolundan yürüyenleri, aydınları diri diri yakarak, sömürü ve zulme karşı mücadele yürüten herkese gözdağı vermek, işçi ve emekçileri sindirmek istediler.

Dün Alevi emekçilerine katliamlarla düzen içileşmeyi dayatanlar, bugün "Alevi açılımı", "Alevi Çalıştay" gibi adlar altındaki manevralarıyla aynı hedefe ulaşmaya çalışıyorlar. Onlar, katliamlarla ulaşamadıkları amaçlarına Alevi kimliğini kabul eder görünerek varmaya çalışıyorlar. Fakat Alevi emekçilerinin taleplerini de görmezden gelmeye devam ediyorlar. Çünkü amaçları, Alevi sorununu çözmek değil, Alevi emekçileri düzene bağlamak, yani düzenin ve devletin "kendi Alevisi"ni yaratmaktır.

Bugün için Alevi emekçileri açısından asıl tehlike, katliamlar değil, Alevi emekçilerini düzen içine çekmeye yönelik bu manevralardır. Sermaye devletinin manevraları konusunda boş beklenti ve hayallere kapılmak, onların katliamlarla ulaşmaya çalıştıkları amaca hizmet etmek demektir. İşte bu nedenle Alevi emekçileri sermaye uşaklarıyla hiçbir platformda yan yana gelmemelidir.

Kardeşler!

2 Temmuz, katliamcı sermaye devletine karşı birleşik, kitlesel ve militan bir mücadeleyi yükseltme çağrısıdır. 2 Temmuz, ilerici ve devrimci güçlerin ve Alevi emekçilerin sermaye devletinin manevralarını boşa çıkartma günüdür. 2 Temmuz, 35 canımızın katillerinden hesap sorma günüdür.

Alevi emekçilerinin sorunlarının gerçek ve kalıcı çözümü, tüm bu gerici politikalarıyla birlikte sermaye düzeni ve devletin işçi sınıfı öncülüğünde bir devrimle alaşağı edilmesinden geçmektedir. Bugün BDSP, bu doğrultuda "gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan", sınıfsız, sömürsüz bir dünya yaratma mücadelesi veriyor. BDSP, onurlu bir tarihe sahip olan Alevi emekçileri devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırıyor.

Sivas'ın katili sermaye devleti!
Katillerden hesabı işçi ve emekçiler soracak!
Hesap sormak için 2 Temmuz'da mücadele alanlarına!

Faşizme karşı omuz omuza!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

22 Haziran 2010

GOP BDSP'den 2 Temmuz etkinliği

GOP BDSP 2 Temmuz 1993'te devlet destekli dinci gerici güçler tarafından Madımak Otelinde yakılarak katledilenleri anmak ve devlet güdümlü katliamların politik arka planını tartışmak için 18 Haziran akşamı bir etkinlik gerçekleştirdi.

Gazi Cemevi Konferans Salonu'nda gerçekleştirilen etkinlik açılış konuşması ile başlatıldı. Konuşmada Sivas katliamının devletin devrimci ilerici güçlere karşı gerçekleştirdiği bir katliam olduğu vurgulandı. Ardından Sivas'ta ölümsüzleşen aydınlarımız, Mercan'da katledilen 17 MKP'li devrimci ve Alaattin Karadağ şahsında tüm devrim şehitleri adına saygı duruşu gerçekleştirildi.

Sonrasında Sivas Katliamı, 19 Aralık Katliamı, Şemdinli ve diğer katliam ve provokasyon görüntülerinin yer aldığı sinevizyon gösterimi şiir ekibinin hazırladığı şiir dinletisiyle birlikte gerçekleştirildi. Şiir dinletisi eşliğinde gerçekleştirilen sinevizyon gösteriminin ardından söyleşi kısmına geçildi.

BDSP temsilcisi Atlen Yıldırım, Sivas katliamı ve devletin katliamcı kimliği konulu sunumuyla söyleşiye başladı. Yıldırım, Sivas katliamının yalnızca kendini bilmez dinci gerici yobazların fiili olmadığını, devlet eliyle gerçekleşmiş, planlı bir saldırı olduğunu vurguladı. "Sivas katliamı hiç de sermaye temsilcilerinin ifade ettiği gibi laikliğe karşı dinci gerici odakların yaptığı bir saldırı değildir." diyen Yıldırım, bu söylemin demokrat ilerici kitlelerin bilincini karartmaya yönelik bir yalan olduğunu vurguladı.

Güncel gelişmelere de değinilen konuşmada devlet katliamlarının ve emekçilere yönelik her türlü saldırının çözümünün sınıfsal temelde gerçekleştirilecek bir mücadeleyle gerçekleşeceği vurgulandı.

Soru-cevap ve söyleşi şeklinde gerçekleşen programın sonraki bölümü müzik dinletisiyle son buldu.

Kızıl Bayrak / GOP

UPS işçileri patron-polis işbirliğine geçit vermiyor!

UPS işçileri İstanbul'da Kurtköy ve Mahmutbey'deki aktarma merkezlerinin yanısıra İzmir'deki aktarma merkezinin önünde direnişlerini sürdürüyor.

İstanbul'da sendikal örgütlenmeden dolayı işten atma saldırılarının yaşandığı Mahmutbey'deki aktarma merkezinde ve Kurtköy'de direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi kargo işçileri UPS'nin taşıeron firmalar aracılığıyla devreye sokmaya çalıştığı direniş kırılcılığına da geçit vermiyorlar. Diğer yandan UPS işçileriyle sınıf dayanışması da her geçen gün büyüyor.

UPS'de patron-polis işbirliği

UPS işçilerinin kararlı mücadelesi, süreç ilerledikçe UPS patronu ve patron uşakları polislerin saldırı ve tacizlerine uğruyor. Geçtiğimiz haftalarda Mahmutbey'deki aktarma merkezine sokulmak istenen taşıeron firmayı engellemek isteyen ve polis saldırısına uğrayan direnişçi işçilere yönelik saldırılar bu hafta da devam etti.

16 Haziran Çarşamba günü sabah vardiyasında yeni işbaşı yaptırılmak istenen işçilerin önünü sabaha karşı 04.00 sularında kesen direnişçi işçiler taşıeron firmaya geçit vermediler. Yaklaşık 10 kadar işçi bu şekilde geri çevirildi. İşçilerin işbaşı yapması direnişçi işçiler tarafından engellenince aktarma merkezindeki müdürler tırlara yükleme yapmak için çalışmak durumunda kaldı.

UPS patronunun sendikal örgütlenmeye ve direnişe yönelik düşmanlığı **17 Haziran** Perşembe günü kendini gösterdi. Saat 18.00 sıralarında UPS'nin İstanbul Mahmutbey'deki aktarma merkezindeki direniş alanında bekleyen işçilere polis saldırısı gerçekleştirildi. Aktarma merkezinde çalışan ve vardiyadan çıkan arkadaşlarına TÜMTİS çatısı altında örgütlenme çağrısı yapan direnişçi işçiler "çalışmayı engelledikleri" gerekçesiyle polisin saldırısına uğradılar. UPS'nin talimatıyla sudan ve düzmece gerekçelerle direnişe müdahale eden polisler 5 işçiye gözaltına aldı. Aktarma merkezinden çıkan servislerde bulunan UPS işçilerine örgütlenme çağrısı yapan işçileri, kendi durdurduğu servislerin yanına sürükleyerek fotoğraf çekmeye çalışan polisler "çalışma hürriyetini engelleme" yalanı için kumpas kuruyorlar.

Saat 22.30'a kadar Bağcılar İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne gözaltında tutulan işçileri yalnız bırakmayan TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun ve direnişteki diğer işçiler arkadaşları serbest bırakılana kadar emniyet müdürlüğü önünden ayrılmadılar. Sloganlarla gözaltı saldırısını protesto ettiler. Gözaltına alınan UPS işçileri geçirildikleri sağlık kontrolü ve ifadelerinin alınmasının ardından serbest bırakıldılar.

UPS patronuna polis desteği

17 Haziran günü yaşanan polis saldırısı **19 Haziran** Cumartesi sabahı yeni bir polis saldırısı izledi. Sabah saat 09.00 sıralarında UPS işçilerinin direnişini kırmak amaçlı aktarma merkezine getirilen taşıeron firma işçilerini uyaran UPS direnişçileri, taşıeron firma işçilerinin işe girmelerini servis güzergâhlarında engellemek istediler. Servislere eskortluk yapan sivil polis aracı tarafından işçilerin zorla araçlara bindirildikleri gözlenirken taşıeron işçilere aktarma merkezinin önünde de tepki gösterildi. Polisin, işçilerin

üzerine araç sürmesi tepkiyle karşılanırken burada kısa süreli bir arbedenin ardından polisin geri çekilmesiyle olaylar duruldu.

Kurtköy'de direnişe destek

Sarıgazi Birleşik Emek Platformu, 16 Haziran günü Kurtköy UPS Kargo aktarma merkezinde sürmekte olan direnişe dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

İlk olarak TÜMTİS İstanbul Şube Sekreteri Ali Rıza Atik bir konuşma yaparak, UPS Kargo'daki direniş sürecini anlattı.

UPS Kargo direnişinin bürokratik, uzlaşmacı sendikal anlayıştan uzak olduğunu, işçilerin örgütlenme hakkının en kararlı şekilde savunulacağını belirten Atik, sendika konfederasyonlarını, UPS Kargo direnişçileri ile maddi dayanışmayı sağlamadıkları için eleştirdi.

Atik'in konuşmasının ardından platform adına yapılan konuşmada, UPS direnişi selamlandı, 15-16 Haziran Direnişi ruhuyla, kararlılıkla sürecek direnişlerin kazanımla sonuçlanacağı belirtildi. Sarıgazi Birleşik Emek Platformu'nun UPS Direnişi ile dayanışmasının süreceği, Sarıgazi'de emekçilerin

direnişe dayanışmasını örgütlemek için çalışılacağı belirtildi. Bu konuşmanın ardından, platform gerçekleştirdiği dayanışma kampanyası ile sağladığı erzak ve parayı direnişçi işçilere teslim etti.

Son olarak, direnişçi işçiler adına söz alan bir UPS direnişçisi, ziyaretin kendilerini coşkulandırdığını ve güçlendirdiğini ifade etti. Direnişin yüksek bir moralle ve kararlılıkla sürdüğünü, sınıf dayanışmasının daha güçlü örgütlenmesinin ise bir zorunluluk olduğunu belirterek konuşmasını bitirdi. Dayanışma ziyareti, aktarma merkezinde çalışan işçilerin yoğun ilgisi ile karşılaşıldı.

Sefaköy'de dayanışma eylemi

UPS Kargo işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltmek için **Sefaköy**'de bir araya gelen ilerici ve devrimci kurumlar 19 Haziran Cumartesi günü ortak bir eylem örgütledi.

"UPS'de direniş kazanacak!" imzalı pankartın arkasında Şalvarlı Et'in önünde bir araya gelen kurumlar yolu araç trafiğine kapatarak Gümüşçüler Çarşısı'na yürüyüş gerçekleştirdi. Yaklaşık 120 kişinin katıldığı yürüyüş boyunca sloganlar hiç susmadı. Genelde işçi ve emekçilere özeldir ise Sefaköy emekçi halkına seslenen açıklamada, UPS direnişi ve diğer direnişlerin kazanımla sonuçlanması için sınıf dayanışmasını büyütme çağrısı yapıldı.

Basın açıklamasının ardından Devrimci Proletarya'ya dönük tutuklama terörünü teşhir eden kısa bir konuşma yapıldı. Konuşmada bu saldırıların işçilere emekçilere dönük bir saldırı olduğu ifade edildi. Bunun yanı sıra toplum düzeyinde son günlerde oluşturulmaya çalışılan şoven dalgaya karşı "Yaşasın hakların kardeşliği!" sloganı atıldı.

BDSP, Halkevleri ve ÖDP örgütlediği EHP, TKP ve Yeni Hayat Derneği'nin de destek verdiği eylem alkışlar ve ıslıklar eşliğinde sona erdi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece - Sarıgazi

Küçükçekmece'de sınıf faaliyetleri

Sınıf devrimcileri Küçükçekmece'de devrimci siyasal faaliyeti çok yönlü olarak sürdürüyorlar. Merkezi araçların yanısıra fabrikaların özgün sorunlarını işleyen materyallerle işçilere seslenen sınıf devrimcileri mücadele ve örgütlenme çağrısı yapıyor.

Metal işçilerine çağrı

Toplu Sözleşme Sempozyumu çalışmaları kapsamında BMİS'in örgütlü olduğu işletmelerin etrafına sempozyum çağrı afişleri yapılırken sempozyum davetiyeleri de kullanılıyor.

Metal İşçileri Bülteni'nin Haziran sayısı metal fabrikalarına dağıtılmaya başlandı. TİS sürecine dair yazıların bulunduğu bülten işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

İşçilere özgün araçlarla sesleniliyor

Güven Elektrik'te temmuz ayında işçilere dayatılan ücretsiz izinlere karşı işçileri mücadeleye çağırarak özel sayılar fabrika içerisine atılarak kadın işçilere ulaştırıldı.

Yoğun baskıların ve işten atma saldırılarının yaşandığı bir fabrikaya da müdahale edilerek işçilere saldırılara karşı susmama, örgütlenme ve direnişe geçme çağrısı yapıldı.

UPS işçisiyle sınıf dayanışması

UPS kargo işçilerinin yürüttüğü sendikalaşma mücadelesine dönük çalışmalar devam ediyor. Düzenli ziyaretler örgütlenerek sınıf dayanışması yükseltiliyor.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Esenyurt'ta “sendika” gerginliği

Son haftalarda, İstanbul'da Esenyurt Belediyesi'nde üyeleri bulunan DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası ile Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası arasında şiddeti gittikçe artan bir gerilim yaşanıyor. En başta Esenyurt Belediyesi'nde çalışan işçilere zarar veren sendikal rekabet iki cepheden yapılan açıklamalarla kızışıyor.

Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube'nin 17 Ağustos 2009 tarihinde Esenyurt Belediyesi'nde yaşanan işten atma saldırısının ardından başlattığı direnişin geçtiğimiz haftalarda sona ermesinin ardından başlayan karşılıklı açıklama ve bilgilendirme trafiği Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası 2 No'lu Bölge Başkanlığı'na bağlı İstanbul 2 No'lu Şube'nin sol-sosyalist çizgideki basın yayın organlarıyla düzenlediği toplantıyla devam etti. Esenyurt Belediyesi'nde üyeleri bulunan Genel-İş İstanbul 2 No'lu ve Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube'nin sürece ilişkin kamuoyuna yaptıkları açıklamalara ve ortaya attıkları iddialara geçmeden önce Esenyurt'taki süreçle ilgili birkaç hatırlatma yapmakta fayda var.

29 Mart 2009 yerel seçimlerden önceki süreçte 1996 yılından 2004 yılına kadar Esenyurt Belediyesi'nde örgütlü sendika Genel-İş'ti. 2004 yılında işe alınan yeni işçilerin sayısının fazla olması nedeniyle Genel-İş'in buradaki yetkisi düştü. 29 Mart yerel seçimleriyle birlikte Kırac ve Yakuplu belediyelerinin Esenyurt Belediyesi'ne bağlanmasının ardından belediyede toplu sözleşme yapma sıkıntısı başladı. Belediyelerin birleşmesinden önce Kırac Belediyesi'nde çalışan Genel-İş Sendikası üyesi 102 işçi ve Yakuplu Belediyesi'nde çalışan Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube üyesi 38 işçi Esenyurt Belediyesi'ne geçirildi. Esenyurt Belediyesi bünyesinde sendikasız olarak çalışan 92 işçiyle beraber 29 Mart yerel seçimlerinin ardından bu belediye bünyesindeki işçi sayısı 232'ye çıktı. Bu geçiş sürecinden sonra ise belediyede toplu sözleşme için yetkili sendika karmaşası başladı. Böyle bir süreçte belediyede yaşanan sorunlara ve işten atmalara karşı çıkan Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube belediye binası önünde aylar süren bir direniş başlattı. Bu direniş zaman zaman belediye yönetimi tarafından saldırılara uğradı.

Esenyurt Belediyesi'nde Genel-İş ve Belediye-İş arasındaki gerginlikte iki taraf da açıklamalarda bulundular.

Belediye-İş 2 No'lu Şube'nin iddiaları...

Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri arasında ilerici duruşu ile bilinen ve şube başkanlığını Hasan Gülüm'ün yaptığı Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Esenyurt'taki sürece ilişkin aktarımlarını ve görüşlerini yazılı bir açıklamayla aktarmış bulunuyor. Esenyurt Belediyesi'nde çalışan üyelerinin belediye yönetiminin sendika düşmanlığı sonucunda işten atılmasının ardından Genel-İş 2 No'lu Şube'nin herhangi bir desteğini göremediklerini belirten Hasan Gülüm kendi üyelerinin işçilerin işten atılmasına karşı Genel-İş 2 No'lu Şube'nin herhangi bir tepki göstermediğini ifade ediyor. Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube, Esenyurt'ta yaşanan süreci şöyle anlatıyor:

“Bizler belediye iş sendikası 2 nolu şube olarak 17 ağustosta esenyurt belediyesinde 3 işçi arkadaşımızın işten atılmasıyla direnişe geçtik.

Esenyurt belediyesi 29 Mart 2009 da ilçe oldu. Sendikamızın üyelerine 22 Haziranda bu ilçede iş başı

yaptılar. Bazı tarih ve rakamlara dikkatinizi çekmek istiyorum. Üyelerimiz bu ilçeye gelir gelmez sendikamızdan istifaya zorlandılar. İşten atılan süre ile esenyurtta kaldıkları süre arasında yaklaşık 60 gün bulunmaktadır. Bu zaman içinde üyelerimizin yerleri değiştirildi, tehdit edildiler burada yetkili sendika olmadığından sendika olarak bu baskılara müdahale ettik. Aslında ne olduysa bununla başlandı bu müdahale esenyurttaki belediye yönetiminin bize saldırısını artırdı. Genel iş sendikasının üyeleri de kıraçtan geldi. Ve işten atılanlarda bizden önce olmuş. Bizim üyelerimizin yaşadıklarına benzerlerini yaşamışlar. Ancak biz bu durumu kamuoyuna duyurduk. Bunu yaptığımızı gerekçe göstererek 3 işçimiz 17 ağustosta atıldı. Bu nedenle genel işin söylediği gibi değil. bize 3-5 kişi lazım dediklerinde biz esenyurtta işverenle işten çıkarılan işçilerimizin ve sürgünlerin mücadelesini yürütüyorduk. Kaldi ki mücadele edilirken bu gün olduğu gibi iç tartışmalar hep kaybettirmiştir. İtirazımız bunadır dün olduğu gibi bugün de buna itiraz ederiz.

Bizim üye sayımız 38 genel işin 102 sendikasız 92 kiş olmak üzere toplam 232 kişidir. Peki neden bizim üyeleri işten atıldılar. Oysa kıraçtan gelen işçilerden de işten atılanlar olmuş ama genel iş hiç ilgilenmemiş bu işçilerden dava sonucu dönen işçiler bugün çalışmaktalar. Bu nedenle genel işin bizim tavrımızdan dolayı işçilerin atılmasını göstermeleri adeta ihanetçi gibi bir sonuç yaratır ki bunu da esenyurtta atılan ve bugün çalışan genel üyesi dahil tüm işçilere sorarak cevap almalıyız. Aksine genel işten istifalar neyle açıklanır: Aslında genel işten istifalarla asıl sorun başladı.

Çünkü Genel iş sendikasının bize 3-5 kişi lazım derken işçileri sürü gibi gören ama işçilere saldırıları görmeyen bunun için lazım olan direniş dayanışma ve birlikte mücadelede olmayan ama sadece üyeleri sendikalarına örgütlemeyi bunun üzerine kuran bir anlayışla baktıkları için bugün bunu söylemekteler. kaldiki esenyurtta soruna hiç sendikal rekabette

bakmadığımız ortadır. Bunu pratiklerimizle herkes bilir.”

Genel-İş 2 No'lu Şube'nin iddiaları...

17 Haziran Perşembe günü Aksaray'daki Genel-İş Avrupa Yakası Bölge Başkanlığı binasında basın toplantısı düzenlendi. Genel-İş yöneticileri örgütlü oldukları Kırac Belediyesi'nde çalışan üyelerinin Esenyurt Belediyesi'ne geçmelerinin ardından bu belediyede üye sayısı açısından çoğunluk olduklarını ve Belediye-İş 2 No'lu Şube ile yaptıkları görüşmelerde çoğunluk tespitine müracaat edeceklerini ve yetkili sendika olabilmek için 3-5 üyeye ihtiyaçları olduğunu söylediklerini aktardılar. Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm'ün bu görüşmeler sırasında “Genel-İş Sendikası yetkili olacağına Hizmet-İş Sendikası'nın yetkili olmasını tercih ederim” dediğini iddia eden Genel-İş yöneticileri bakanlığa yaptıkları çoğunluk tespitinin bir kişi eksik çıkması nedeniyle Esenyurt Belediyesi'nde yetki alamadıklarını aktardılar. Esenyurt'ta Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube'nin aylar boyunca süren direnişine destek vermedikleri yönündeki eleştirileri de yanıtlayan Genel-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hakkı Karabulut ve Genel-İş 2 No'lu Bölge Başkanı Mehmet Karagöz direniş sürecinde destek vermek istediklerini ancak bu desteklerinin Belediye-İş tarafından engellendiğini ifade ettiler. Konuyla ilgili sürecin belediye yönetiminin itirazı sonucu iş mahkemesinde devam ettiğini aktardılar.

Genel-İş Avrupa Yakası İstanbul 2 No'lu Şube ve Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube'nin Esenyurt'taki sürece ilişkin açıklamaları bir yana tüm bu tartışmalar Esenyurt'ta belediye işçilerinin örgütlenmesine ve mücadelesine zarar vermiştir. Esenyurt'ta yaşanan sürece ilişkin asıl kararı Esenyurt belediye işçileri ve bölgedeki ileri ve devrimci kamuoyu verecektir.

DİSK-AR: “Güvencesiz çalışma yaygınlaşıyor”

DİSK Araştırma Dairesi (DİSK-AR), Türkiye İstatistik Kurumu verilerinden yola çıkarak işsizlik sorunu üzerine bir rapor hazırladı. Raporda, işsiz sayısının 2 yılda yüzde 35 arttığı belirtilirken, krizle beraber işçilerin güvencesiz çalışmaya mahkum edildiği söylendi.

Raporda iflasın eşiğine gelen ve Türkiye'nin “yardım eli” uzatmayı teklif ettiği Yunanistan'da işsizlik oranının Türkiye'ninkinin daha altında olduğuna dikkat çekildi. Yunanistan'da işsizlik oranının yüzde 11,7 iken, Türkiye'de bu oranın yüzde 13,7 olduğu belirtildi.

Küresel ekonomik krizle beraber pek çok işçinin güvencesiz çalışmaya, eksik istihdam biçimlerine mahkum edildiği ifade edilirken Ulusal İstihdam Stratejisi Taslağı'nda işsizliğin yüzde 10'luk kısmının yapısal bir olgu olarak kabul edilmesi eleştirildi. Raporda, bu yaklaşımla yaklaşık 2 milyon 200 bin işsiz “yapısal işsiz” görüldüğü, krizin yarattığı bir olgu olarak açığa çıkan 1 milyon 264 bin işsiz ise “dönemsel bir olgu” kabul edildiği söylendi.

Şubat, Mart, Nisan 2010 dönemini (Mart dönemi) kapsayan Hanehalkı İşgücü Anketi sonuçlarına göre, işsizlik oranının geçen yılın aynı dönemine göre 2,1 puanlık düşüşle yüzde 13,7 düzeyinde bulunduğu hatırlatıldığı raporda, 2008'de yaklaşık 2,5 milyon olan işsiz sayısının ise son verilere göre 3,5 milyon civarında olduğu belirtildi. Raporda, işsiz sayısının 2 yılda yüzde 35 arttığı kaydedildi. Raporda, işsizlik azalırken güvencesiz çalışmanın yaygınlaştığına dikkat çekildi.

Raporda kronik işsizlik sorunu da ele alındı. Raporda eksik istihdam rakamlarında da artış yaşandığı ifade edilirken esas işinde ve diğer işinde/işlerinde haftada toplam 40 saatten daha az çalışan ve 1 saat çalışmış olsa bile istihdamda sayılanlarla, aynı nedenlerle istihdamda görünen ancak iş arayanların sayısında 154 bin yükselme olduğu belirtildi.

Raporda, bazı çevrelerce işsizliğe çözüm olarak kıdem tazminatlarının kaldırılması, esnek çalışma, kamu emekçilerinin iş güvencesinin kaldırılması, geçici çalışmanın yaygınlaşması, kiralık işçilik uygulamalarının gösterildiği ifade edildi.

Tersanede iş cinayetleri hasıraltı ediliyor

Tuzla tersaneler cehenneminde bir iş cinayeti daha yaşandı. Saltanatlarını işçilerin kanı üzerine kuran tersane patronları yaşanan iş cinayetini hasır altı etmek için işçileri tehdit ederken, Selay Tersanesi'nde 14 Haziran günü yaşanan ölüm kamuoyuna yansımada. Ancak duyarlı işçilerin kazanın akibetinin ısrarlı bir biçimde Selay Tersanesi'nde çalışan işçilere sormasıyla işçinin öldüğü kesinlik kazanırken işçinin isminin Mehmet Tağrikulu olduğu öğrenildi.

Tersane İşçileri Birliği Derneği'nin (TİB-DER) konuyla ilgili açıklamasını yayınlıyoruz:

Tersane patronları iş cinayetlerini gizliyor!

18 Haziran Cuma günü derneğimiz kamuoyuna yazılı bir açıklama yaparak, Selay Tersanesi'nde bir iş cinayeti gerçekleştiğini ifade etmişti. İş cinayetinin gerçekleştiği konusunda kesin bir bilgiye sahip olmamıza rağmen, ölen işçinin kimliği hakkında net bir bilğimiz yoktu. Yine yaptığımız açıklamada ölen işçi arkadaşımızın kimliğine ulaşmak için yoğun bir çaba sarfedeceğimizi belirtmiştik. Bu çabalarımız sonuç verdi ve nihayet ölen işçi arkadaşımızın kimliğini tespit etmiş bulunmaktayız.

İşveren tarafından işten atılmakla tehdit edilen işçiler bu konu ile ilgili konuşmaktan kaçınmışlardı. İşveren iş cinayetinin duyulmaması için elinden geleni yapmıştı.

Bugün için 10 işçinin çalıştığı Selay Tersanesi'nde şu anda üretim gerçekleşmezken Yalova'da yapılan Sultan Atasoy isimli bir kuru yük gemisi, eksiklerin tamamlanması için Selay'da bulunuyordu. 14 Haziran Pazartesi günü Selay Tersanesi'nde kadrolu işçi olarak çalışan 60 yaşındaki **Mehmet Tağrikulu** tonlarca ağırlıktaki malzemenin altında kalarak ağır yaralandı. Forkliftte taşıdığı ağır malzemelerin devrilmesi sonucu yaralanan Tağrikulu, GİSBİR Hastanesi'ne kaldırıldı. Burada yoğun bakım ünitesinin dolu olmasından kaynaklı Tağrikulu, Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne sevk edildi. Bu hastaneden de Selay patronu tarafından alınarak özel bir hastaneye sevk edildi. Ancak ağır yaralı olan Tağrikulu iç kanama sonucu yaşamını yitirdi.

İşçi sağlığını hiçe sayarak birçok işçi arkadaşımızın ölümüne sebebiyet veren patronlar, ölümü gizleme noktasında yoğun bir çaba içerisinde girmişlerdir. GİSBİR Hastanesi'ne götürmüş olmaları da bu gizleme çabasının ürünüdür. Dahası gelişmiş teknolojik imkanlara sahip olduğu ile sürekli olarak övünülen, bölgenin en iyi hastanesi olarak tanıtılan GİSBİR Hastanesi'nin “yoğun bakım” ünitesinin dolu oluşu, hiç de hafif olmayan bir çok iş kazasının varlığını göstermektedir.

Kâr hırsı öldürmeye devam etmektedir. İş cinayeti, bu kez taşeron işçiyi değil, kadrolu işçiyi vurmuştur. Tıpkı iş cinayetine kurban giden diğer kadrolu işçilerden Dearsan'da çalışan Cevat Toy ve Torlak'ta çalışan Süleyman Birinci gibi. Ve bu durum karşısında hiçbir iş cinayetine ses çıkarmayan kadrolu işçilerin sendikası Dok Gemi-İş sessizliğini

korumaya devam ediyor. Bu iş cinayetlerini duymamış olmaları mümkün değildir. Ancak onlar her sorunda olduğu gibi iş cinayetleri konusunda da patronları incitmemeye, onlarla işbirliği yapmaya ve suç ortağı olmaya devam etmektedir.

Dolayısıyla işveren yanlısı olarak bilinen Dok Gemi-İş sendikası Genel Başkanı H. Necip Nalbantoğlu ve sendikanın yönetim kurulu derhal istifa etmelidir. Selay patronu tutuklanmalı ve yargılanmalıdır. Rant, vurgun ve ölümleri gizlemekle görevli GİSBİR Hastanesi kapatılmalı, Tuzla Devlet Hastanesi genişletilmeli ve tam donanımlı hale getirilmelidir.

Tersane İşçileri Birliği Derneği olarak iş cinayetleri konusunda mücadelemiz sürmektedir. Bütün kamuoyunu bu mücadeleye omuz vermeye çağırıyoruz.”

Tersane İşçileri Birliği Derneği

Yine iş cinayeti yine çarpıtmalar

İşçi-emekçilere kurlsız ve kölece çalışma koşulları dayatarak çarklarını döndüren kapitalist sömürü düzeninde, “iş kazası” adı altındaki iş cinayetlerine hergün bir yenisi eklenmeye devam ediyor. Patronlar için ek yük ve masraf anlamına gelen tedbirlerin alınmaması sonucu gerçekleşen bu cinayetler, medyasından siyasetçisine tüm düzen aktörlerince, ya ‘kader’ olarak adlandırılıyor ya da bir bütün olarak ‘işçilerin dikkatsizliğine’ yorularak geçitiriliyor.

Ücretli kölelik düzeninin azgın sömürü ve sefalet koşullarında ölüme itilenler kervanına **20 Haziran** günü iki işçi daha eklendi. İstanbul Okmeydanı'nda, temel kazma işinde çalıştıkları inşaat alanında çöken istinat duvarı, Abdullah Demirci ve oğlu Yunus Demirci'ye mezar oldu. Aynı inşaatın asansör bölümünde çalışan Mustafa Karayigit isimli işçi ise, göçük altında bir buçuk saat boyunca yardım beklemesinin ardından olaydan yaralı olarak kurtuldu. Oğlu Yunus Demirci'nin cesedinin çıkarılmasının ardından olay yerine gelen anne Emine Demirci ile babasının ve kardeşinin ölüm haberini alan kardeş Yusuf Demirci sinir krizleri geçirdi.

Söz konusu ölümler, bir kez daha burjuva medyanın elinde “kör talihe, kötü kadere” indirgend. İş cinayetinin “Babalar Günü”nde gerçekleşmiş olması ise, “kader” yalanına “Baba-oğul, Babalar Günü”nde ölüme gittiler” türünden iğreti duygusalılık çabalarının eklenmesine zemin hazırladı.

Basit iş güvenliği tedbirlerinin dahi alınmamasını, işçilerin kölece çalışma koşulları altında kurlsızca çalıştırılıyor olmalarını ya da kurtarma çalışmalarının ancak saatler sonra başlamasını tercihen görmezden gelen burjuva medya ise, yaşanan iş cinayetleri ile ilgili düzenin tüm aktörlerinin ‘üzerine düşeni’ yaptığını göstermiş oldu.

Tazminat değil sadaka!

İş yerinde geçirdiği kaza nedeniyle 4 parmağını kaybeden Veysel Çiçek'e 5 bin TL tazminat ödenmesi ise patronlar sınıfının işçilere verdiği “değeri” bir kez daha gösterdi.

Veysel Çiçek isimli işçi, 2004 yılının aralık ayında, İzmir'de çalıştığı plastik firmasında “iş kazası” geçirdi. Sağ elindeki 4 parmağı kesilen işçi, El ve Mikro Cerrahi Hastanesi'ne kaldırıldı.

Çiçek, 2006 yılında işyeri sahipleri hakkında İzmir 9. İş Mahkemesi'nde 40 bin lira manevi, bin lira da maddi tazminat istemiyle dava açtı. Çiçek'in, SSK raporuna göre yüzde 38, İzmir Adli Tıp Kurumu raporuna göre ise yüzde 43 oranında iş göremez olduğu tespit edildi. Bilirkişi raporunda da işverenin kazanın oluşumunda yüzde 50 oranında kusurlu olduğu tespit edildi.

Yargılama sonunda ise mahkeme patronu adeta ödüllendirdi. Geçirdiği kaza sonucu eskiden yaptığı işi aynı nitelikte yapamayacak olan Çiçek'in bundan kaynaklı iş bulmakta zorlanacağı ya da çok düşük ücretlere çalışmak zorunda alacağı aşık. Fakat buna rağmen mahkeme, işverenin Çiçek'e 5 bin lira tazminat ödemesine hükmetti. Yaşadıklarıyla kıyasladığında tazminatın çok komik olduğunu belirten Çiçek, kararı temyiz ettiklerini bildirdi.

15-16 Haziran Direnişi selamlandı

15-16 Haziran'ın yıl dönümünde Kartal'da kürsü işçilerindi

DİSK 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 40. yıldönümünde İstanbul Kartal'da işçi kürsüsü kurdu.

Kriz bahanesiyle, sendikal örgütlenme mücadelesi nedeniyle işten atılan ve direnişte olan işçilerin de yer aldığı 15-16 Haziran buluşmasına yüzlerce işçi katıldı.

Onur Akın ve Bandista'nın da sahne aldığı gece saat 20.00'de Kartal Meydanı'nda başladı. Bilgi Üniversitesi çalışanları, Samka Metal'de direnişte olan işçiler, Nu Marin Tersanesi işçileri, Balnak Lojistik işçileri, Ataşehir Belediyesi'nde işten atılan Genel-İş üyesi işçiler, Kartal Koşuyolu Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde işten atılan Dev Sağlık-İş üyeleri ve Sinter Metal işçilerinin katılım sağladığı buluşmada ilerici ve devrimci güçler de yer aldı.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi alanda toplanan yüzlerce kişiye seslendi. Açıklanan işsizlik rakamlarını hatırlatan Çelebi, bu rakamların doğru olmadığını gerçek rakamların daha fazla olduğunu belirterek uygulamaya sokulmak istenen yeni saldırılara dikkat çekti. Çelebi'nin konuşması mücadele çağrısıyla sona erdi.

Sarıgazi'de 15- 16 Haziran selamlandı

Sarıgazi Birleşik Emek Platformu, 15-16 Haziran Direnişi'nin 40. yıldönümünde basın açıklaması gerçekleştirdi ve UPS işçilerinin Kurtköy'de süren direnişlerine destek ziyaretinde bulundu.

16 Haziran günü gerçekleştirilen ve 60 kişinin katıldığı eylemde, "15-16 Haziran ruhuyla direnen işçiler kazanacak!" şiarlı ozalit taşındı. Okunan basın açıklamasında, bugün de tıpkı 15-16 Haziran Direnişi'nde olduğu gibi, sendikalara ve örgütlenme hakkına sahip çıkılması; sendikal bürokrasi engelinin sendikalara sahip çıkarak aşılması gerektiği vurgulandı. Basın açıklamasına, UPS Kargo direnişçisi bir işçi de katıldı.

Ankara'da 15-16 Haziran selamlandı

Ankara Direnişteki İşçi Emekçilerle Dayanışma Platformu 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 40. yıldönümünde yürüyüş gerçekleştirdi.

16 Haziran günü saat 18.30'da Yüksel Caddesi'nden başlayan yürüyüş Konur Sokak'tan Olgunlar Caddesi'nde bulunan Madenci Anıtı'na kadar devam etti.

Sık sık "Direnen işçiler kazanacak!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" sloganlarının atıldığı yürüyüşün ardından Madenci Anıtı önünde basın açıklaması okundu. İşçi sınıfı mücadelesinde ölümsüzleşenlerin anısına saygı duruşunda bulunulan eylemde Halk Cephesi ve Devrimci Proletarya'ya yönelik gözaltı saldırısı ve artan baskıların devrimci mücadeleyi durduramayacağı vurgulandı. Eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı.

Kot kumlama işçileri Ankara'da!

Çalıştıkları merdiven altı kot taşlama ve yıkama atölyelerinde ölümcül silikozis hastalığına yakalanan kot işçileri aileleri ile beraber "sosyal güvenlik hakları"nın tanınması talebiyle 22-24 Haziran tarihlerinde Ankara'da oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Uzun süredir yürüttükleri mücadeleye rağmen talepleri karşılanmayan ve sorunları çözülmeyen kot işçileri hükümeti göreve çağıran bir metni de imzaya açtılar. İnsanlık dışı çalışma koşulları nedeniyle silikozis hastalığına yakalanan 5 bin kot kumlama işçisinin birer birer ölmesine sessiz kalınmayacağını belirttiği imza metninde sosyal güvenlik hakkı talep edildi. Hükümet derhal gerekli yasal ve idari düzenlemeleri yapmaya çağrıldı.

Aileleriyle birlikte Ankara'ya gelen kot kumlama işçilerine, aralarında TEKEL işçileri, KESK Ankara Şubeler Platformu ve TTB'nin de bulunduğu sendika, meslek odaları, ilerici ve devrimci kurumlar da destek verdi. İşçiler, ellerinde meslek hastalığı nedeniyle genç yaşta yaşamını yitiren arkadaşlarının ve yakınlarının fotoğraflarını taşıyarak yeni ölümlerin yaşanmaması için yetkilileri önlem almaya çağırdı.

Eylemde yapılan basın açıklamasında, silikozis hastası sayısının 600'e yaklaştığı belirtilerek, ortalama her iki kot işçisinden birine silikozis teşhisi konduğu hatırlatıldı.

Kot kumlama işçilerinin talepleri ise şöyle sıralandı:

- Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, sigortası olup olmadığına bakmaksızın tüm silikozis hastalarının, hastalıkları oranında sosyal güvenlik haklarından yararlanmalarını sağlamalıdır.
- İşçilerin geriye dönük haklarını alabilmeleri için uzun sürecek mahkeme süreçleri yerine, işçilerin zararlarının tespit edilmesi ve karşılanması için bakanlık yetkililerinden, sektördeki meslek örgütlerinden ve sendikaların temsilcilerinden oluşturulacak özel bir komisyon kurulmalıdır.
- Sağlık Bakanlığı, kot kumlama işinde çalışmış herkesin, göğüs hastalıkları hastanelerine ulaşması için ülke çapında bir kampanya başlatmalıdır.
- Silikanın, havada solunacak şekilde serbest kullanımı, yalnızca kot kumlama işinde değil, tüm sektörlerde yasaklanmalıdır.
- Adalet Bakanlığı, silikozis hastalarını mahkeme giderlerinden muaf tutmak üzere acilen bir genelge çıkarmalıdır.

KESK'ten imza kampanyası

Türkiye'de 6 bine yakın işçinin silikozis hastalığına yakalandığına vurgu yapan KESK Ankara Şubeler Platformu ise, kot kumlama işçilerine mağduriyet maaşı bağlanması için imza kampanyası başlatarak örgütlü bir çalışma yürüteceklerini açıkladı.

İşçiler BDP ile görüşti

Kot kumlama işçileri, yaşadıkları sorunlara çözüm bulunması amacıyla mecliste grubu bulunan partilerle görüştü. İlk görüşmelerini BDP ve MHP'yle yapan kot kumlama işçilerinin randevu taleplerine AKP'den cevap verilmedi. İşçilerin Meclis'e gönderdiği heyette yer alan Abdülhalim Demir, BDP ve MHP ile yaptıkları görüşmelerin ardından Abdi İpekçi Parkı'nda açıklama yaptı. Meclis kapısı önünde bir buçuk saat bekletildikten sonra BDP Muş Milletvekili Sırrı Sakık'ın girişimleri sonucu Meclis'e girmeyi başardıklarını ifade eden Demir, BDP ile yaptıkları görüşmelerin olumlu geçtiğini dile getirdi.

İşçi ve emekçi hareketinden..

“Mahkeme kararları uygulansın!”

Dev Sağlık-İş Sendikası Uludağ Üniversitesi İşyeri Temsilciliği 17 Haziran günü yaptığı eylemle Bursa 4. İş Mahkemesi'nin 19 Mart 2010 günü aldığı taşeron işçi çalıştırılmasının yasaklanması kararının uygulanmamasını protesto etti.

Altıparmak SGK önünde yapılan eylemde “İnsan ihaleyle çalıştırılmaz” pankartı açan sağlık işçileri adına Dev Sağlık-İş Güney Marmara Temsilcisi Derya Öztürk açıklama yaptı. Mahkeme kararlarının uygulanmasını talep ederek kazanılmış haklarının gasp edilmesine karşı mücadelelerinin süreceğini belirten Öztürk'ün ardından Dev Sağlık-İş Uludağ Üniversitesi İşyeri temsilcisi Fikret Sarıgül söz aldı. Eyleme; DİSK, KESK, TMMOB, TÜMTİS yöneticilerinin yanı sıra Halkevleri de destek verdi.

Akdeniz Üniversitesi'nde eylem

Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde 18 yıldır taşeron işçi olarak çalışan Zübeyde Bayram'ın işten atılması 18 Haziran günü protesto edildi.

Dev Sağlık-İş Sendikası üyesi Zübeyde Bayram'ın işe geri alınması talebiyle gerçekleştirilen eylem için taşeron sağlık işçileri A Blok önünde bir araya geldi. Eyleme öğretim görevlileri ve öğrenciler de destek verdi.

Basın açıklaması öncesinde yapılan konuşmada işçilerin kıdem ve ihbar tazminatlarının, haklarının işten çıkarmalarla gaspedildiği ifade edildi. Basın açıklamasını okuyan Doç. Dr. İlker Belek, taşeronluğun bir kölelik düzeni olduğuna dikkat çekti. Açıklamada konuşan Zübeyde Bayram ise kendisi gibi taşeron şirketlerde çalışan işçilere sendikalaşma çağrısı yaptı.

DESA suç işliyor, Prada seyrediyor!

Deri-İş Sendikası, DESA'nın en büyük alıcısı olan Prada'nın İstanbul Nişantaşı'ndaki mağazası önünde 19 Haziran günü gerçekleştirdiği eylemle Prada'nın DESA ile imzaladığı “davranış kuralları”na uymasını ve işçi düşmanlığına sessiz kalmamasını istedi. Maçka Parkı'nda toplanan Deri-İş üyeleri “DESA suç işliyor, Prada seyrediyor” yazılı pankartla yürüyüşe geçti. Nişantaşı'ndaki DESA mağazasının karşısında bulunan Marks&Spencer mağazası önünde de DESA patronunun sendika karşıtı tutumunu protesto eden Deri-İş üyeleri buradan Prada önüne geçtiler.

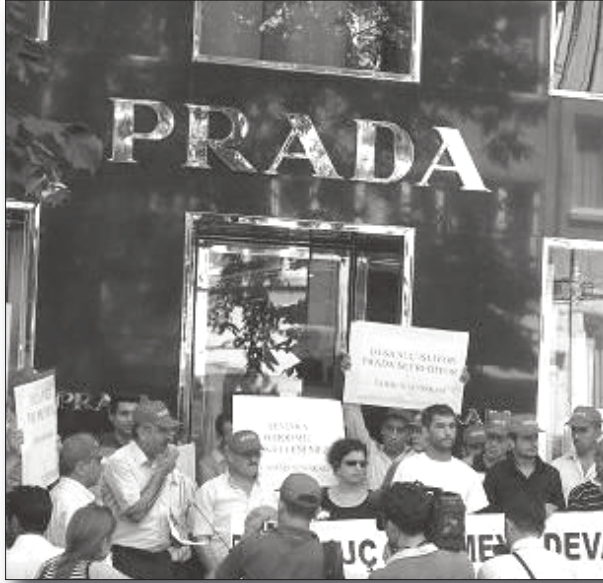
Prada önünde basın açıklamasını okuyan Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi, DESA'nın anlaşmalara uymadığını belirterek DESA'nın alıcısı olan markaları bilgilendirmede bulunduklarını söyledi.

DESA'nın en büyük alıcısı Prada'nın sendika karşıtı tutuma kulaklarını tıkadığını söyleyen Servi, mücadeleye devam edeceklerini vurguladı. Bağlı bulundukları Uluslararası federasyon ITGLWF ve CCC ile birlikte ortak bir mücadele yürütüldüğünü deyişen Servi, mücadeleye devam edeceklerini duyurdu.

TÜMTİS üyesi UPS işçilerinin de katıldığı eylemde UPS'deki direniş de selamlanarak dayanışmanın önemi vurgulandı.

Patronun “haberi yokmuş”

Sendikalaştıkları için işten atılan ve 27 Mayıs günü fabrika önünde direnişe başlayan Deri-İş üyesi 3 kadın işçiyi ve sendika yöneticilerini, polise talimat

vererek gözaltına aldırın Yeşil Kundura patronu, fabrikadaki kurlsız çalışma koşullarından haberinin olmadığını iddia etti.

Deri-İş yöneticileri, patron Engin Yeşil'le gerçekleştirdikleri görüşmede fabrikadaki kölece çalışma koşullarına değindiler. İşçilere verilen düşük ücretlerin yanı sıra uzun çalışma saatleri, gaspedilen ikramiyeler, işçilerin tuvaletlere turnikelerden geçerek kartla girmek zorunda bırakılmaları, molalarda verilen çayların bile parayla satılması gibi uygulamaları Yeşil Kundura patronuna hatırlatan sendika yöneticileri, Engin Yeşil'in “Haberim yoktu” yanıtıyla karşılaştılar. Yeşil Kundura patronu işçilerin sendikalaşmasına karşı olmadığını iddia etti.

İşçilerin kararlı direnişi sonucunda sendika yöneticileriyle görüşmeyi kabul eden Yeşil Kundura patronuyla önümüzdeki günlerde bir görüşme daha yapılması bekleniyor.

Assan Gıda işçileri Karaköy'deydi

Assan Gıda'da sendikalaşma mücadelesi veren Tek Gıda-İş üyesi işçiler Kibar Holding'in İstanbul Karaköy'de bulunan merkezi önünde kitlesel basın açıklaması yaptı.

Eyleme, Mayıs ayından bu yana işten çıkarılan 41 Assan Gıda işçisi katılırken, Türk-İş'e bağlı sendikaların İstanbul şubelerinden şube başkanları, yöneticileri, TÜMTİS ve Petrol-İş ile direnişteki UPS işçileri de eylemde yer aldı.

Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak tarafından yapılan açıklamada, sendikaya üye olan işçilere yönelik baskı ve kıyımın halen devam ettiği belirtilerek mayıs ayı ortalarında başlayan örgütlenme girişimlerinden bugüne kadar işten çıkarılan işçi sayısının 41'e vardığı hatırlatıldı.

İşçilerin teke tek görüşmelere çağrılarak, baskı ve tehditle sendikadan istifaya zorlandığının dile getirildiği açıklamada işten çıkarılan işçilerin geri alınması talep edildi.

Mercimek Belediyesi'nde direniş sürüyor!

Adana'nın Ceyhan İlçesine bağlı Mercimek Belediyesi'nde 28 işçinin maaşlarının ödenmemesi ve DİSK/Genel İş'in, belediye başkanıyla yaptığı görüşmelerden olumlu bir sonuç çıkmaması üzerine 26 işçi 25 Mayıs'ta iş bırakarak belediye önünde beklemeye başlamışlardı.

Belediye başkanı, belediye seçimlerinden sonra

belediyeyi borçlu devraldığını ve gerekli ödeneğin olmaması nedeniyle ücretleri ödeyemediğini söylemesine rağmen seçimlerden sonra kendi yandaşı olarak işe aldığı sözleşmeli çalışanların ücretlerini ödemeyi sürdürüyor. Belediyenin işleri de bu yandaş işçilere yaptırılıyor.

Süreçe ilişkin düşüncelerini aldığımız işçiler, direniş sürecinde yaşadıkları sıkıntıları dile getiriyorlar. Direnişin gündeme taşınması için sendikanın yeterince harekete geçmediğini söyleyen işçiler bugüne kadar yapılan her şeyin işçilerin çabasıyla olduğunu ifade ediyorlar.

Genç işçiler buluştu

TAREM ile Türk-İş'e bağlı Petrol-İş, Tekgıda-İş, Tez-Koop-İş, Koop-İş, TÜMTİS, Deri-İş, Hava-İş sendikaları ve DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, Sosyal-İş, Genel-İş, Dev-Sağlık-İş, Limter-İş tarafından örgütlenen Dünya Genç İşçi Buluşması İzmir Seferihisar'da Tek Gıda-İş Sendikası Tesisleri'nde başladı.

22-27 Haziran tarihleri arasında 5 gün sürecek olan kamp Tek Gıda-İş Sendikası Genel Sekreteri Mecit Amaç'ın yaptığı açılış konuşmasıyla başladı.

Dünyadaki mücadelelerin artık globalleştiğini ve bunun önemsenerek adımlar atılması gerektiğini belirten Amaç'ın ardından KESK/Eğitim-Sen Eğitim Uzmanı Erkan Aydoğanoglu “İşçi Sınıfı Tarihi” başlıklı sunumunu gerçekleştirdi.

Brezilya, Belarus, Hollanda, Rusya, Ukrayna ve Belçika'dan genç işçilerin katıldığı etkinliklerde 4 dilde simültane çeviri yapılarak genç işçilerin iletişimi sağlandı.

BMİS Genel Temsilciler Kurulu toplandı

19 Haziran günü Genel Temsilciler Kurulu'nu toplayan Birleşik Metal-İş Sendikası, toplantının sonuçlarına ilişkin açıklamada bulundu. Açıklamada - Asemat grevinin yanı sıra Samka ve Nema direnişlerini de selamlayan Genel Temsilciler Kurulu, kriz gerekçesiyle işçileri sindirmeye ve yeni hak kayıplarına yönelik her türlü politikaya karşı örgütlü gücün ve sendikal örgütlülüğün tek güvence olduğunu hatırlattı.

Sinter, Daiyang, Mahle Mopisan Konya ve İzmir, Procast, Sanel, Termo Makine ve gizliden gizliye örgütlenme mücadelesi veren işyerlerindeki mücadelelerin başarıyla sonuçlanmasının önemine vurgu yapan Genel Temsilciler Kurulu, Sağlık Bakanlığı'na bağlı işyerlerinin de özelleştirme sürecinde tasfiye edilmek istenmesine karşı gereken mücadelenin verileceğini duyurdu.

BMİS'in açıklamasında yaklaşım Grup TİS sürecine ilişkin şu ifadeler yer verildi:

“Aynı koşullar altında grup toplu iş sözleşmesi dönemine girmekteyiz. İşveren sendikası MESS ile 2010-2012 dönemini kapsayacak Grup Toplu İş Sözleşmesi'nde işverenlerin kazanılmış haklarımıza karşı saldırıları ile yüz yüze kalabileceğimiz aşikardır.

Kriz dönemi ağır bedel ödeyen biz metal işçileri, Grup Toplu İş Sözleşmesi'nde yeni bedeller ödemeyeceğimizi, kazanılmış haklarımızın elimizden alınmasına yönelik her türlü girişime karşı örgütlü gücümüzle karşı duracağımızı ve hak ettiğimiz bir sözleşmenin gerçekleşmesi için mücadele kararlığı içinde olduğumuzu kamuoyuna ilan ediyoruz.”

Servet-sefalet kutuplaşmasının derinleştiği süreçte bir dön

Gençliği devrime kazanmak yeni imkanlar yarat

Geride bıraktığımız yılda servet-sefalet uçurumu büyürken, işçi sınıfı ve emekçi kitleler ile burjuvazi arasındaki gerilim de arttı. Bu süreç 2008 sonlarında başta ABD olmak üzere birçok yerde sermayenin iç dengelerini sarsan kapitalist kriz ile birlikte iyice hızlanmıştı. İflaslarını açıklayan tekellerin ardından kırılma farklı sektörlere ve coğrafyalara da sıçramış, işsizlik patlamıştı. Bu süreçte önlem olarak sadece işçi kıyımı gerçekleşmemiş, kapsamlı bir geleceksizleştirme ile istihdam biçimleri de dizginsiz bir sömürü için en uygun koşulların oluşturulmasına hizmet edecek biçimde yeniden yapılandırılmaya başlanmıştı.

Kapitalizmin krizi ile gelen yıkım dalgası Türkiye’de de etkilerini doğrudan hissettirdi. Bu dönemde başlayan işçi kıyımları, artan mesai ücreti ve sigorta primi gaspları bunun somut yüzleri olarak yansırken, günlük ihtiyaçlara da büyük zamlar gündeme geldi. Bu yıkımın gençliğe yansması ise en somut haliyle harç zamlarında görüldü. Yaz bitiminde harçlara %500’e varan oranda zam yapılacağı duyuruldu. Bu oran sokaklardan yükselen ses ile %8’e geriletildi. Ancak bu uygulamanın bir diğer ayağı olan ve özellikle 2. öğretimleri kapsayan kontenjan düzenlemesi hayata geçirildi. Bu bile esasen gençliği bu süreçte bir dizi yakıcı gündemin beklediğini göstermeye yetti.

Genel tabloya bakınca, geride bıraktığımız yıl emekçilerin sürüklendiği sefalet içinde gençliğe de büyük bir geleceksizliğin düştüğünü ve yine bu saldırı karşısında artan direnişlerin yarattığı hareketlilikte gençliğin de ileri kesimlerinin yerlerini aldıklarını görüyoruz. Kapitalizmin kriz içinde debelendiği dönemlere ilişkin genel bir doğru olarak bugünden sınıfın ve dolaysız olarak gençliğin bu süreçten ya dengeleri lehimize çevirecek devrimci bir yükseliş ile ya da bizleri daha uzun yıllar abluka altında tutacak bir gerileşme ile çıkacağını öngörebiliriz.

Gençlik hareketinin ihtiyacı üniversitelerde gençliğin gelecek özlemini saracak bir politik hatta özgün sorunları işleyen bir faaliyet

Gençlik hareketi için dönem başlarında yapılan değerlendirmelerde yıllardır “*tablonun dibe vurduğu*”, “*önceki senelere kıyasla bir daralma yaşandığı*” söylenegelmektedir. Bu yıl da harç zamları sürecinde ortaya konan tepkinin yarattığı hareketlenmeye rağmen birçok yerelde imkanların, kadroların donanımının bir ilerleme içerisinde olduğunu söyleyemeyiz. Dahası son yılların gözlemleri ile

birlikte siyasal gençlik grupları ve devrimci, demokrat duyarlılığa sahip öğrenciler arasında da önemli bir apolitizmden bahsedebiliriz. Bulundukları alana, toplumsal katmanın karşı karşıya olduğu saldırılara karşı politika üretememek anlamında kullandığımız bu durumun alanlara yansması gençlik gündemlerine, alanlara dönük faşist baskıya derin bir ilgisizlik olmuştur. Bu, söz konusu güçlerin giderek kitleler ile zayıflayan bağlarını tümenden yitirmeleri, kendi geggolarına çekilmeleri anlamına gelmektedir.

Bu apolitizmin altında doğasında birtakım ideolojik ve sınıfsal gerçekler vardır. Siyaset yapma iddia ve imkanları geçmişin birikimlerine tembelce yaslanarak, isimleri, olayları ve sembolleri üzerinden devrimci mirası kendi içinde gün ile bağı kurulmayan mite dönüştürmek, bugün bu yola düşenlerin aslında geldikleri ve gidecekleri bir yer olmadığını gösteriyor. Dünyayı teorize ettiğiniz biçimde ona müdahale etmeniz kaçınılmaz olacağı için, bugün sınıflar arasındaki yalın çatışmayı görmeyenler varlıklarını faşistlere karşı düelloculuk, refleks eylemler ve gündelik talepler ile sınırlamaktadırlar. Bu da gençliğin içine çekildiği geleceksizliği sömürü düzeninin bütünü içinde görememenin, doğasında politika üretememenin bir başka nedeni ve sonucudur.

Apolitizm, güçleri alanlardan yalıtırken bir yandan da dejenerasyona sürüklemektedir. Son süreçte sol içi şiddet olarak yansıyan bu durum gençliğin içine sürüklendiği yıkımın sol güçlere yansmasıdır. Önce TKP’li Öğrenciler ve DYG arasında çıkan çatışma kimi yerelerde siyaset yasağıyla sürmüştür. Bundan önce de isim tartışmaları üzerinden gerilimler, çatışmalar Gençlik Muhalefeti ve Kurtuluş Yolunda

Dev-Genç arasında uzun süredir sürüyor. Burada olayın gelişimi üzerinden vurgulamak istediğimiz nokta diyalog zemininde kararlılık ile devrimci bir eleştiri/özeleştiri yerine yasakçılığın, sol içi şiddetin tercih edilmesidir. Önümüzdeki süreçte gençlik hareketi adına sorumluluk taşıdığını iddia eden her özne bu duruma müdahale etmekle yükümlüdür.

Hareketin içindeki öznelerin tablosunun apolitizme kayması sonucunda, hareketin ileriye doğru evrildiği bir dönemden bahsetmek mümkün olamamaktadır. En fazla harç sürecinde yaşandığı gibi ortaya bir hareketlilik çıkar ve aynı bakış sorunu bu hareketliliği devrimci bir mecraa akıtmaktan yoksun kalır. Hatta birleşik bir hareket yaratmanın önünde en gerici barikatlardan birine dönüşebilir. Ya da kendiliğinden çıkışları kitleleri ileriye taşıyacak bir olanak olarak görmek yerine, kitlelerin psikolojisinin ardı sıra sürüklenip gider.

Geride bıraktığımız sene içerisinde karşımıza çıkan gündemlerle birlikte eksiklikleri/eksikliklerimizi tanımlayarak önümüzdeki döneme bu zaafı aşma hedefiyle hazırlanalım.

Harç zammı saldırısına karşı parçalı tablo aşılamadı

Geçtiğimiz yaz döneminin sonuna doğru gündeme gelen harç zamları gençliği hareketli bir sürecin beklediğini de haber veriyordu. Süreçte gençliğin kimi kesimleri hızlıca tepki gösterecekler de, hareketin asıl ihtiyacı olan ve bir kazanım için gereken birleşik mücadele olanakları yaratılmadı. Siyasal unsurların ezici çoğunluğunda bu yönlü bir bakışın olmayışı,

geride bırakırken...

çin eksikliklerimizi aşarak, arak ileri yürüyelim!

süreçlerin birleştirilmemesinin ve güçlerin parçalı tablosunun sürmesinin sebebi olmaya devam etti.

Şüphesiz ki eğitimin ticarileştirilmesi sorununun yakıcılığını hissettirdiği bir dönem, kitlelerin duyarlılığının artırılması ve harekete geçen güçlerin “Parasız eğitim” talebini sahiplenmesi için önemli olanaklar taşır. Gençlik hareketinin derinleşen durağanlığının kırılması, mücadelenin büyütülmesi ve oluşturulan ablukanın dağıtılması açısından ortaya çıkan imkânlar son derecede değerliydi. Ancak soruna müdahalede gençlik açısından sınırlı bir iradenin hakim oluşu, harç zamlarının geri alınması talebinin sahiplenilmesine karşın “Harçları devlet ödesin”, “Herkes karşılıksız burs” gibi yaklaşımları öne çıkardı. Zam oranının %8’e geriletilmesi ile sular duruldu ve olanaklar daha yaratılmadan bir anlamda boşa düşmüş oldu. Harç zamlarına karşı yürüyen parçalı süreçleri birleşik bir zeminde hareket ettirebilmek ve eğitimin ticarileştirilmesinin diğer yansımalarını da kapsayan bir mücadele hattı oluşturmak yönlü tartışmalarımız ya karşılıksız kaldı ya da oluşturulan birliktelikler kısa vadede bize ve yakın çevremize sıkıştı. Harç zamlarına karşı oluşan tepki başka bir kanala akıtılarak ilerletilemedi.

IMF-DB toplantılarında krizden çıkışın yol haritası ve geleceksizleştirme politikaları...

Yaz sonunda harekete geçmiş tüm unsurlara ve yaratılmaya çalışılan tüm olanaklara karşın IMF-DB süreci başlarken elimizde hem nitel hem nicel olarak harç zamlarının ilk günküden fazlası yoktu. Bu bağlamda IMF-DB protestoları hakkında söyleyeceklerimiz son yılların değerlendirmelerinden büyük ölçüde farksız olacaktır. Harç sürecinin hemen ardından gelmesine ve kapitalizmin etkisinin yoğunlaştığı bir dönem olmasına rağmen, IMF-DB karşıtı tepkiler sınırlı bir çalışmanın ve protesto eylemlerinin ötesine geçememiştir. Yine de IMF-DB eylemlilikleri de harç süreci gibi hem içe dönük hem de gençlik kitlelerinin ileri kesimlerinde bir moral ve motivasyon yaratabilmiştir.

TEKEL Direnişi gençlik kitlelerini de etkisi altına aldı...

Türkiye’de işçi ve emekçilerin bilenen öfkesinin uzun yıllar ardından açığa çıktığı TEKEL Direnişi, toplumun çeşitli kesimlerindeki tepkinin ifadesi olarak hızla mücadele odağı haline geldi. Güvencesiz çalıştırma yolunda önemli bir mesafe kateden sermaye karşısında gençliğin ileri kesimleri de işçilerin açtığı

cephede yerini aldı. TEKEL Direnişi gençliğin sınıfa olan güvenini tazeledi. Gençlik güçleri hem sınıfın eylemliliklerine katıldılar hem de doğrudan çadır direnişinin bir parçası oldular. Ancak siyasal süreçlerin bir propaganda malzemesi sınırında algılanması nedeniyle TEKEL Direnişi ile toplamda gençliğin talepleri ve gelecek istemi arasında doğru bir ilişki kurulamadı. Gençliğin sesinin soruşturma-ceza, tutuklama ve gözaltılar ile boğulmak istendiği, Aydın Erdem’in katledildiği, mesleki yeterlilik, ücretsiz staj ve yanı sıra güvencesiz çalıştırmanın üniversite mezunlarını da doğrudan hedef aldığı bir süreçte TEKEL Direnişinin çağırdığı kıvılcım, gençliğin tüm gelecek istemini kesen bir eksene taşınmadı. Bu noktada yeniden gençlik örgütlerinin birçoğunun tutumlarına baktığımızda TEKEL işçilerinin inisiyatifini geliştirmek yerine sendikal bürokrasinin ardına takılan siyasal yapıların uzantısı olarak üniversitelerdeki renklerini bir kez daha belli ettiler.

TEKEL Direnişini ve sürecini kendi açımızdan değerlendirecek, direnişin ilk günlerinden başlayarak üniversitelerde öncelikle TEKEL işçilerinin maruz kaldığı azgın terörün haklarını arayan öğrencileri de hedef aldığı vurgulandı. Daha da önemlisi gençliğin gelecek sorununun bizzat TEKEL Direnişi şahsında cereyan ettiği aylarca çalışmalara konu edildi ve gençlik desteğe değil kendi geleceği için mücadeleye çağrıldı. İfade etmek gerekir ki, bu doğru politik ekseni bir örgütsel kazanıma ve siyasal harekete dönüştürmek yönünde eksikliklerimizi açabildiğimiz bir

süreç örgütlenemedi.

Taksim’de sendika bürokrasisine işçilerden militan cevap

Bu yıl 1 Mayıs’ta 32 yıllık yasağın ardından yüzbinler Taksim’deydi. Taksim’e damgasını ise sendikal bürokrasiye karşı kürsüyü işgal eden ve sınıf kardeşlerine seslenen direnişçi işçiler vurdu. Devrimci değerler üzerinden konuşmalarla kürsüden kitleyi etkilemeye çalışan sendika bürokratları, işçi ve emekçilerin taleplerine veya 26 Mayıs’a dair herhangi bir şey belirtmediler. Düzen güçleri, yılların mücadelesiyle kazanılan Taksim kararlılığı ve iradesinin altını boşaltmak için çabaladılar. Sendika bürokratları eliyle eylem alanından da müdahale etmeye çalışırken, İstanbul’da direnişteki işçilerin kürsü işgali düzenin bu hamlesini boşa çıkarmak için önemli bir adım oldu.

Gençlik açısından bakıldığında 1 Mayıs süreci de gençlik hareketinin parçalı tablosuna bir müdahaleye dönüştürülemedi. Gençliğin gündemleri ve talepleri üzerinden yürünen bir süreç olmadı. Bu tablo alana da yansıdı, gençliğin talepleri alanlara taşınmadı. Etkin bir ön süreçten yoksun 1 Mayıs, gençlik hareketi açısından 26 Mayıs başta olmak üzere sonrasına bir enerji taşımaktan yoksundu.

Sendikalar tarafından TEKEL Direnişi’nin basıncıyla aylar öncesinden alınan 26 Mayıs eylemi

belirsizlik ve atıllıkla tüketildi. Güvencesiz çalışmaya ve geleceksizliğe karşı bir süreç örölmesi gerektiğini vurguladığımız 26 Mayıs süreci gençlik açısından da öncesindeki eksikliklerin ve dağınıklığın ardılı oldu.

Soruşturma-ceza karşıtı politika üretebilmek, devrimci siyasal faaliyette irade, köhne kapitalist düzen karşısında varlık iddiasıdır!

Soruşturma-ceza terörü sermayenin tahakkümü altındaki üniversitelerde temel bir baskı aracı olarak devreye sokulmaya devam ediyor. Siyasal faaliyeti sırtlayan güçlerin üniversitelere girişlerinin engellenmesi sayesinde burjuvazinin ideolojik hegemonyasının etki alanı artırılmaya çalışılıyor. Bugüne kadar açıkça ifade ettiğimiz gibi, bu terör karşısında alınacak tutum, siyasal öznelerin alanlardaki siyasal varlık iddiası ile eş anlamlıdır.

Sermaye, bir yandan üniversiteli gençliği kariyer yalanları, yozlaşma, ders müfredatları ve sınav sistemi ile bencilleştiriyor. Diğer yandan siyasal olarak kendi gerici kamplarını üniversitelerde kurmaya çalışıp, dini, ulusalcı, liberal, ırkçı ve şoven yüzlerini alanlara taşıyor. Bunun karşısında duran öğrencilere ise polis-idare işbirliğinde saldırıyor. Gözaltı, tutuklama ve uzaklaştırmalar ile üniversitelerdeki kontrolünü baki kılmaya çalışıyor. Bu bütünlüklü saldırının karşısında siyasal bir iddia da doğasında aynı bütünlüğü taşıyabilmelidir. Ama bu sene de soruşturma-ceza karşıtı faaliyet siyasal gençlik grupları açısından genel bir ilgisizlik ile karşılandı.

Soruşturma-ceza karşıtı faaliyet adına uzun erimli adımlar atılamasa da, çeşitli platformlar oluşturuldu. Bu platformlarda nitelikli bir birliktelikten bahsetmek güç. Oluşturulan birliktelikler birkaç eylemin dışında bir adım öteye taşınamadılar. Bu platformlardan *Eğitim Hakkı İnisiatifi* İstanbul'da çeşitli deneyimler kazanmamıza zemin oluşturdu. Geniş bir kamuoyu yaratmak ve soruşturma-ceza saldırısını geri püskürtmeyi hedefleyen *İnisiatif* çeşitli çalışmalar gerçekleştirdi. Bu noktada YTÜ direnişini ve üniversitelerde süren çalışmaları merkezi bir noktaya taşıyan *SOKAK Üniversitesi* atılan önemli bir adım oldu. Taksim'de ve Kadıköy'de kurulan *Soruşturmalar Karşı Alternatif Kampüs* yaşanan saldırının kitlelere duyurulması ve mücadele gündemlerimizin sokağa taşınması açısından işlevli bir araç oldu.

Yılsonundan önümüzdeki döneme kalmış olan yüzlerce soruşturma mevcut. Gençliğin önünde duran soruşturma-ceza terörü karşısında, bu saldırının sadece devrimci güçlere değil, öğrencilerin demokratik haklarının toplamına yöneltildiğini vurgulamak can alıcıdır. Buna karşı örülecek mücadelede öğrencilerin tüm talepleri ve sorunları işlenebilmelidir. Ötesinde kimi siyasi unsurların soruşturma iddianameleri karşısında inkarcı tutumları ya da uzaklaştırma ardından alanlara yönelik bir müdahale gerçekleştirmek yönlü iradesizlikleri, hızla kazanılmış birçok hakkın elimizden alınmasına, içe dönük olarak da kadroların moral bir çöküntü içine sürüklenmelerine yol açacaktır.

Polis-devlet terörü ile gözdağı vermek isteyen düzen ancak gençliğin öfkesini bileyebilir...

PVSK ile polis terörünün önünü düzleyen burjuvazi, kriz sonucu sınıf çelişkilerinin arttığı bir dönemde mahkemeleri ile de hak arama mücadelesine nefes aldirmayacak bir abluka oluşturdu. Polis PVSK ardından genç, öğrenci, işçi ve devrimci onlarca insan gözaltında ve sokakta katledildi. Azgın polis terörü bu dönemde sadece ilerici-devrimci güçlere değil, her

önüne gelene saldırdı, onları katletti. Bu baskıdan üniversite öğrencileri de paylarına düşeni aldılar. Hedef gösterilip polis kurşunuyla katledilen Aydın Erdem, Şerzan Kurt ve saldırıya uğramış sayısız öğrenci... Üniversitelerden, yurt ve ev baskınlarından gözaltına alınıp tutuklanan öğrencilerin birçoğu bugün hala sermayenin zindanlarında tutsak.

Üniversitelerde devrimci faaliyet, hak arama mücadelesi, düşüncelerini ifade etme çabaları polis, ÖGB veya faşistler eliyle engellenmeye çalışılıyor. Düzen baskı ve yasakları artırarak kitleleri sindirmeye çalışıyor. Soruşturma-ceza terörü gibi polis-devlet terörü de gençlik mücadelesinin önünde aşılması gereken bir saldırı olarak görülmemektedir. Bu saldırıya karşı yapılacak en anlamlı müdahale alanlarda gençliğin akademik, demokratik, sosyal taleplerini karşılayacak, yemekhane zammından ulaşım sorununa, yaz okulu uygulamasından alternatif şenliklere ve kulüp etkinliklerine kadar gençliğin gelecek özlemlerini cevaplayacak kararlı bir siyasal faaliyet olacaktır.

Filistin halkının gerçek kurtuluşunu gençliğe anlatma sorumluluğu omuzlarımızdadır!

İsrail'in Filistin halkı üzerinde yıllardır sürdürdüğü ambargoyu sona erdirmek için yola çıkan yardım gemileri İsrail askerlerinin vahşeti ile karşılandı. Eylemi örgütleyenler arasında dinci gericiliğin esnek bir platformu İHH başı çekerken, birçok ülkeden ve uluslararası kuruluşlardan da eylem destekleniyordu. Filistin'in özgürlük mücadelesini yıllardır siyasal faaliyete konu eden burjuva gericiliğin dinci siyasal unsurları bir anda gündeme oturdular. Bilindiği gibi Filistin gericiliğin ırkçı, şoven ve ulusalcı unsurları tarafından da bir ilgi görmektedir.

Eğitim döneminin bittiği süreçte yaşanan olay üniversitelere bir çalışmaya konu edilemedi. Burada yaşanan olayla birlikte karşımıza çıkan dinci örgütlerle iş yapma tartışması üzerinden birkaç noktayı vurgulamak istiyoruz. Sol adına düşülebilecek en büyük hata açıktır ki, dinci siyasal odaklarla yan yana gelmek olur. Burada İslami inançlı bireylerle yan yana gelmek ile kendilerini İslam üzerinden tanımlayan siyasal güçlerle işbirliği yapmak arasında büyük bir

fark vardır. Birincisi sizin çağrısını yaptığınız eylemlerde kendiliğinden yaşanabilecek bir durumdur. İkincisi ise süreçte kendi elinizle gerici bir odağa kan taşımak ya da alan açmak anlamına gelir. Oysa bizlerin onlarla ortak iş yapmak bir yana, dinci örgütlerin yaklaşımlarındaki yanlışlığı, durdukları yeri teşhir etme ve Filistin halkının kurtuluşu için gerçek ve kalıcı çözümü anlatabilme sorumluluğu bulunmaktadır.

Yeni dönemi kazanmak için yetersizlikler ve eksikler aşılmalıdır!

Geride bıraktığımız yıl, gençlik hareketi açısından önemli imkanların doğduğu ve bunların önemli bir kısmının heba edildiği bir dönem oldu. Genç komünistler ise yaklaşımlarında bunun aksi için politika üretmek gibi bir iddia yüklenmişseler de sınırlılıkları ve eksikleri ile bu süreçte yüzleştiler.

Harç zamları ile başlayan kıpırdanmanın önümüzdeki dönem sürecine dair işaretler bugünden görülebilmektedir. Bu, omuzlardaki yükü bir kat daha artırıyor. Devrimci siyasal faaliyete dönük baskıları bugüne değin kendimize değil, alana ve kitlelere yöneltilmiş bir zor olarak gördük ve bunun gereklerine göre hareket ettik. Bir yılın ardından ise tablonun derinleştiğini görüyoruz. Bu baskı karşısında gençliğin gelecek özlemlerini ayağa kaldırmak en etkili silah olacaktır. Eğitim hakkının, düşünce ve ifade özgürlüğünün militan savunusunu gençliğin dinamizmi ile sarmalamak önümüzdeki dönemde belirleyici olacaktır. Sosyal yıkımın, emperyalist barbarlığın vardığı bu boyutta kitleleri insanca bir yaşamın ideolojik zenginliği ile karşılamak, onları devrimci saflara kazanmak yaşamsal bir zorunluluktur. Aksi durum, ezilen yığınları büyük bir esarete sürükleyecektir.

Geleceksizlik ve işsizlik gündemleri tüm yakıcılığı ile gençliğin karşısında duruyor. Bu gündemlere geçtiğimiz dönem çok fazla imkanı olmasına rağmen yeterince eğilinemedi. Bu gündem üzerinden devrimci gençlik örgütlerinin bıraktığı boşluk, düzen kanalları üzerinden tutulmaya çalışılıyor. ADK-ADF'nin öncülüğünde üniversite kulüplerinin, öğrenci komisyonlarının da örgütleyicisi olduğu *“GelecekSİZsiniz”* adlı merkezi bir etkinlik yapıldı. Yine Saadet Partisi son dönemde krizin yarattığı sosyal yıkım üzerine ürettiği politikaları ile siyasal zeminini beslemek kaygısında. Krizle birlikte derinleşen işsizlik ve geleceksizlik gençliğin yakıcı sorunlarıdır. Üniversitelerde gençliğin özlemlerine ve gelecek sorununa karşı üretilecek politika bugün siyasal özneler için hayati bir ihtiyaçtır.

Kapitalizmin krizi derinleşirken esasen sosyalizmin bu sömürü düzeninin tek bilimsel alternatifi olarak kitleler ile buluşturulması konusunda da gerçek bir çabadan bahsedemeyiz. Kriz ile birlikte hayatın birçok farklı alanında yaşam koşulları emekçiler için kötüleşirken, bunların ardındaki köhne kapitalist düzen geniş kitlelere etkince teşhir edilemedi. Gençlik düzen karşısında devrimci mücadeleye kazanılamadığı gibi kriz karşısında söylemlerin içeriği bakımından da cılız bir ses yükseliyor. Burjuva gericiliğin ablukasını dağıtmak, geleceksizlik karşısında öfkesi bilenen kitleler ile mücadeleyi yükseltmek için eksikliklerimizle hızlıca hesaplaşmalıyız. Yaz dönemini gençlik hareketi adına önümüzdeki döneme güçlü başlayabilmenin olanağına çevirebilmeliyiz. Genç komünistler de bu dönemi hem kendi eksikliklerini kapattıkları, hem de hareketin ihtiyaçları doğrultusunda yeni dönemi örmeye başladıkları bir süreç olarak değerlendirmelidir.

Ekim Gençliği

(*Ekim Gençliği'nin Haziran 2010 tarihli 126. sayısından alınmıştır...*)

130 bini aşkın metal işçisi toplu sözleşme sürecinde...

27 Haziran'da Toplu Sözleşme Sempozyumu'na!

Yaklaşık 130 bin metal işçisini kapsayan MESS Grup Toplu Sözleşmesi süreci kısa bir zaman sonra başlayacak. Dışarıya herhangi bir belirtisi yansımamış olsa da tarafların kendi cephelerinden bu zorlu süreç hazırlanmış kesindir. Fakat görülüyor ki sendikal cephede yapılan hazırlığın düzeyi teknik hazırlıklar kapsamını geçmemektedir.

Metal TİS'leri süreci özelinde 130 bin metal işçisinin geleceğini yakından belirleyecek. Genel olarak ise sınıf mücadelesinin tüm alanlarına belirleyici sonuçlar üretecek. Toplu sözleşmeden nasıl bir sonuç alındığından, nasıl bir mücadeleye konu edildiğine kadar bırakacağı sonuçlar sınıf hareketinin seyrinde de etkili olacak.

Sınıf hareketinin son dönemine uzun soluklu bir mücadelenin ürünü olan Taksim zaferi ve TEKELE Direnişi damgasını vurdu. Taksim'in kazanılması ve mücadeleciler bir çizgi izleyen TEKELE işçilerinin direnişi işçi sınıfına büyük bir moral kazanım sağladı. Fakat 26 Mayıs eylem kararının sendikaların ihaneti nedeniyle boşa düşürülmesi bu süreci kesintiye uğrattı. 26 Mayıs'taki kısmi öncü çıkışı saymazsak son iki aydır sınıf bölükleri durağan bir çizgide bulunuyor.

Bu tablonun üstüne metal işçileri cephesinden bir de geçtiğimiz TİS döneminin olumsuz sonuçlarını eklemek gerekecek. Hiç değilse BMİS üyesi işçileri TİS sürecini anlamlı bir mücadeleye konu etmişti. Fakat sözleşme sonuçları ortaya koyulan mücadeleyi de anlamsız hale getirdi. İşçiler adına sözleşmeyi yürütenler krizin patlak vermesi ve bunun üzerine MESS'in uyguladığı yoğun basıncın altında ezildiler. Elde olanı kaybetmemek adına kendi geriliklerine kısmen işçileri de ortak ettiler. Mücadeleyle başlayan 2008-2010 TİS süreci yenilgiyle bitti.

İşte tam da bu nedenle TİS'lerin yenilgiyle sonuçlanmaması, ihanetlerin kader olarak kabul edilmemesi için **Metal İşçileri Birliği**, bu yıl TİS sürecine her zamankinden daha erken başlıyor. 2009'un son aylarında düzenlediğimiz Metal İşçileri Kurultayı'nın deneyim ve birikimiyle şimdi de TİS çalışmasının ilk büyük adımı olacak olan **Toplu Sözleşme Sempozyumu** adımını atıyoruz. Sempozyum vesilesiyle metal işçilerini bekleyen görevleri işaret ediyoruz. Bu dönem TİS'deki olmazsa olmaz taleplerimizi ifade ediyor ve kırmızı çizgilerimizi çekiyoruz. TİS sürecinin başarıyla sonuçlanması için sürecin her açıdan tabanın gücü, örgütlülüğü ve mücadele dinamizmi üzerinden örgütlenmesi gerektiğini ifade ediyoruz. Dahası sınıf hareketin 2010 yılının başından bu yana yaşadığı hareketlenme ve bu hareketinin yarattığı mücadele potansiyeli metal işçilerinin, TİS sürecinde kolayından yenilmeyeceğine dair düşünceleri güçlendiriyor. Bu nedenle "MESS'i ezelim çaldıklarını geri alalım!" şiarını yükseltiyoruz.

Uzun bir zamandır gündemde olmakla birlikte sempozyum hazırlıkları özellikle 1 Mayıs'ın ardından yoğunlaştırıldı. Çalışma alanlarında MİB Yürütme Kurulları üzerinden sempozyumunun hazırlıkları yürütüldü. Çeşitli çalışmaların sonucu olarak sempozyum gündemi belirlendi ve görev dağılımı yapıldı. Artık sempozyuma sayılı günler kalmış

bulunuyor. Teknik mahiyetteki bazı hazırlıkları saymazsak sempozyum hazırlıklarımız büyük ölçüde tamamlandı.

27 Haziran Pazar günü düzenleyeceğimiz sempozyumumuzun üç temel gündemi bulunuyor. Bu gündemler üzerinden hazırlanan tebliğler hazırlayıcılar tarafından sunulacak. Gündem başlıklarımız, öncelikli TİS talepleri, TİS sürecinin sahip olması gereken örgütlenme hattı ve son olarak bu ikisi üzerinden yürütülmesi gereken mücadele hattı.

Metal İşçileri Birliği olarak bütün öncü mücadeleciler metal işçilerini sempozyumumuza katılmaya ve bize güç vermeye çağırıyoruz. Bu dönemki Metal TİS'inin başarısı da metal işçilerinin tabandaki birliğinin düzeyine ve ortak mücadelesine bağlıdır. **Metal Toplu Sözleşmesi Sempozyumu** da bunun için atılmış bir adımdır.

TİS Sempozyumu çalışmalarından...

Metal İşçileri Birliği 27 Haziran'da gerçekleşecek Toplu Sözleşme Sempozyumu çağrısını çeşitli sanayi havzalarında metal işçilerine ulaştırıyor.

İzmir'de hazırlıklar

Sempozyuma çağrı afişleri Buca, Alsancak, Konak, Bayraklı, Çiğli merkez, Çiğli AOSB girişi ve servis güzergâhlarına yaygın bir şekilde yapıldı.

"2010-2012 MESS Grup Toplu Sözleşmeleri yaklaşıyor... MESS'i ezelim-Çaldıklarını geri alalım! / Metal İşçileri Birliği" imzalı ozalitler Çiğli merkezine ve Organize sanayi girişlerine asıldı.

Metal işçilerinin servis bekleme ve geçiş noktalarında toplu sözleşme masaları açılmaya başlandı.

İlk olarak **Çiğli AOSB** giriş güzergahında açılan masada Metal İşçileri Bülteni'nin yeni sayısının yanı sıra, sempozyumun çağrı bildirileri de işçi ve emekçilere ulaştırıldı. İlgili metal işçilerine de özel olarak Metal İşçileri Birliği tarafından hazırlanan program verilerek metal işçilerinin sorunları tartışıldı.

Sömürünün ve özelde de iş kazalarının yoğun olarak yaşandığı AOSB'nin metal fabrikalarında çalışan işçilerle örgütsüzlükten kaynaklı yaşanan sorunlar üzerine tartışma imkanı yakalandı. Sabah 07.00'de başlayan bilgilendirme masası 08.30'a kadar açık kaldı.

23 Haziran sabah saatlerinde Bakırçay havzasındaki demir çelik fabrikalarındaki işçilerin servis durağı olan **Menemen**'de açılan masa ile bir yandan Metal İşçileri Bülteni'nin yeni sayısı demir çelik işçilerine ulaştırılırken diğer yandan da toplu sözleşme sürecine dair Metal İşçileri Birliği'nin talepleri anlatıldı.

Toplu Sözleşme Sempozyumu'nun el ilanları işçilere dağıtılarak toplu sözleşme sürecinin başladığı aktarıldı. Ek olarak masaya gelip soru soran işçilere Metal İşçileri Birliği'nin mücadele ve örgütlenme taleplerini içeren program verildi.

Ayrıca yine demir çelik işçilerinin yoğun olarak

servislere bindikleri noktalar olan Küçük Çiğli, Santral, Egekent girişi ve Balatçık otobüs duraklarında da Metal İşçileri Bülteni işçilere ulaştırıldı.

Manisa'da sempozyum çalışmaları

Manisa'daki hazırlıklar kapsamında sempozyuma çağrı afişleri Manisa merkez, Kültür Sitesi, Türk Metal Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikaların işçi servisleri durakları, Manisa köprü ve Garaj'da yapıldı.

Alaybey işçi servisleri durağına ve Cemiyet'deki servis duraklarına yapılan Metal İşçileri Bülteni'nin dağıtımı sırasında işçilerle sohbetler gerçekleştirildi.

Ankara'da faaliyetler...

Ankara'da TİS sempozyumu hazırlıkları kapsamında OSTİM ve Sincan başta olmak üzere Mamak, Şaşmaz Şanayi Sitesi ve TİS kapsamında olan Erkunt traktör fabrikası çevresine sempozyum program afişi ve ozaliti yapıldı.

Bursa'da sempozyum çağrısı

Sempozyuma çağrı afişleri başta işçi servis güzergâhlarına olmak üzere Bursa Organize Sanayi Bölgesi, Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi, Otosansit Sanayi Bölgesi ile Kestel ilçesinin emekçi semtleri olan Yenimahalle, Kale, Panayır ve Teleferik'e yaygın olarak yapıldı.

Metal İşçileri Bülteni'nin yeni sayısı ile "Hak gasplarına ve ihanete seyirci kalmamak için; Toplu Sözleşme Sempozyumu'na! / Metal İşçileri Birliği" şiarlı el ilanları, Yiğitler - Maltepe, Esenevler, Mesken, Uluyol, Santral Garaj işçi servis güzergâhlarındaki metal işçilerine ulaştırıldı.

Metal İşçileri Birliği Mücadele Programı'nı metal işçilerine elden ulaştıran Bursa Metal İşçileri Birliği, toplu sözleşme masaları açarak, sendikalı-sendikasıız tüm metal işçilerini 2010-2012 toplu sözleşme döneminde inisiyatifini ele almaya ve Toplu Sözleşme Sempozyumu'na katılmaya çağırıyor.

Sendikal ihanet çeteleri rant kavgasında!

Kardemir’de Haziran ayı başında 65 işçi ücretli, 11 işçi ise ücretsiz olarak izne çıkartıldı. Çelik-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Kardemir’de yaşanan bu ücretli-ücretsiz izin saldırısının Türk Metal çetesinin burada yürüttüğü örgütlenme çalışması nedeniyle yaşandığı iddia edildi. İzne çıkartılan işçiler yaptıkları açıklamalarda Çelik-İş Şube yöneticilerinin kendilerine şunları söylediklerini ifade ettiler: *“Sosyal barışı bozmayalım. Sendikamıza karşı çıkan işçi arkadaşlar bizim talebimizle ücretli veya ücretsiz izne çıkartıldı. İzne çıkartılan arkadaşlar tekrar sendikasının yanında olsun, işe geri başlasınlar.”* Bu gelişmeler üzerine Türk Metal çetesi son Başkanlar Kurulu’nu Karabük’te gerçekleştirdi.

9 Haziran’da gerçekleşen Başkanlar Kurulu’nu bir gövde gösterisine dönüştüren Türk Metal çetesi burada yaptığı açıklamalarda tüm arsızlığı ile Kardemir işçisinin hakkını savunmaya geldiğini iddia etti. Öyle ki üyesi işçilerin her türlü hak talebini görmezden gelen ve baskı ile sindirme yoluna giden bu çetenin yeni elebaşı Pevrul Kavlak, *“emeğine, ekmeğine sahip çıkanların yanına geldik”*lerini söyleyerek şunları ifade etti: *“Şimdi Kardemir emekçileri, kendilerini düşük ücrete, ücretli-ücretsiz izinlere mahkum eden, haklarının elinden alınmasına seyirci kalarak haksızlığa ortak olan sendikal anlayışa karşı büyük bir mücadele başlatmıştır. Biz, emeğine, ekmeğine sahip çıkan her işçinin mücadelesini destekledik, Kardemir emekçilerini de destekleyeceğiz.”* Hızını alamayan bu çete başı yaptığı konuşmada Çelik-İş Sendikası’nın patronla kolkola yürüttüğü izin saldırısına da gerekirse tüm Kardemir işçilerinin maaşını kendisi ödeyeceğini söyleyerek yanıt verdi.

Bu gelişmelerin ardından Kardemir’de işçiler Çelik-İş’ten istifa ederek Türk Metal çetesine üye olmuşlardı. İki işbirlikçi sendika arasındaki bu kirli savaşın son noktası ise son bir hafta içerisinde yaşandı. İşbirlikçi Çelik-İş yönetimi Türk Metal yönetiminin kendi örgütlülüğüne yönelik gerçekleştirdiği saldırıya sermaye ile işbirliğinin yeni bir aşaması ile yanıt verdi. 29 işçi doğrudan sendikanın yönlendirmesi ile işten atıldı. Türk Metal çetesinin Çelik-İş’in bu atağına yanıtı ise gecikmedi. 18 Haziran günü sendika binası önünde toplanan yaklaşık 700 işçi sözde sendika seçme özgürlüğünü savunmak için bir eylem gerçekleştirdi. Fabrikaya gerçekleşen bu yürüyüşe ise sermaye devletinin kolluk güçleri azgınca saldırdı. Gerçekleşen polis saldırısında 10 işçi yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

İşçilerdeki huzursuzluk rant kavgasına alet ediliyor!

Kardemir’de yaşanan bu olaylar işbirlikçi sendikacılar arasındaki rant savaşının yeni bir örneği oldu. Sonuçta ne Çelik-İş’in ne de Türk Metal çetesinin işçinin emeğini ve ekmeğini savunmak gibi bir derdinin olmadığı biliniyor. Her iki ihanet şebekesi de patronların kendilerine sundukları olanaklarla örgütleniyor, işçilerden topladıkları aidatlarla koltuklarında sefa sürüyorlar. Bugüne kadar işçinin hakkını ve emeğini savundukları tek bir örnek bile bulunmuyor.

Ancak her ne kadar iki çete ihanet batağında bulunsun da metal işçilerinin içinde bulunduğu durumdan duyduğu hoşnutsuzluk sürekli olarak yeni

arayışlara sebep oluyor. Kardemir işçilerinin ücretlerinde gerçekleşen kesintinin ardından işbirlikçi Çelik-İş yönetimine duyduğu tepkinin ve Türk Metal çetesini kurtuluş umudu olarak görmesinin nedeni de budur. En sıradan bir sendikal bilinçten dahi yoksun olan ve kendi gücünün farkında olmayan Kardemir işçileri çareyi kendilerini başka bir ihanet şebekesinin kucağına atmakta buluyorlar.

Çelik-İş Sendikası’nın Kardemir’deki pratiğine dair zaten söyleyecek çok fazla söz bulunmuyor. Saltanatını kaybetmeme çabası içinde olan bu ihanet şebekesi işçilerin anlatımında da görüldüğü gibi izin ve işten atma saldırısının kendi girişimi ile gerçekleştiğini itiraf etmekte de bir sakınca görmüyor. İşsizlik sopası karşısında sermayenin birçok saldırısına boyun eğen sınıfa karşı aynı yöntemle saldırarak içinde bulunduğu ihanet batağını ve gerçek sınıf kimliğini bir kez daha ortaya seriyor.

Burada çok daha dikkat çekici olan ise, Türk Metal çetesinin söylemleri ve gerçekleştirdiği pratiktir. Kardemir’de yaşanan gerici dalaşma su yüzüne çıktığı günden beri bu çetenin tüm söylemlerinde “emek mücadelesi” ön plana çıkıyor. Pevrul Kavlak emekten, onurdan, mücadeleden dem vurup duruyor.

Bu çetenin bu söylemlerinin hiçbir karşılığının olmadığını metal işçileri çok iyi bilir. Bugün Karabük’te Çelik-İş’i terör estirmekle suçlayan bu çete yıllardır metal işçilerinin üzerindeki en büyük terör uygulayagelmıştır. Tam 27 yıldır patronların her türlü saldırı girişimi dolaysız bir şekilde bu çetenin sayesinde hayata geçmiştir. Bugün Kardemir’de Çelik-İş ücret indirimine göz yummakla suçlayan bu çete aynı yöntemi daha bir yıl önce Erdemir’de ilk kez kendisi uygulamıştı. Ve bugün Kardemir’de Çelik-İş’in yaptığı

gibi uygulamaya tepki gösteren işçilerin ismini patrona vererek işten attırmayı yine Erdemir’de kendisi gerçekleştirmişti. Erdemir ise son örneklerden yalnızca biridir. Türk Metal çetesinin tarihi bunun gibi sayısız ihanet ile doludur. Hatta bu topraklarda sendikal bürokrasi ihanet pratiğini nasıl gerçekleştireceğini bu çeteden öğrenmiştir dense yeridir.

Kardemir ise bu çete için bir yandan ihanetini gizleyeceği bir kılıf, diğer yandan ise işçilerin duyduğu huzurluğa yaslanarak elde edilen yeni bir rant kapısı demektir. İşte bunun için işçinin her türlü tepkisini devlete karşı gelmemek adına bastıran bu çete Kardemir’de işçileri polise karşı yürütmekte ve azgın polis saldırısı ile baş başa bırakmakta bir sakınca görmemiştir.

MESS’in sadık hizmetkârı iş başında!

Bu arada Kardemir’de yaşananların özgün ve tekil bir örnek olduğunu da düşünmemek gerekir. Tam tersine Türk Metal’de Özbek hanedanlığı çöktüğünden beri bu çete daha da arsızlaşarak metal patronlarına hizmet etmeye devam ediyor. Bu hizmeti en iyi şekilde yerine getirebilmek için ise “sektörde tek sendika olmak” hedefi ile davranıyor.

Bugüne kadar Türk Metal çetesi daha yoğun olarak Birleşik Metal’in örgütlendiği fabrikalara doğrudan bu fabrikaların patronlarının talimatı ile saldırırdı. Ancak özellikle son altı aydır bu saldırganlık bilinçli bir yönelimle adım adım tırmanıyor. Örgütsüz yüz binlerce metal işçisi orta yerde duruyorken, kendi üyelerinin çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi için en ufak bir çaba harcamazken ve yeni TİS süreci ile birlikte yeni bir ihanetin hazırlıkları yapılırken Türk Metal çetesi ardı ardına Birleşik Metal ve Çelik-İş’in örgütlü olduğu işyerlerine saldırıyor.

Anlaşılan o ki, önümüzdeki günlerde hem MESS şahsında metal patronları sınıf hareketinin yükselen seyrinde kendi bahçelerinde en ufak bir dikene bile tahammül etmeyecek, hem de Türk Metal çetesi kendisine biçilen misyonu yerine getirmek için çok daha büyük bir çaba ile metal işçilerinin mücadelesinin karşısına dikilecek.

Oysa ne MESS’in, ne de Türk Metal çetesinin bu hesapları tutmayacak. Bugün için elde ettikleri gerici başarılar bir tarafa sınıf bilincini kuşanan ve taban inisiyatifini açığa çıkaran metal işçileri bu pervasız saldırıların ve ihanetin hesabını bir gün mutlaka soracak.

KARDEMİR’de it dalaşı

Çelik-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Karabük Demir Çelik İşletmeleri A.Ş.’de üyelik çalışması yürüten Türk Metal çetesi ile Çelik-İş arasındaki gerilim daha da arttı.

Türk Metal’e üye oldukları gerekçesiyle 29 işçinin işten atılması üzerine sendika önünde toplanan 700 işçi, 18 Haziran günü KARDEMİR önüne yürüdü.

Fabrika girişinde özel güvenlik elemanları ve polis barikatıyla karşılaşan işçiler, bir süre yaşanan tartışmanın ardından barikatı aşarak KARDEMİR Genel Müdürlüğü’ne doğru yürüyüşe başladı.

Bunun üzerine polis, biber gazı ve copla saldırarak işçilere engel olmaya çalıştı. İşçiler, genel müdürlük binasına yaklaşık 200 metre kala polis tarafından durduruldu. Yaşanan arbededen ve gazdan etkilenen 10 işçi Karabük Devlet Hastanesi’ne kaldırıldı.

İşten çıkarılan işçilerden Kenan Şahin, fabrika içinde bulunan yaklaşık 100 metre yükseliğindeki yüksek gerilim hattına çıkarak intihar girişiminde bulundu. Şahin, bir süre sonra Türk Metal Sendikası yetkililerince ikna edilerek, Karabük Devlet Hastanesi’ne kaldırıldı.

Yerel işçi bültenleri 15-16 Haziran'ın direniş ruhuyla sesleniyor!

İşçi sınıfı ve emekçiler coşkulu ve kitlesel geçen 1 Mayıs 2010'un ardından konfederasyonların fiyaskoyla sonuçlanan 26 Mayıs genel eylemini geride bırakarak mücadelenin de ısınacağı yaz aylarına doğru adım attılar. Aradan geçen 40 yıla rağmen bir dizi tarihi ders bırakan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 40. yıldönümünü sermayenin yeni saldırı hamlelerinin gölgesinde karşılayan emekçileri önümüzdeki süreçte zorlu bir mücadele sınavı bekliyor. Çalışma yürüttükleri sanayi havzalarında birleşme, örgütlenme ve mücadele çağrısını yükselten sınıf devrimcileri ise yürütülen devrimci sınıf çalışmasının temel araçlarından olan yerel işçi bültenlerinin haziran ayı sayılarıyla fabrikalara, atölyelere ve sömürünün olduğu tüm alanlara sesleniyorlar.

Yerel işçi bültenlerinin haziran ayı sayıları ise sınıfın güncel ve tarihsel önemdeki gündemlerini işliyorlar. 15-16 Haziran Direnişi yerel işçi bültenlerinde temel bir yer tutarken metal işkolundaki Grup TİS sürecine yönelik hazırlıklar ve bu kapsamda Metal İşçileri Birliği'nin 27 Haziran'da İstanbul'da gerçekleştireceği toplu sözleşme sempozyumunun çağrıları bültenlerde önemli bir ağırlık noktası oluşturuyor.

Kayseri, Adana, Ankara, İzmir ve İstanbul'da haziran ayı sayılarıyla seslenişlerini sürdüren yerel işçi bültenlerinde sermayenin saldırılarına karşı mücadele çağrısı yapılıyor.

İzmir yerelinde çıkan Çiğli İşçi Bülteni ve Demir-Çelik İşçileri Bülteni 15-16 Haziran Direnişi'nin yanısıra Metal Grup TİS sürecini işliyorlar. 2 yılda bir yapılan ve bu yıl 130 bini aşkın metal işçisini kapsayan 2010-2012 Metal Grup TİS süreci öncesinde 27 Haziran'da Metal İşçileri Birliği'nin gerçekleştireceği sempozyumun çağrısının arka kapaktan verildiği **Demir-Çelik İşçileri Bülteni**'nin ön kapağında ise 27 Haziran'daki Toplu Sözleşme Sempozyumu'na katılım çağrısı yapılıyor. Sömürü ve köleliğin hüküm sürdüğü Habaş'tan işçilerin de yazılarının yer aldığı bülten sayfalarında metal işçilerine MESS'i ezme, taşeronlaştırmaya karşı mücadele çağrısı yapılıyor. Bu çerçevede geçtiğimiz günlerde kadroya alınma talebiyle üretimi durduran demir-çelik işçilerine yönelik çıkartılan bildiri örneğinin de yer aldığı bültende Türk Metal çetesinin ihanetçi yüzü Karabük Demir Çelik'te yaşanan gelişmeler üzerinden ele alınıyor. 15-16 Haziran Direnişi'nin de işlendiği bülten metal işçilerine ulaştırılıyor.

Çiğli İşçi Bülteni ise haziran ayı sayısının kapak sayfasından 15-16 Haziran Direnişi'ni selamlıyor. MESS grup toplu sözleşme sürecinin de işlendiği bültende Çiğli Organize'de çalışan farklı sektörlerden işçilerin mücadeleye çağırın yazıları, UPS işçilerinin İzmir'de süren direnişleri ve siyonist katliama karşı işçi sınıfı cephesinden verilen önemli bir tepki olarak ambar işçilerinin eylem haberi göze çarpıyor. TEKEK işçilerinin 26 Mayıs genel eylemi öncesinde gerçekleştirdikleri Türk-İş binası işgalleri, İzmir yerelinde çeşitli sektörlerdeki örgütlenme süreçleri ve direnişlerin yanısıra çeşitli illerde süren işçi direnişleri de bülten sayfalarına taşınmış bulunuyor. Zonguldak'ta yaşanan madenci katliamı ve bununla beraber bir kez daha gündeme gelen güvencesiz ve kurlsız çalışma

koşulları da bülten sayfalarında teşhir ediliyor. Siyonist İsrail devletinin kanlı katliamını lanetleyen ve direnen halklarla dayanışma çağrısının yapıldığı bir yazı da bülten sayfalarında anlamlı bir yere oturuyor.

Ankara İşçi Bülteni İşçiden İşçiye ise haziran ayı sayısında 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 40. yıldönümünü selamlıyor. Bülten, "Geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya karşı yeni 15-16 Haziranlar için ileri!" çağrısının yer aldığı kapak sayfasıyla şanlı direnişin bugüne olan bağını kuruyor. OSTİM Organize Sanayi'nde krizin tablosunu anlatan bir yazının yer aldığı bülten sayfalarında Sincan OSB'de iş ararken paslı bir tabelada yazan "işçi aranıyor" yazısı üzerinden kronikleşen işsizlik soruna farklı bir yönden dikkat çekiliyor. Ankara Büyükşehir Belediyesi bünyesinde çalışan bir belediye işçisiyle sermayenin saldırıları yakın süreçteki TEKEK mücadelesi üzerine yapılan röportaj da bültenin farklı bir yanını oluşturuyor. Bültende işçi katliamlarını teşhir eden yazıların yanısıra OSTİM İvoksan'da bir işçinin iş cinayetine kurban gitmesine ilişkin yazılar da göze çarpıyor. Bültende çeşitli illerde süren işçi direnişlerinin dökümüne de yer veriliyor.

İstanbul Tuzla'da kurulu tersaneler cehenneminde uzunca bir süredir tersane işçilerine seslenen **Tersane İşçilerinin Sesi ROTA**, haziran ayı sayısında artan iş cinayetlerini temel gündem olarak işliyor. Mayıs ve haziran ayları içinde Tuzla tersanelerinde yaşanan iş cinayetlerini kapağına taşıyan bülten tersane patronlarına ve sermaye hükümetine "Önlemler alınsın Ölümle durdurulsun!" talebini yöneltiyor. Radikal İKİ'de geçtiğimiz haftalarda yayınlanan Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) Başkanı Zeynel Nihadioğlu'nun yazısının da alıntılandığı bültende "İşçinin Kaleminden" bölümünde yer alan çeşitli tersanelerden işçi yazıları dikkat çekiyor. 2 Temmuz Sivas katliamının da unutulmadığı ROTA'nın haziran ayı sayısının arka kapağında ise 15-16 Haziran Direnişi selamlanıyor.

İstanbul'da Ümraniye bölgesine seslenen **OSB-İMES İşçi Bülteni**, "Birleşelim! Bizden çalışanları geri alalım!" çağrısına yer verdiği kapak sayfasında yaklaşan Metal grup TİS sürecine dikkat çekiyor. Özellikle Dudullu bölgesinde yer alan metal fabrikalarının bu süreçteki önemine işaret edilen kapak yazısını 15-16 Haziran Direnişi'nin gösterdiği yoldan yürüme çağrısının yapıldığı bir diğer yazı izliyor. Samandıra'dan sınıf bilinçli bir kadın işçinin yazısı ve Ünsal Çavuş'un yazısı da bültenin diğer sayfalarında yer alıyor.

kurduğu saltanatı teşhir eden bir röportajın yer aldığı bültende Akkardan işçilerinin Birleşik Metal-İş yönetimini hedef alan açıklamasına da yer verildiği göze çarpıyor. Diğer yerel bültenlerden farklı olarak Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya gibi devrim şehitlerinin de selamlandığı yazıyı siyonist İsrail devletinin kanlı katliamı karşısında Türk devletini İsrail'le olan tüm anlaşmalarını iptal etmeye çağırın bir yazı izliyor.

İstanbul'da Küçükçekmece yereline yönelik sistemli seslenişini sürdüren **Emekçinin Gündemi** ise metal grup TİS sürecinden, bölgedeki direnişlere ve madenci katliamına kadar bir dizi yeni gelişmenin yanısıra 1 Mayıs'a ilişkin gözlemler ve 26 Mayıs tablosunu işlemiş bulunuyor. Kapak sayfasında 26 Mayıs eylemi üzerinden "Kazanana kadar genel grev-genel direniş!" çağrısı yapan bültende UPS işçilerinin direnişi de önemli bir yer tutuyor. Sendikal ihanete karşı işgal, grev, direniş çağrısının yapıldığı bülten sayfalarında geride kalan 1 Mayıs ve 26 Mayıs da farklı yönleriyle ele alınmış. İşyeri komitesi ve çalışması üzerine bir yazıya ek olarak sendikalı olmanın ve örgütlenmenin önemine değinen bülten sayfalarında Deniz Gezmiş, Hüseyin İnönü ve Yusuf Aslan da selamlanıyor.

Sanayi İşçileri Bülteni ise kapak sayfasına taşıdığı şiirle birleşme ve örgütlenme çağrısı yapıyor. Siyonist İsrail'in kanlı katliamının ve sermayenin hedefinde olan kıdem tazminatının işlendiği bültende 2. Adana İşçi Kurultayı'nın haberi göze çarpıyor. Adana'da ve çeşitli illerde süren işçi direnişleri de bültenin arka kapağına taşınmış bulunuyor.

"Kıdem tazminatının gaspına izin vermeyelim!" şiarıyla çıkan **Kayseri İşçi Bülteni** ise Kayseri yerelinde farklı sektörlerde çalışan işçilerin mektuplarıyla tam bir işçi bülteni görünümünde sesleniyor. Ağırlıklı olarak organize sanayi bölgesi işçilerinin mektuplarının yer bulduğu bültenin arka kapağında yer alan "Türkiye işçi sınıfına selam" şiiiryle sosyalizmin şairi Nazım Hikmet selamlanıyor. 15-16 Haziran'ın direniş ruhunu yansıtan yerel işçi bültenlerinin haziran ayı sayıları yüzbinlerce işçiyi etkileyecek olan Metal Grup TİS'lerine kısa bir zaman kala sınıfın nabzını tutuyor. Artan iş cinayetlerinden sermayenin yeni dönem saldırı planlarına kadar bir dizi genel gündemin yanısıra devrimci sınıf faaliyetinin yürüdüğü alanlarda bölge işçilerinin diliyle seslenen yerel işçi bültenleri yaz aylarında mücadele alanlarını da ısıtma çağrısında bulunuyorlar.

Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın ile sınıf hareketinin güncel tablosu üzerine konuştuk...

“Sınıf ve mücadele odaklı politikalar hayata geçirilmeli!”

- İşçi sınıfı hareketi uzun yıllardır üzerinde taşıdığı ölü toprağını TEKEK işçilerinin 2009 yılının sonlarına doğru yaktığı direniş ateşiyle attı. Öncelikle TEKEK Direnişi ile birlikte sınıf hareketinin içerisine girdiği yeni dönemi nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu mücadele nasıl bir tablo ortaya çıkardı?

- TEKEK Direnişi Türkiye işçi sınıfı mücadelesi ve sendikal mücadelede yeni bir dönemin başlangıcıdır. 78 gün boyunca toplumsal desteği de arkasına alan çok önemli bir direniş yaşandı. Bu mücadelede aynı zamanda sistemden şikayetçi olan kesimler, iktidarın uygulamalarından şikayetçi olan insanlar, ekonomik, siyasal ve sosyal olarak birtakım sorunlar yaşayan bütün insanlar TEKEK Direnişi üzerinden kendilerinin de ifade edilmekte olduğunu kalben hissettirdiler ve TEKEK Direnişi'ne büyük bir destek verildi.

Bir eylemin planlanması, doğru bir şekilde programlanması başlangıcından bitimine kadar çok önemlidir. Burada çeşitli sıkıntılar yaşandı ama bunları bir tarafa bırakmak lazım. Sıkıntılardan kastım, eğer bu eylem daha iyi planlanabilseydi ve iyi bir programla sürdürülebilseydi bence çok daha geniş etkileri olacak bir eyleme dönüşebilirdi. Türkiye'de toplumsal muhalefetin merkezi ve bunun üzerinden çok geniş kitlelerin ciddi bir mücadelesine sahne olabilirdi. Ancak, burada özellikle sendikaların, konfederasyonların ve özellikle Türk-İş'in, bu eylemin planlanması, koordinasyonu ve yürütümündeki eksiklikler, bu eylemin toplumsal etkisinin daha da büyümesine ve sorunun çözümüne yönelik daha somut adımlar atılmasına, siyasal çözümlerin de beraberinde getirilmesine engel oldu. Ancak her şeye rağmen başarılı bir süreçtir.

1 Mayıs, altı konfederasyon tarafından bütün Türkiye'de ortaklaşa kutlandı ve Taksim yasağı kırılmış oldu. Taksim'in de ötesinde bu 1 Mayıs, 1 Mayıs'ı toplumun kafasında meşrulaştıran, 1 Mayıs'la ilgili yanlış algıları düzelten, önyargıları ortadan kaldıran, tamamen emeğin birlik, mücadele ve dayanışma günü olduğunu gösteren bir güne dönüştü. Bu yönüyle baktığınız zaman tabii ki TEKEK Direnişi'nin en somut sonucunu 1 Mayıs'ta görebiliyoruz. Tabii bu direnişin 26 Mayıs eylemiyle desteklenmesi gerekiyordu. Ancak, 26 Mayıs eylemine gidilen süreçte bu kararı alan konfederasyonlar ne yazık ki üzerlerine düşeni yapmadılar. Burada KESK'i dışarıda tutabiliriz. KESK, kısmen de olsa üzerine düşeni yapmaya çalıştı. 26 Mayıs kararının arkasında durarak gücü oranında iş bırakmaya çalıştı. Diğer konfederasyonlar bu kararın arkasında durmadılar. Kamu Sen zaten baştan durmayacağını açıkladı. Türk-İş de 26 Mayıs'a giden süreçte gerek üyelerinin hazırlanması, gerekse bu eylemin toplumsal desteğinin sağlanması yönünde hiçbir çalışma yapmadı. Sonunda bu kararı uygulayamayacaklarını açıkladılar. Tabii ki bu bir yerde TEKEK Direnişi ile yükselen 1 Mayıs'la devam sınıf hareketinin yükselişine ve özellikle emek hareketinin birlikteliğine vurulan bir darbe oldu.

Bir sendika, bir konfederasyon karar alırken çok iyi düşünmek durumundadır. Bütün alacağı kararların

boyutlarını, katılımını ve sonuçlarını düşünmek durumundadır. Bir karar alınırken de o kararın arkasında şartlar ne olursa olsun kararlı bir şekilde durmak gerekir. Arkasında duramayacağınız kararı ya hiç almayacaksınız veya da kararın arkasında duracaksınız. Eğer kitleler, sizin kararın arkasında durmadığınızı hissedersen o karara katılım da son derece zayıf olur. Birçok sendikacı arkadaşımız ne yazık ki, bu 26 Mayıs kararı yeniden masaya yatırıldığı zaman “taban buna hazır değil, taban bu karara uymayacak” görüşünü dile getirdiler. Kararın içeriğinin boşaltılmasını buna bağladılar.

Siz, Şubat ayından 26 Mayıs'a kadarki süreçte herhangi bir çalışma yapmadınız, kararlı bir duruş sergilemediniz. Bir güne bir gün bu kararı ne pahasına olursa olsun gerçekleştireceğiz vurgusunu yapmadınız ki tabanınızda böyle bir kararlılık oluşsun. Ben, bu yanlışları yapanların da bu süreç içerisinde bunun hesabını vereceklerini, artık sınıf hareketi ve sendikal hareketin doğru bir yöne hareket etmekte olduğunu, yakalanan ivmenin sınıf ve mücadele odaklı, kazanımlardan taviz vermeyen ve bundan sonra yeni kazanımları hedefleyen politikaların ve stratejilerin önümüzdeki dönemde hayata geçeceğini düşünüyorum. Bunun önüne geçmek isteyen sendikacılara da ciddi tavırlar gelişeceğini, bazı sendikalarda ciddi değişimler yaşanabileceğini öngörmekteyim.

- TEKEK Direnişi sınıf hareketinin önündeki temel engellerden birinin sendikal bürokrasi olduğunu gösterdi. Uzun yıllardır suskunlukla karşılanan sendikal bürokrasinin ihanetlerine karşı TEKEK işçilerinin eylemleri şahsında anlamlı tepkiler oluştu. Siz son yaşanan 26 Mayıs deneyimi üzerinden, hem genel olarak hem de Türk-İş cephesinden bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce bu engeller nasıl aşılır ve sendikalar gerçek mücadele örgütleri nasıl dönüştürülebilir?

- Bu durum tabii ki Türkiye'de genel anlamda sendikalardaki değişim ve yenilenmenin zorunluluğuyla doğru orantılıdır. Bu süreçte ciddi

çalışmalar olacağını düşünüyorum. DİSK'te, Türk-İş'te ve diğer konfederasyonlarda da olacaktır. Önümüzdeki 2011 yılı genel kurullar yılıdır. Burada belki bir konfederasyonda ve sendikada tümüyle radikal değişimler gündeme gelmeyebilir -ki bazıları gelebilir diye düşünüyorum- ama en azından bu işin böyle gitmeyeceğine dair yeni bir sendikacılık anlayışının hakim olmasına yönelik ciddi bir yapılanmalar ve muhalif hareketlerin ortaya çıkacağına inanıyorum. Bu muhalif hareketlerin tabanda ciddi destek bulacağını ve tabanla buluşacağını düşünüyorum. Kısa vadede sonuç alınmasa bile uzun vadede sendikalardaki özellikle de konfederasyonlardaki değişim ve yenilenmenin startının 26 Mayıs'la verildiğini düşünüyorum. Çünkü TEKEK Direnişi 1 Mayıs, 26 Mayıs... bu süreçte işçiler gerçeklerle yüzleştiler. Burada bazı sendika ve konfederasyon yöneticilerinin tutumlarını siyasal partilerle, iktidarla olan ilişkilerini, sınıftan ne kadar kopuk bir davranış içerisinde olduklarını, kendilerinin düşüncelerini ve mücadele anlayışlarını yansıtmadıklarını gördüler. Mızrak çuvaldan çıkmıştır ve o çuvala girmeyecektir.

Sendikalarda ve özellikle konfederasyonlarda yeni bir anlayış temelinde yeni yapılanmalara doğru gidecek bir süreç başlamıştır. Sendikal hareketle ilgili birkaç noktayı vurgulamakta fayda var. Türkiye sendikal hareketinde ciddi bir tıkanma var. Bir sendikal kriz yaşadığımızı açıklıkla söyleyebiliriz. Bu sendikal kriz, ancak değişim ve yenilenme politikalarıyla aşılabılır. Bugün Türkiye sendikal hareketi önce yapıları itibarıyla sorgulanmalıdır. Bu yapılar, sendikaları bir adım ileri taşıyor mu, yoksa tıkanmış mıdır? Benim düşüncem bu yapılar tıkanmıştır. Bu yapılar sorgulanmalı ve ciddi bir tartışma başlatılmalıdır. Biz, yeni baştan üyelerimizden başlayarak temsilciler, şube ve merkez yöneticileri, konfederasyonlara kadar giden bu yapılar sorgulanmalı ve bu yapılar değiştirilmelidir. Burada üye-sendika ve üye-temsilci ilişkileri, üyenin merkez yönetimiyle veya sendikaların konfederasyonla ilişkileri, her şeyi yeniden tanımlanmalıdır. Bu yapılan yanında

sendikaların politikaları ve mücadelede kullanacakları yöntem ve araçlarla tabii ki değiştirilmek durumundadır. Örneğin sendika yöneticileriyle ilgili şöyle bir anlayış var. Şu anki sendikacılar her şeyi bilen ve yapan bir anlayışa sahip. Üyeler de bunun böyle olmasını istiyor. “Başkana söyleriz, sorunu çözer” anlayışı hakim. Böyle bir şey yok tabii ki. Bu durum sendikacının da işine geliyor. Çünkü bu durum onun seçilme şansını, hele de biraz da insanların sosyal, bireysel sorunlarıyla ilgileniyorsa seçilme şansını artırıyor. Günümüzde her şeyi bilen ve yapan anlayışlar çoktan iflas etmiş durumdadır. Bunun yerine planlama ve koordinasyonu çok iyi bilen, teknolojiyi iyi kullanan, mümkünse dil bilen, kurumsallaşma ve uzmanlaşmaya önem veren, toplumsal mücadeleleri çok iyi özümsemiş, bu uğurda gönüllü bir mücadele anlayışını benimsemiş yöneticilere ihtiyacımız var. Bu tarz yöneticiler yetiştirilmek durumunda. Öncelikle nasıl bir sendika yöneticisine ihtiyacımız var. Bunu tartışıp, belli kriterleri belirleyerek bu yöneticileri yetiştirmemiz lazım. Bunu, tabii ki bir gelecek planlaması yaparak hayata geçirmemiz gerekir. 5 yıl sonra sendika temsilcileri ve yöneticileri şu özellikleri taşımali ve o özellikleri taşıyan kişiler yavaş yavaş sisteme girmeli. Temsilciliklerden tepe yönetimlerine kadar gelmeli. Bu, sendikacılık okulu açarak olacak. Akademik işbirliği yaparak bir sendikacılık okulu açılmalı. Bu okulda, belirlediğimiz kriterlere uygun kişileri yetiştirmeliyiz. Buradan mezun olacakların aday olabilecekleri bir mekanizma kurmalıyız. Yani işçi de, üyelerimiz de şunu bilmeli. Ben ileride sendikanın temsilcisi, yöneticisi hatta genel başkanı olabilirim ve onun için açılan okula gitmeliyim. Sendikalarda gerçek anlamda niteliksel değişim bu şekilde olabilir. Bunu bizim planlamamız ve uygulamamız lazım. Sadece fiziksel değişimler bu sorunu çözmez. Kökten çözüm az önce söylediğim şekilde olmak zorundadır. Yoksa kısır tartışmalarla zaman geçirmeye devam ederiz. Toplumun yapısı, siyasi anlayışları, düşünceleri belli. İşçiler de bu toplumun bir parçası. İnsanların edindiği siyasi düşünceyi değiştirmek, dünyaya bakış açısını değiştirmek çok kolay olmuyor. Bunun için eğitimler vermeniz gerekiyor. Aynı zamanda işçilerin bu işin içerisinde pişmesi ve mücadele etmesi gerekiyor. Siz ne kadar eğitim verirsiniz verin, temel bir kural vardır. Gözle görülmeyen, kulakla duyulmayan bir şeye çok kolay inanılmaz. Bir taraftan bu eğitimlerin verilmesi öbür taraftan da mücadelenin içinde yoğrulmuş sendikalarındaki gerçek anlamda değişim böyle gerçekleşir.

- TEKEL direnişinin ardından Türk-İş cephesindeki tablo ne durumda?

Türkiye’de sendikalaşma oranı son derece düşük. Sendikalaşma oranı şu anda yüzde 6-6,5’lerle ifade ediliyor. Toplam sendikalı ve işçi sayısını da yine 750 binlerle ifade edebiliriz. 750 bin sendikalı işçiden 600 binin üzerindeki bir kitle Türk-İş üyesi. Geriye kalan kitle DİSK ve Hak-İş’in üyeleri. Dolayısıyla sendika konfederasyonu deyince Türk-İş akla geliyor çünkü ana gövdeyi üye sayısı bakımından Türk-İş oluşturuyor.

Türk-İş, çoğulcu sistemi benimsemiş bir konfederasyondur. Kendi içinde çok farklılıkları barındırır. Bu farklılıkları barındırırken Türk-İş geleneksel olarak iktidarlara iyi geçinme politikalarını uygulamaktadır. İktidarlara iyi geçinip sorun çözme stratejisi yürütmektedir. Bu tabii ki son derece yanlıştır. Sendika ve siyaset ilişkisini doğru bir şekilde kurmak gerekir. Sendikaların örgütsel bağımsızlığı her türlü siyasi anlayışın üzerinde olmak durumundadır. Sendikalar her türlü siyasi anlayışa ve partiye karşı eşit mesafede durmak zorundadır. Mesafeyi belirleyen sendika değil o siyasi anlayışın veya siyasi partinin kendisi olmaktadır. O partinin programı, tüzüğü ve

pratikteki uygulamaları eğer emeğe yakınsa sendikalar da ona yakın olur. Sendikanın örgütsel bağımsızlığı her şeyin üzerinde olmak durumundadır. Bu anlamda sendika ve siyasi partiler arasındaki ilişkiyi bu şekilde kuramadığınız koşullarda iktidardan medet uman ve mücadeleyi, taban gücünü, işçinin gücünü ikinci plana iten bir yöne doğru savrulursunuz. Eğer konuya bu şekilde bakarsanız, bir siyasi iktidar doğru yapıyorsa elbette doğrular desteklenir. Yanlış yapılanların karşısına dikilmek, muhalefet etmek, temsil ettiğimiz işçilerin hak ve çıkarlarını korumak, geliştirmek ve yeni kazanımlar elde etmek için mücadele edersiniz. Türkiye’de genelde bu karıştırılıyor ve Türk-İş de bu yönde politikalar izliyor.

Hak-İş’in zaten kuruluş felsefesi milli görüşün sendikal alandaki örgütlenmesi olarak ortaya konmuştur. Bu tutumunu hala sürdürmektedir. Türk-İş içerisinde bu durum hep tartışılmıştır. Kurulduğu günden beri böyle bir tartışma ve zaman zaman da ayrışmaya doğru giden bir süreç (DİSK’in kuruluşu) yaşanmıştır. TEKEL Direnişi, 1 Mayıs ve 26 Mayıs’ta tutum az önce söylemeye çalıştığım sendikaların içinde bulunduğu genel sorunlarla ilgili bu dönemde Türk-İş içerisinde bu tartışma daha da alevlenecektir. Şunu açıklıkla söyleyebilirim. Bizim gibi düşünen en azından 8-10 sendika (siz de bunları tahmin edersiniz) çalışmalarını yürütmektedir. Önümüzdeki dönem Türk-İş Genel Kurulu’na daha hazırlıklı bir şekilde girilecektir. Ciddi bir taban ve destek de yakalanabilirse Türk-İş’te tarihsel bir değişime imza da atılabilir.

- Çeşitli sektörlerde örgütlü olan sendikalardan yansıyan bilgiler son süreçte işçilerin önemli oranda sendikalara yönelliklerine işaret ediyor. Son dönemde ortaya çıkan işçi direnişleri de hesaba katıldığında sizin bu konuya ilişkin düşünceleriniz nelerdir? Kendi işkolunuz üzerinden de değerlendirdiğinizde neler söyleyebilirsiniz?

- TEKEL Direnişi sendikalarla ilgili önyargıları değiştirdi ve olumsuz algılar biraz değişti. Özellikle 1 Mayıs’ta bu büyük ölçüde kırıldı. 1 Mayıs’ın geçen yıl tatil edilmesi, bu yıl Taksim’in emekçilere açılması, Türkiye’nin her yerinde ortaklaşa kutlanması emek-emekçi-sendikayla ilgili olumsuz olan algıları değiştirdi. Düne kadar 1 Mayıs’ı kötüleyen programlar yapan medya o gün 1 Mayıs’a özel programlar yaptılar. Toplumdaki genel algının değişmesine neden oluyor.

Bizim TEKEL Direnişi’yle örtüşen bir kampanyamız oldu. 2009 yılının Haziran ayında Düzce’de “Sendikalı Ol!” kampanyası başlatmıştık. Kampanya planlamamız 1 yıldır. Türkiye’nin değişik bölgelerinde bölgesel düzeyde bu kampanyayı yürütmeyi hedefliyorduk. Mesela Gebze, İzmir ve Bursa kampanyalarıyla TEKEL Direnişi’yle örtüştü.

Bir anda kampanyamız da toplumda anlaşılır olmaya başladı, etkilerini gösterdi. Biz, ciddi üye kaydı da yaptık. Son bir yıl içerisinde 1500’e yakın yeni üye kaydettik. Düzce’deki kampanyamız başarıyla sürdü. Orada bir işyerinde 550 civarında üye yaptık. Birleşik Metal-İş 2-3 işyerinde örgütlendi. Teksif temsilcilik açtı. Bu hem kampanyanın olumlu katkılarıdır, hem de yükselen sınıf hareketiyle bağlantılıdır.

- Ancak bu saldırıların salt sendikal mücadeleyle aşılmasının da mümkün olmadığı ortada. İşçi sınıfının toplumsal ölçekte siyasal bir güç olarak mücadele sahnesine çıkması ve sermayeye karşı sınıf mücadelesini büyütmesinin imkan, araç ve yöntemleri neler olmalıdır?

- Toplumumuz çok okuyan ve araştıran bir toplum değil. Özellikle televizyon ve diziler izlemeye çok meraklı bir toplum. Toplumu bilgilendiren ve bilgilendirilmiş toplumu mücadeleye çağıran bir strateji... Örneğin sosyal güvenlikle ilgili çok önemli ve toplumun bütününün aleyhine düzenlemeler yapıldı. Ne yapıldı? Basın açıklamaları, meclis önünde açıklamalar, konferanslar yapıldı. Bunun yapılacağı yıllar öncesinden belliydi. Tam da bu noktada emek örgütleri toplumu bilgilendiren bir strateji izlemeliydi. Türkiye’de 100’in üzerinde radyo var. Bu tarz olanaklar kullanılabilirdi. Biz bu mücadelenin toplumsal ayağını mutlaka oluşturmak zorundayız. Bir fabrikadaki direnişi, eylemi grevi sadece fabrikadaki işçilerle yapamayız. Yaptığımız takdirde başarı şansımız zayıftır. Bu mücadelenin toplumsal ayağını oluşturmak zorundayız. Kitleleri yanımıza almak zorundayız. Siyasi bağlarını tabii ki kurmak zorundayız. Tabii ki emeğin çıkarlarının gözetildiği ekonomik, sosyal programları savunmak durumundayız. Yakındığımız şeyleri sadece yakınlıkla değiştiremeyiz. Değiştirmek için örgütlenmek ve siyaset yapmak zorundayız. Siyasetteki tercihlerimizi ve siyaset yapma tarzımızı değiştirmek zorundayız.

Dünyaya kendi sınıf penceresimizden bakmak durumundayız. Biz emekçiyiz, emeğin penceresinden bakıp buna göre siyaset yapmalıyız. Bütün emekçilerin siyaset yapma tarzlarını siyasetteki tercihlerini gözden geçirmeleri gerekmektedir. Kendi çıkarları yani emeğin çıkarları doğrultusunda siyasetin şekillenmesini ve siyasetin yönlendirilmesi doğrultusunda çok etkin tavırlar ortaya koymak gerekir. Sadece ekonomik mücadele ile, sendikacılığı sadece işyerlerindeki işçilerin çalışma koşulları ve yaşam standartlarının yükseltilmesi ile sınırlarsanız, toplu sözleşmecilik ile sınırlarsanız, bu mücadelenin başarıya ulaşma şansı olamaz. Bu mücadelenin siyasi ayağını, toplumsal desteklerini oluşturmak ve böylelikle hayatın bütünüyle emeğin çıkarları doğrultusunda şekillenmesi için mücadele etmek gerekir.

Milyarderler çoğalıyor, yoksulluk büyüyor...

Asalak kapitalistlerin servetleri katlanırken, milyonların yoksulluğu da katlanarak büyüyor. Onlar zenginleştikçe milyonlar yoksullaşıyor. Bu bile, kapitalizmin çarklarının kimin için döndüğünü gösteriyor. Merrill Lynch Varlık Yönetimi Birimi ve küresel danışmanlık hizmetleri şirketi Capgemini tarafından hazırlanan “14. Yıllık Dünya Varlık Raporu”nun açıklanan sonuçları da bunu doğruluyor.

1 milyon doların üzerinde yatırılabilir varlığı olanların "varlıklı", 30 milyon doların üzerinde yatırılabilir varlığı olanların ise "ultra varlıklı" olarak tanımlandığı söz konusu rapor, 2009'da, dünyadaki varlıklı kişilerin, dünya ekonomisindeki zayıflıklara rağmen toparlandıklarını ortaya koyuyor. Dünyada 2009 yılında varlıklı kişi nüfusu yüzde 17,1 artışla tekrar 10 milyona ulaştı. Finansal varlıkları da yüzde 18,9 büyüyerek 39 trilyon dolara yükseldi. Ultra varlıklı kişiler de 2009 yılında varlıklarını yüzde 21,5 artırdı.

Küresel piyasa değeri 47,9 trilyon dolara ulaştı

ABD, Japonya ve Almanya, dünyanın varlıklı insan nüfusunun yüzde 53,5'ini oluştururken, Çin, ilk 10 ülke sıralamasında 4. sırada, İngiltere 5. sırada, Fransa 6. sırada yer alıyor. Varlıklı kişi nüfusuna göre en üst sıradaki 12 ülke 2008 yılı ile aynı ülkeler olurken, Asya Pasifik ülkeleri diğer bölgelere kıyasla daha yüksek büyüme sergiledi. Piyasa değerlerindeki canlanma varlıklı kişilerin servetlerinin artmasında en önemli faktör oldu. Küresel piyasa değeri 2009 yılında yaklaşık yüzde 47 artarak 47,9 trilyon dolara ulaştı.

Türkiye'deki varlıklı kişi sayısı yüzde 6,4 arttı

Hazırlanan son varlık raporunun dikkat çeken yönlerinden birisi de, Türkiye'deki milyoner sayısındaki büyük artıştır. Söz konusu rapora göre, Türkiye'de 2008 yılında 33 bin 700 olan 1 milyon doların üzerinde zenginliğe sahip kişi sayısı, 2009 yılında yüzde 6,4 artışla 35 bin 900 kişiye yükselirken, dahası bu kişilerin servetleri ikiye katlandı.

Peki servetlere servetler katılıp ekonomik alanda rekor ilerlemeler kaydedilirken ve “insanlık tarihi en zengin yılını yaşarken”, insanlığın ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi kitlelerin cephesine bu zenginlik nasıl yansıyor? Rapor kuşkusuz bundan söz etmiyor. Oysa dünya üzerindeki her altı insandan biri, yani 1 milyardan fazlamız, her gün yatağa aç giriyor. Kazandığı para ancak ölmeyecek kadar karnını doyurmaya yetenleri de dahil ettiğimizde bu sayı 3 milyarı geçiyor.

Peki nasıl oluyor da insanlık tarihi en zengin yıllarını yaşarken böylesi bir manzarayla karşı karşıya kalınıbiliyor? Aslında bunun yanıtı da raporda mevcut. Zenginlerin sayısı ve varlıkları arttıkça yoksullar listesi de misliyle kalabalıklaşıyor. Yani işçi ve emekçiler yoksullaştıkça, onlar daha da zenginleşiyorlar. Öyle ki, dünya nüfusunun yüzde 2'sinin sahip olduğu varlıklar, nüfusun yüzde 50'sinin sahip olduğundan daha fazla.

Dünyanın hali pür melali böyleyken Türkiye'deki emekçi kitlelerin durumu da bundan farklı değil. Asgari ücretin 576 TL olduğu Türkiye'de, aylık geliri 1200

TL'nin altında olan haneler nüfusun %87'sini oluşturmakta, aylık geliri 3000 TL'nin üzerine çıkan ailelerin oranı ise %2'yi geçmemektedir.

Türk-İş'in “Mayıs 2010 Açlık ve Yoksulluk Sınırı” araştırmasına göre, dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 826 TL'ye, yoksulluk sınırı ise 2.691 TL'ye yükselmiş bulunuyor. Tüm bu veriler birlikte değerlendirildiğinde şu çarpıcı sonuç çıkıyor: Türkiye'de nüfusun %30'undan fazlası aç, %90'ından fazlası ise yoksul durumda!

Zenginler çoğaldıkça iş imkânı artıyor mu?

Sermaye sınıfı ve onun savunucuları, “zenginler çoğaldıkça daha fazla iş imkânı yaratılıyor” diyor. Ama gerçekler bu kuyruklu yalanı desteklemiyor. Veriler, dünya ölçeğinde 1 milyara yakın insanın işsiz olduğunu ortaya koyuyor. İşsiz sayısı her geçen gün daha da artıyor! Avrupa ve Amerika'daki köklü dev firmalar birbiri üstüne on binlerce işçiyi işten çıkarıyorlar. Sürekli işçilik tüm dünyada yerini hızla geçici ve kısa süreli işçiliğe bırakıyor. Burjuvazinin sendikasılaştırma ve sosyal haklardan mahrum etme yöntemi olarak benimsediği bu yöntem, işten atılma korkusuyla burun buruna olan işçinin, çok daha uzun sürelerle çalışıp iki hatta üç kişinin yapması gereken işi tek başına sırtlanmasını da beraberinde getiriyor. Neticede fabrika kapıları kuyruğa giren işsizlerle doluyken, içerideki işçiler haftanın 7 günü, günde 12-16 saat çalışıyorlar. Bu da yetmezmiş gibi, yetişkinler işsizlikten kıvranırlarken, 5-14 yaş arasındaki 246 milyon çocuk, başta tarım olmak üzere her alanda işçilik yapıyor. İşte kapitalizm böylesine insancıl, böylesine akılcı, böylesine ahlâki bir sistem!

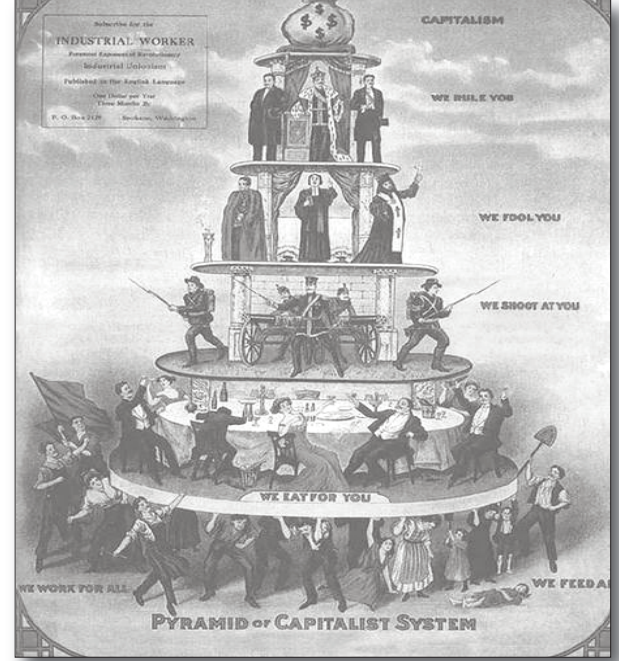
Bir tarafta işçiler iliklerine kadar sömürülürken ve devasa büyüklükte bir işsizler ordusu oluşurken, diğer tarafta milyarlarca milyarlar katılıyor. Bu sistemde yaşadığımız tüm sorunların kapitalizmin işleyiş yasalarından kaynaklandığını harikulâde bir şekilde anlattığı Kapital'de Marx, bu duruma ilişkin olarak şöyle diyordu:

“Bir yandan, işçi sınıfının çalışan kesiminin aşırı çalışması yedek ordunun saflarını şişirirken, öte yandan da bu yedek ordunun rekabet yoluyla çalışanlar üzerindeki artan baskısı, bunları, aşırı çalışmaya boyun eğmek ve sermayenin diktası altına girmek zorunda bırakır. İşçi sınıfının bir kesiminin aşırı çalışmasıyla diğer kesiminin zorunlu bir işsizliğe mahkûm edilmesi ve bunun tersi, bireysel kapitalistleri zenginleştirmenin bir aracı halini aldığı gibi, aynı zamanda yedek sanayi ordusu üretimini, toplumsal birikimin ilerlemesine uygun düşecek ölçüde hızlandırır.” (Karl Marx, Kapital, sf.653-654, Sol Yayınları, 4. Baskı)

Tüm dünyada olduğu gibi, servetlerine servet katmanın sevincini yaşayan kapitalist Türkiye'de de yaşanan durum budur. Milyarderlerin ve onların servetlerinin artışına paralel olarak iş imkânları değil, iş saatleri ve işsizler, yoksullar, açlar ordusu artmaktadır.

Pembe tablolardan kara senaryolara

Bu sefaletin kapitalizm çerçevesinde düzelmesi ihtimali var mı? Kimi dönemlerde dünyanın kimi bölgelerinde kısmi düzelmeler olabilse bile, dünyanın içine girdiği yoksulluk, açlık, işsizlik ve emekçilerin

bir kapı görünmüyor. Kapitalist dünya sistemi tarihsel bir bunalım dönemine girmiştir. Tam da bunun bir yansıması olarak küresel sermaye diktatörlüğü bu aralar insanlığa çok daha büyük yıkımlar hazırlamakla meşgul. Diğer taraftan bir başka gösterge de, giderek sıklaşan ekonomik sarsıntılardır. Oysa çok değil daha iki-üç yıl önce, burjuva iktisatçılar, ekonominin dünya ölçeğinde istikrar kazandığından, şöyle iyi büyüdüğünden, böyle güzel gittiğinden bahsedip pembe tablolar çiziyorlardı. Ama bu pembe umut bulutları çoktandır yerini kara fırtına bulutlarına bıraktı.

Kapitalizmin tüm ekonomiyle birlikte krizleri de küreselleştirdiği bir dünyada yaşıyoruz. Türkiye de bu küresel ekonominin bir parçası, üstelik en kırılgan parçalarından biri. Türkiye izlediği yüksek faiz politikasıyla yabancı sermayenin gözde ülkelerinden biri haline gelmiş bulunuyor. Bilinçli bir şekilde yüksek tutulan faiz oranları, yabancı sermayenin ağızının suyunu akıtıyor. Ekonomideki kötü gidişatı biraz olsun hafifletmek ve devlet borçlarını ödeyebilmek için yabancı sermayeyi ülkeye çekme politikası izleyen AKP hükümeti, kısa vadede bunun yolunu yüksek faiz uygulamasının devam ettirilmesinde görüyor.

Peki milyarlarca dolarlık fonları yönetenlerin yüzünü güldüren bu yüksek faiz ödemelerinin kaynağı nereden gelmektedir? Elbette işçilerin, emekçilerin sırtından ve cebinden. Devlet gelirlerinin büyük bölümünü oluşturan işçi ve emekçilere ödettilen dolaylı ve dolaysız vergiler, işçilerin her geçen gün daha da geriletilen ücretleri, sürekli kırılan kamu harcamaları, eğitime aktarılması gereken fakat aktarılmayan pay, sağlıktan yani insan hayatından yapılan “tasarruf”, asalak kapitalistlerin daha da palazlandırılması için kullanılıyor.

Şurası çok açık ki, nerede olursa olsun sermaye işçi sınıfının emeğinden ve hayatından çalınanlarla büyüyor. Bu sömürü düzeni devam ettiği sürece, burjuvazi, milyarlarca listesindeki üyelerini her geçen yıl daha da arttırırken, sayıları milyarlarca varanlar, açlıktan, yoksulluktan, aşırı çalışmaktan, önlenebilir hastalıklardan, iş cinayetlerinden dolayı kırılmaya devam edecekler. İki seçeneğimiz var: ya dur diyeceğiz bu gidişe, ya da devam edeceğiz sömürücülere hayat vermeye!

Dünyada işçi eylemleri ve grevler yayılıyor

Avrupa krizin faturasını ödemiyor

Avrupa Birliği (AB) ülkelerinde ardarda açıklanan kemer sıkma politikaları, bütçe açığını daraltmak için uygulamaya konulmak istenen tasarruf paketleri ile emperyalist krizin yükü işçi ve emekçilerin üzerine yılmaya çalışılıyor.

İşçi ve emekçilerin kazanılmış tüm haklarına karşı başlatılan bu saldırı özellikle kıtanın güneyinde Yunanistan, Portekiz, İspanya, İtalya ve Romanya’da işçi ve emekçileri sokağa döktü.

Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ETUC) ise AB ülkelerinin işçi ve emekçilere karşı sürdürdüğü “kemer sıkma politikalarına” karşı 29 Eylül’de Avrupa işçi ve emekçilerini eyleme çağırdı.

Avrupa Eylem Günü’nde Brüksel’de kitlesel, ortak bir yürüyüşle ve kıtanın farklı ülkelerinde sokak gösterileri, iş bırakma eylemleri, grevler gerçekleştirilmesi bekleniyor. Gösteriler Avrupa ekonomi bakanlarının Brüksel’de gerçekleştireceği toplantıyla eş zamanlı yapılacak.

İspanya’da ülkenin en büyük sendikaları UGT ve CCOO da hükümetin saldırı paketine karşı aynı gün genel greve gitme kararı aldılar.

İtalya genel greve gidiyor

İtalya’da da hükümet devletin borç yükünü hafifletmek ve borçlarını ödemek gerekçesiyle sosyal kısıtlamalara giderken buna karşı İtalya’da **25 Haziran Cuma** günü genel greve gidiliyor.

Grevin çağrısı 5 milyon üyesi ile İtalya’nın en büyük sendikası olan İtalyan Sendikalar Birliği CGİL yaptı. Kamu sektöründe memurlar 24 saatliğine iş bırakacaklar. Özel sektörde de işçiler 4 saat greve gidecek. 10.00-14.00 saatleri arası uçaklar çalışmayacak, kamu ulaşımı ise 14.00-16.00 saatleri arası duracak.

29 Haziran Salı günü kültürel alanda yapılacak kısıtlamaları protesto etmek için opera binaları ve tiyatroların kapıları kapalı kalacak.

Roma’da grevin yanında büyük bir yürüyüş de gerçekleşecek.

Yunanistan’da mücadele sertleşecek...

Yunanistan’da hükümetin bütçe açığını kapatmak için uygulamaya koyduğu “ekonomik önlemlere” karşı grevler sürüyor.

23 Haziran Çarşamba günü kamu ve özel sektörde çalışan emekçiler 24 saatlik grevle Yunanistan’da hayatı durdurdular. Kamu sektöründe Tüm işçilerin Militan Cephesi’nin (PAME) çağrısıyla yapılan greve, kara ve deniz yolu taşımacılık sektörü çalışanları, inşaat işçileri, gıda sanayi işçileri, özel sektördeki sağlık görevlileri ile ağır sanayide çalışan işçiler katıldı. Ayrıca PAME tarafından ülkenin birçok kentinde protesto gösterileri düzenlendi.

Grev nedeniyle kara ulaşımında aksaklıklar meydana gelirken, Pire limanında gemiler demir alamadı. Kent merkezi uzun süre trafiğe kapatılırken Yunan adalarına giden limanlar da tutulmuş durumda.

Atina’daki gösteride, öğlen saatlerinde Omonias Meydanı’nda toplanan binlerce kişi, parlamentoya yürüdü. Selanik’te düzenlenen gösteride de Aritotelyos Meydanı’ndan Makedonya-Trakya Genel Sekreterliği’ne kadar yüründü.

Yunanistan Baro Başkanları Genel Kurulu (OPDSE), Başbakan Yorgo Papandreu ile doğrudan görüşme talebinde bulunduklarını açıklarken 23 Haziran ile 7 Temmuz tarihleri arasında 15 günlük

greve gideceklerini ifade etti. Demiryolu işçileri de daha önce her gün belirli sürelerle iş bırakarak sürdürdükleri eylemlerini genişleterek, 29 ve 30 Haziran tarihlerinde 48 saatlik grev kararı aldıklarını açıkladılar.

İşçi Sendikaları Federasyonu (GSEE) ile 29 Haziran tarihinde genel grev çağrısında bulunan Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY), akşam saatlerinde başkent merkezinde protesto gösterisi düzenleneceğini açıkladı.

Çin’de grevler yayılıyor

Çin’de işçi grevleri, protestolar ve yürüyüşler giderek yayılıyor. Ülkede geçtiğimiz hafta 7 ayrı kentte çeşitli grevler yaşanırken resmi haberlere göre son dönemde günde ortalama 644 grev yaşanıyor. Mücadeleler, uluslararası tekellerde, özellikle Japonya ve Güney Koreli tekellerde yoğunlaşıyor.

Kendinden en fazla söz ettiren işçi eylemleri otomotiv fabrikalarında yaşandı. Honda’ya parça üreten Foshan fabrikasında 1900 işçi şu ana dek 3 kez greve gitti. Bu grev nedeniyle Honda’nın Çin’deki

üretimi durdu. Toyota, Hyundai gibi işletmelerde başlayan grevler tüm endüstriye yayıldı. Makina üreticisi KOK’da ise işçilerin, grevlerini sokağa taşımak istemeleri üzerine polis ile çatıştılar.

Yabancı şirketlere ait fabrikalarda başlayan grev dalgası giderek yerli fabrikalarda da yayılıyor ve bir çok yerde işçilerin üzerine polis birlikleri gönderiliyor. Tabandan örgütlenen ve sendika bürokrasisini de karşısına alan grevlere öncülük edenler özellikle genç işçilerden oluşuyor. Genç işçiler polis saldırısı karşısında da sağlam bir duruş sergiliyorlar.

Bangladeş’te grev

Bangladeş’te **21 Haziran Pazartesi** günü yüzbinin üzerinde tekstil işçisi düşük ücretler ve kötü çalışma koşullarını protesto etmek amacıyla greve çıktı. Grevdeki işçilere Bangladeş polisi gözyaşartıcı bomba ve plastik mermi ile saldırdı. Tekstil işçileri aylık ücretlerinin 5000 Taka’ya yükseltilmesini talep ediyorlar. Bangladeş’te bir tekstil işçisi 1662 Taka, yani 20 euro aylık alıyor.

Afganistan işgal komutanı Washington’a çağrıldı

Emperyalist ABD’nin Afganistan’daki işgal güçlerinin komutanı Orgeneral Stanley McChrystal, bir yazıda Obama yönetiminin üst düzey isimleriyle alay ettiği gerekçesiyle Washington’a geri çağrıldı.

McChrystal, yazısında ABD’nin Kabil Büyükelçisi Karl Eikenberry tarafından ihanete uğradığını hissettiğini yazmıştı. Yazıda, ABD’li generalin yardımcılarının da Başkan Yardımcısı Joe Biden’la alay edip, McChrystal’ın Başkan Barack Obama’dan “hayal kırıklığına” uğradığı da belirtilmişti.

McChrystal, emrindeki askerlerini bile kendi stratejisinin savaşı kazandıracığına ikna edemediğini belirtti.

McChrystal’ın seçimlerde oyunu Obama’ya vermesine karşın, daha başlangıçtan itibaren Obama ile aralarında bir bağ kurulmadığından yakındığı belirtilen yazıda, Obama ile geçen yıl Washington’da yaptığı görüşmede ABD başkanının kendisinin Afganistan’a yeni asker gönderilmesi talebine karşı çok anlayışsız davrandığını bildiren McChrystal, “Bu görüşme benim için acı vericiydi. Pazarlanması imkansız bir şeyi pazarlıyordum” ifadelerini kullandı.

Dikkat çeken nokta, özrün, ABD kongresinin yayınladığı bir raporda, Amerikan ordusunun Afganistan’daki güvenlik firmalarına aktardığı milyonlarca doların, silahlı gruplara aktarıldığını ortaya koymasıyla aynı zamana rastlamasıdır. Altı aylık bir araştırmanın sonucu olan raporda, Afganistan’daki Amerikan üslerine cephane, gıda, yakıt ve su taşıyan firmaların, araçların güvenli geçişi için yerli güvenlik şirketlerine milyonlarca dolar verildiği belirtiliyor.

Çin’de toplu işçi katliamı

Toplu işçi katliamların “olağan” hale geldiği Çin’de, 21 Haziran günü bir kömür madeninde meydana gelen patlamada 46 işçi iş cinayetine kurban gitti.

Çin’in resmi haber ajansı Şinhua, patlamanın Henan eyaletinde bulunan Veydong bölgesindeki kömür madeninde meydana geldiğini, madende mahsur kalan 46 işçinin öldüğünü, 26’sının kurtarıldığını duyurdu.

Çin’de geçen yıl meydana gelen maden kazalarında yaklaşık 2 bin 600 kişi yaşamını yitirmişti. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Vatikan'ın Saramago tahammülsüzlüğü

A. Deniz

18 Haziran günü hayatını kaybeden ünlü romancı Jose Saramago'nun ölümüyle ilgili Vatikan'dan hayli ilginç bir tepki geldi. Vatikan'a göre "Saramago kötülük yaymak için dünyaya gelmişti..." Vatikan'ın yayın organı Osservatore Romano gazetesinde yayınlanan 'Anlatıcının Sınırsız Gücü' başlıklı yazıda, Saramago için "Marksist, din karşıtı bir ideolog" vb. ifadeler kullanıldı. "Hiçbir metafizik inanışa sahip değildi. Son nefesine kadar marksist felsefeye sadık kaldı" diyen Vatikan, Tanrı'nın varlığını reddeden Saramago'nun dünyaya kötülük yaymak için geldiğini iddia etti.

Bilindiği üzere, 87 yaşında yaşamını yitiren Saramago 'İsa Peygambere Göre İncil' adlı kitabının yayımlanmasının ardından Cizvitler, yazarın Tanrı'nın gerçekte var olmadığı düşüncesinden hareket etmesini "çılgınlık" olarak nitelendirmişti. Kitap ise katolik dünyasında bir tür küfür ve hakaret şeklinde yorumlanmıştı.

Katolik inancına göre Vatikan ve onun başındaki Papa yanılmaz bir kutsal şahsiyettir ve dini ve ahlâki konularda sarf ettiği sözler Tanrı kelâmı addedilir. Her beyanı, kutsiyet zırhına bürünmüş bir silah etkisi yaratabilen Vatikan'ın Jose Saramago'ya tahammülsüzlüğü nereden ileri gelmektedir?

Kurumsallaşmış dinlerin tümünde olduğu gibi, Hristiyanlık'ta da dini otorite daima egemen sınıfın bir parçası olmuştur. Hristiyan dünyada kilisede somutlaşan ve Katolik Kilisesi'nde en gerici biçimler alan dinsel otorite, emperyalizm çağıyla birlikte tümüyle sermayeye eklenmiş, dini de bu kesimin hizmetine sokmuştur. Bu nedenle Vatikan, kurulu toplumsal düzene karşı olanlara düşmanca bir tutumla yaklaşmıştır. Vatikan'ın Jose Saramago'ya tahammülsüzlüğünün gerisinde de bu gerçeklik bulunmaktadır.

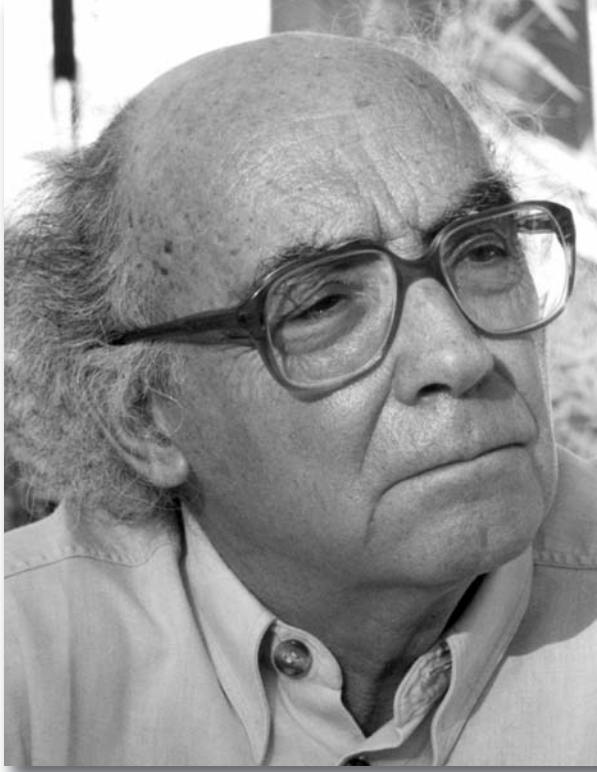
Kuşkusuz ki, bu tahammülsüzlük Saramago ile sınırlı değildir. Kiliseler politik olarak gericiliği sistematik biçimde desteklemişlerdir. Örneğin 1936'da başlayan İspanyol İç Savaşı sırasında Kilise, sosyalistleri, ateistleri ve kafir olarak görülen Protestanlar'ı yok etmek için faşistlerle elele verdi. 1930'larda Katolik piskoposlar, İspanyol işçileri ve köylüleri ezme seferberliğinde Franco'nun ordularını kutsamıştı. Faşist İspanyol basını, sık sık faşist selamı veren baş keşişlerin resimlerini basıyordu.

Yine kurumsal çıkarları uğruna, Almanya'da Nazi zulmüne ortak olarak milyonlarca Yahudi'nin katledilmesine sessiz kalmayı tercih etti. Papa XII. Pius, Hitler'i ve Mussolini'yi destekledi. Papa, milyonlarca insanın Nazi ölüm kamplarında yok edilmesi karşısında sessiz kalmış ve resmi olarak Vatikan'ın İkinci Dünya Savaşı'nda tarafsız kaldığı varsayılrsa da, gerçekte Nazi yanlılığı açıkça belgelenmiştir.

Hitler egemenliğinin başından sonuna kadar piskoposlar, inananlara, Hitler hükümetini itaat edilmesi gereken meşru bir otorite olarak kabul etmeyi öğütlemekten asla bıkmadılar. 8 Kasım 1939'da, Münih'te Hitler'e düzenlenen başarısız suikasttan sonra, Kardinal Bertram Alman Piskoposluğu adına ve Kardinal Faulhaber Baviera piskoposları adına Hitler'e kutlama telgrafları göndermişlerdi.

Almanya'daki tüm Katolik basın, *Reichspresskammer*'den gelen talimat doğrultusunda, bunun Führer'i koruyan mucizevi bir ilahi takdir olduğundan bahsediyordu.

Alman dokümanları da gösteriyor ki, görünüşe

göre Bağımsız Papalık, Nazi rejiminin niteliği nedeniyle azalmış görünmeyen ve 1944'e kadar da yalanlanmamış bir biçimde Almanya'dan yana bir tercih yaptı. Yine Vatikan hiçbir şeyden korkmadığı kadar Avrupa'nın Bolşevikleşmesi'nden korkuyordu ve görüldüğü kadarıyla, sonunda Batılı müttefiklerle uzlaşsaydı Hitler Almanya'sının Sovyetler Birliği'nin Batıya doğru ilerlemesinin önünde başlıca duvar olacağını umuyordu.

1970'lerde Latin Amerika'da yükselen devrimci hareket karşısında da Katolik Kilisesi benzer tutumlar takınacaktı. O dönemde devrimci hareket ezilen sınıfların geniş kesimlerini etkisi altına aldığı gibi, alt kademedeki genç rahipler arasında da yankı bulmuştu. Bunun karşısında Papa II. Jean Paul, Latin Amerika kilisesini bu "marksist kanser"den temizlemeyi en önemli görevlerinden biri olarak gördü. Papa Latin Amerika'da sömürülenlere ve haklarından yoksun bırakılanlara ne tavsiye ediyordu: *"Yatıp ruhunuzun kurtulması için dua edin, fakat yeryüzünde cenneti kurmaya uğraşmayın."*

"Marksist kanser"den temizlenme çabalarının bir boyutunuysa, ezilenlerin yanında yer alan Katolik rahiplerin CIA destekli paramiliter güçler tarafından ortadan kaldırılması oluşturmuyordu ve Papalık doğal olarak bu katliamlara da seyirci kaldı. Dönemin papası II. Jean Paul, Şili'nin kanlı katili faşist general Pinochet'ye ve Arjantin'deki faşist darbecilere de arka çıkmıştı. Hatta bu meşhur "barış adamı", askeri faşist cunta çekildikten sonra Arjantin'de yargılanan faşist darbeciler ve işkenceciler için af çağrısında bulunmuştu.

Kuşkusuz bunlar sadece birkaç örnek. Bilindiği gibi Kilise, geçmişten bugüne egemen sınıfların derin bir parçası ve onların çıkarlarını kutsallık halesiyle örten ideolojik bir aygıt olmuştur. Emperyalizm çağıyla birlikte ise, bu gericilik odağı sermayenin bir parçası haline gelmiş ve bu kez onu ideolojik zırhla donatma işlevini üstlenmiştir.

Tüm tarihi boyunca Kilise, insan aklını köleleştirmek için ölüm korkusunu ve insani zaafı kullandı ve bu süreçte muazzam bir güç ve zenginlik elde etti. Kilise, bugün de gericiliğin koruyucusu, zenginlik ve iktidarın sözcüsüdür.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Saramago için "kötülük yaymak için dünyaya gelmiştir" diyenlerin "kötülükler"i saymakla bitmez. Ortaçağ ve Rönesans Papalık tarihi –emsalsiz bir rezillik ve suç tarihi– üzerine sayısız ciltler yazılmıştır. 1517 yılında, Papa X. Leo, kişinin ruhunu makul bir para karşılığında kurtarabilmesi için Taxa Camerae'yi başlattı.

19. yüzyılın son on yılında ve Birinci Dünya Savaşı öncesi dönemde modern işçi hareketinin yükselişi, egemen dinsel yapıya bir meydan okuma anlamına geliyordu. Kilise, hiçbir istisna olmaksızın, sosyalizm ve işçi hareketinin karşısında ve sömürücülerin yanında yer aldı. İşçi sınıfı içinde sosyalist fikirlerin yayılmasını engellemek için Katolik Kilisesi, ayrı Katolik sendikalar, kadın ve gençlik örgütleri kurarak, işçi hareketini bölmeye çalıştı. Aslında Kilise örgütlenme yöntemlerini o zamanki sosyalist akımlardan kopya etmişti. Daima zengin ve güçlünün yanında hazır ve nazır olan Kilise hiyerarşisi, sosyalizme ve işçi hareketine gizlenmeyen bir kuşku ve husumetle baktı.

21 Eylül 1958'de Papa XII. Pius şöyle yazıyordu: *"Sınıfların çokluğu yaratıcının tasarımına tümüyle uymaktadır."* Yani Kilise, sınıflı toplumun değişmez, ebedi olduğunu ve *ilahi bir kaynağı* olduğunu düşünmektedir. Kilisenin yüzyıllardır sürdürdüğü tipik tutum kesinlikle budur: Statükonun ve toplumun sınıflara bölünmesinin açık savunusu.

"Günlük hayatınızın her dakikası teorinizi yalanlamıyor mu? Aldatıldığınızda mahkemeye başvurmayı yanlış mı buluyorsunuz? Ama havari bunun yanlış olduğunu yazıyor. Sol yanağınıza tokat atıldığında sağ yanağınızı mı uzatıyorsunuz, saldırı girişimlerinde mi bulunuyorsunuz? Ama İncil bunu yasaklıyor [...] Açtığınız davaların ve medeni yasaların büyük bölümü mülkle ilgili değil mi? Ama size hazinenizin bu dünyaya ait olmadığı söylendi." (Marx ve Engels, *Din Üzerine*, "Kölnische Zeitung'un 179. sayısının başyazısı".)

Modern toplumda kilisenin etkinlikleri, Marx'ın yukarıdaki alıntıda işaret ettiği gibi, çarpıcı çelişiklere ve ikiyüzlülüğe dayanır. M.S. 4. yüzyılda Hristiyanlık hareketi devlet tarafından gasp edildiğinden ve ezenlerin bir aracına dönüştürüldüğünden beri, Hristiyan Kilisesi yoksulların karşısında zenginlerin ve güçlülerin tarafında yer almıştır. Bugün belli başlı kiliseler, büyük sermayeye sıkıca bağlı, devletten muazzam paralar alan zengin kurumlardır. Örneğin, Ortaçağ'da, Katolik Kilisesi tefeciliğin (faizle borç para vermek) ölümcül bir günah olduğunu açıklarken, şimdi Vatikan'ın büyük bir bankası bulunuyor ve muazzam bir servete ve güce sahip.

Düşünce tarihinde, daima en gerici türden bir rol üstlenen Kilise'nin Saramago'ya dönük hezeyanlarında aslında şaşırtıcı bir yan yoktur. Aydınlarla ve bilim insanlarına dönük düşmanca tutumun bir hayli örnekleri bulunmaktadır. Örneğin, Galileo Galilei Kutsal Engizisyon'un işkence tehdidi altında fikirlerinden dönmeye zorlandı. Giordano Bruno kazıkta yakıldı. Charles Darwin, Tanrı'nın dünyayı altı günde yarattığı şeklindeki yerleşik görüşe meydan okuma cesaretinden dolayı İngiltere'deki kurulu dinsel düzen tarafından acımasızca sıkıştırıldı.

Toplumsal yasama alanında ve özellikle kadın haklarında, Roma Katolik Kilisesi daima gerici bir rol oynamıştır. Hâlâ boşanma, gebelikten korunma ve kürtaj hakkını yasaklayarak kadınların kendi bedenleri üzerinde söz sahibi olma hakkını bile reddetmektedir.

Yapay yollarla gebelikten korunmaya kilisenin gösterdiği ısrarlı muhalefetin sonuçları, özellikle AIDS bakımından feci olmuştur.

Vatikan'ın Saramago düşmanlığında şaşırtıcı bir yan yoktur. Zira, Vatikan ve onun başı Papa, sözünü sakınmayan bir gerici dir, Marksizm'in ve devrimin düşmanıdır. Onun en büyük destek gücü İtalya, İspanya ve diğer ülkelerdeki politik yaşamın her köşesinde kolları olan ünlü Katolik Mafya Opus Dei'dir.

Saramago'ya yönelik “ateist” ve “dinsiz” suçlamasına gelince. Komünistler kendi paylarına dinin bir yanlış bilinç olduğunu söylerler, çünkü dikkatimizi gerçek dünyadan uzaklaştırıp hakkında hiçbir şey bilemeyeceğimiz ve soru sormanın bile yarasız olduğu bir ötekiliğe yöneltir.

Tüm felsefe tarihi iki temel varsayımdan yola çıkmıştır:

a) Dünya benim dışımda mevcuttur ve b) Bu dünyayı anlayabilirim ve şu anda bilmediğim şeyler olsa bile en azından gelecekte onları bilme kapasitesindeyim. İnsan bilgisine, ihlal etmemesi gereken bir sınır koymak, her türden mistisizme ve hurafeye kapıyı açmaktır. 2000 yıldan fazla bir süredir insanlık, kendimiz ve yaşadığımız dünya hakkında bilgi edinme mücadelesi vermektedir. Tüm bu süre zarfında din bilimsel ilerlemenin düşmanı olmuştur ve bu bir tesadüf değildir. Bilimsel düşüncedeki ilerleme, geçmişte “giz” gibi görünen şeyleri bizim için anlaşılır kıldığı ölçüde, din geriletilmiştir ve şimdi kendini kurtarmak için ümitsiz bir artçı direniş sergilemektedir.

Bilimin dine karşı mücadelesinde -yani akılcı düşüncenin akıldışılığa karşı mücadelesinde- komünistler tüm içtenlikleriyle ve tereddütsüzce bilimin yanında yer alırlar. Ama bununla yetinmezler. Dünyaya ilişkin akılcı bilgi edinmedeki tüm amaç, onu değiştirmektir. Son 50 bin yıldır insanlık tarihinin derin anlamı, insanlığın doğayla yürüttüğü savaşı kazanma, kendi kaderini kontrol etme ve böylece özgürleşme yolunda verdiği kesintisiz bir mücadeledir.

Kapitalist toplumda “komşunu sev” fikrinin ciddi bir karşılığı yoktur. Kıran kırana bir rekabet ahlakının eşlik ettiği, komşumu yoksulluğa sürükleyen kapitalizm, bunu zor, hatta imkânsız bir öneriye dönüştürür. İnsanların psikolojisini ve davranışlarını değiştirmek için öncelikle onların yaşam biçimlerini değiştirmek zorunludur. Marx'ın sözleriyle “sosyal varlık bilinci belirler”.

Tüm dünya, yerküreyi yağmalayan, gezegenin ırzına geçen ve milyonlarca insanı dayanılmaz sefalet ve acı dolu bir hayata mahkûm eden bir avuç dev tekelin hakimiyetindedir. Bu emperyalist tekellerin yönetim kurullarında oturan hanımlar ve beyler, çoğunlukla dini bütün Hristiyanlar'dır, daha azı ise Yahudi, Müslüman, Hindu ve diğer inançlardandır. Fakat kapitalizmin gerçek dini bunların hiçbiri değildir. O, zenginlik tanrısı Mammon'a tapınır.

İnsanlığın gelişiminin yükselen bir çizgisi olduğu gibi bir iniş çizgisi de vardır. Yükseliş döneminde burjuvazi akılcılık -evet hatta ateizm- temeline dayandı. Şimdi, kapitalist çürüme döneminde, akıldışı eğilimler her yerde ortaya çıkmakta, hatta en ileri ve “kültürlü” devletlerde dahi. Kapitalizmin bütün dünyayı uğrattığı yıkım, sayısız canavarlıklar üretmiştir. Bunama döneminde kapitalizm, en geri türden dinsel ve mistik eğilimlere de yol açmıştır.

Yaşanan tüm “kötülükler”in sebebini bize, ne tek başına din, ne de “ateist Saramago” verebilir. Saramago ve onunla aynı düşüncede olanları “kötülükler”in sebebi göstermek, sunturlu bir yalan olmasının ötesinde gerçekleri gizlemektir. Tüm yaşanan melanetler, bütün ülkeleri ve toplumları harap eden ve yerine hiçbir şey koymadan toplumun dokusunu tahrip eden kapitalizmin ve emperyalizmin suçlarıdır. Gelecekte korkan ve mevcut durumdan umutsuzluğa kapılan insanlar, var olmayan bir geçmişe ait sözde “ebedi hakikatler”de teselli arıyorlar. Kökten

dinciliğin yükselişi, insanları umutsuzluğa ve çılgınlığa sürükleyen kapitalist toplumun çıkışsızlığının somut bir ifadesidir yalnızca.

Din, bugün dünyada olan bitenleri açıklama gücünden yoksundur. Aslında onun rolü açıklama değil, aksine sadece kitleleri boş hayallerle avutmaktır. Ama kişi hayallerden daima uyanır ve katı gerçeklerle yüzyüze kalır. Eğer ihtiyaç duyulan şey gerçek bir bilinç, evrene ve onun içindeki yerimize bilimsel bir

bakış ise, evet din bir yanlış bilinçtir. İnsanlar olarak özgürlüğümüzü kazanmanın ön koşulu, boş hayallerden köklü bir şekilde kopmak ve açık yüreklilikle, hem dünyayı hem de kendimizi, olduğu gibi, yani bu yeryüzünde insanlara yaraşır bir yaşam için çaba harcayan ölümlü kadınlar ve erkekler olarak görmektir. Saramago'nun yaptığı da budur. Fakat bu bile, Vatikan'ın ve sermaye baronlarının hışmını üstüne çekmeye yetmiştir.

Güney Afrika'da Dünya Kupası'nın gölgeledikleri...

Kara Afrika'da ilk kez gerçekleşen Dünya Kupası tüm renkliliği, canlılığı ve heyecanıyla sürerken, Güney Afrikalı işçi ve emekçiler sadece futbol ateşi için değil, hakları için de sokaklara çıkıyor, eylem yapıyor.

Maçların oynanacağı statlarda güvenlik hizmeti veren işçilerin başlattıkları eylemler sürüyor.

İlk olarak 13 Haziran'da oynanan Almanya-Avustralya maçından sonra eylem yapan işçiler kendilerine söz verilen gündelik ücretlerinin sadece yüzde 10 oranında ödenmesini protesto ettiler. Gösteriye saldıran polis, göstericilere karşı gözyaşartıcı bomba ve plastik mermi kullandı.

İşçiler, organizasyondan akıl almaz kârlar elde eden ve tüm gelirin yüzde 95'ini alan Uluslararası Futbol Federasyonları Birliği'nin (FIFA), maçların oynanacağı stadlarda güvenlik hizmeti sağlayan işçilerin maaşlarını düşürmesi işçilerdeki öfkeyi tetikledi.

14 Haziran'da yine Durban'da 3 bin kişi FIFA ve Güney Afrika hükümetini protesto etti. Düşük ücretlere karşı yürüyen göstericiler arasında çok sayıda güvenlik görevlisi de vardı. Göstericiler, “FIFA mafyası defol!” sloganlarını haykırdı.

Durban şehrinde başlayan işçilerin eylemleri Güney Afrika başkenti Cape Town'ın yanısıra, Kapstadt, Port Elizabeth ve Johannesburg'a da yayıldı. Cape Town'da İtalya ve Paraguay arasında oynanacak maç öncesi stada giren yaklaşık 80 işçi, stattan polis müdahalesi ile çıkarıldı. Johannesburg'da da işçiler iş bıraktılar. Bu nedenle Brezilya-Güney Kore maçının oynandığı Ellis-Park-Stadyumu'nda zorunlu bir acil görev planı uygulanmak zorunda kalındı. Birçok statta polis ve özel güvenlikçiler bu işi üstlenmek zorunda kaldı.

Dünya kupası düzenleme komitesinin görevlendirdiği güvenlik şirketinde çalışan işçiler gündelik 150 Rand (15 euro) civarında ücret alıyorlar. Ama işçilere daha önce 350 Rand sözü verilmişti. Güvenlik işçileri Durban'da geçtiğimiz salı günü 205 Rand gündelik ödenmesinden sonra protestolarını sona erdirdiler ama görevlerini polise devretmek zorunda kaldılar.

Otobüs şoförleri de Johannesburg'da grev nedeniyle Hollanda ve Danimarkalıları taşımadılar. 15 Haziran'da ise bileet gişelerinde çalışanlar iş bıraktı. Enerji firması Eskom çalışanları da firma yöneticilerine ödenen milyonluk primlere rağmen kendilerine önerilen düşük ücret artışına karşı patronu greve gitmekle tehdit ediyorlar.

Güney Afrika'da emperyalist-kapitalist krizin etkisiyle birlikte bir milyon kişi işini kaybetti. Ücretler düşük, iş koşulları insanlık dışı.

Hükümet dünya kupası süresince “sosyal barışı sağlamak” ve grevleri engellemek için siyah işçi ve emekçilere açıktan bir baskın uyguladı. 1,3 milyon kamu çalışanının dünya kupası finalinin yapılacağı 11 Temmuz'a kadar yüzde 11 ücret artışı için greve gitmesine yasak getirildi.

En fazla ücret ödenen işyerlerine beyazlar alınırken, en sağlıksız koşullarda hiçbir güvenlik önlemi alınmadan çalıştırılan siyah işçiler son üç yıl içinde 26 kez greve gittiler ve ısrarlı mücadeleleri sonucunda ücretsiz taşıma, yüzde 12 ücret artışı ve prim hakkını elde ettiler.

Bugün tüm dünyanın gözleri yine Güney Afrika'da ve bu kez dünya kupasında. Ama kameralar Güney Afrika'da Apartheida geri dönlüğünü göstermiyor. Kameralar siyahların evlerinden zorla sürgün edildiğini, karşı çıkanların tutuklanıp cezaevlerine konulduğunu, boşalan yerlere yeni binaların inşa edildiğini, kendi yanibaşında oynanan oyunların bazılarında girişin 650 euroya vardığını ve kendi inşa ettiği stadyumlara sadece uzaktan bakabildiğini, çünkü kazandığı haftalık 60 euro ile bu stadyuma girmesinin imkansız olduğunu, işçi ve emekçilerin kazandıkları haftalıkları ile, eve ekmek, süt bile alamadığını, normal bir öğünü bile karşılamaktan yoksun olduğunu, yani sınıf ayrımının bu kadar derin olduğunu göstermiyor.

50 milyon nüfusa sahip Güney Afrika zengin ile fakir arasındaki uçurumun en büyük olduğu ülke. Güney Afrika'da her dört kişiden biri işsiz ve 18 milyon insan günde 2 doların altında yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Yoksulların yüzde 95'i siyah.

Güney Afrika'da siyahlar şehirlerin varoşlarında, teneke kutu yığınağına benzeyen yerleşim yerlerinde, tek odalı ince teneke kulübelerde, tüm aile birarada alt yapının herkese yetecek kadar olmadığı, ulaşımın kötü olduğu yerlerde yaşıyorlar. Bu yerleşim merkezlerinin çevresi tellerle çevrili ve polisin gözetiminde. Adeta bir toplama kampını andırıyor. Yeni yerleşim yasasına göre, bu yerleşim yerlerine gitmeyi reddedenleri beş yıl hapis cezası bekliyor. Dünya kupası organizatörleri teneke çöplüğüne benzeyen bu utanç tablosunu dünyanın gözlerinden uzak yerlere taşınmasını istemişti. Kapstadt havaalanı yakınındaki yerleşim yerinde yaşayan 20 bin kişi buna karşı direnmiş ve sadece bu şekilde sürgün edilmekten kurtulmuşlardı.

Güney Afrika'da Dünya Kupası nedeniyle 2 milyon kişi başka yerlere sürgün edildi. Polise sokakları, sokakta yaşanlardan temizleme yetkisi verildi. Direnenler gözaltına alındı. “Organize suçu önlemek için” polise gerekirse öldürücü ateş açabilme yetkisi verildi.

Nelson Mandela serbest bırakıldığında ANC'nin kapitalizmi değil, Apartheid kaldıracığını söylemişti. Evet Apartheid siyah işçilerin ve direnişçi siyahların önderliğinde beraberce yıkıldı, ama kapitalizme dokunulmadı. İşçi ve emekçiler kapitalist sistem sürdüğü sürece, eşitsizliğin de süreceğini gördüler. Dünya kupası bunu siyah işçi ve emekçilere hergün döne döne gösteriyor. 46 yıl süren Apartheid'in yıkılmasından sonra bunca yıl geçmesine rağmen Güney Afrika işçi ve emekçileri halen özgürleşmeyi bekliyor.

Kentleri ranta açacak düzenleme onaylandı

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, maden ve belediye kanunlarında yapılan değişiklikleri onaylayarak Başbakanlığa gönderdi.

5393 Sayılı Belediyeler Kanunu'nun, "Kentsel Dönüşüm ve Gelişim Alanı" başlıklı 73. maddesi değiştirilirken, sözkonusu düzenleme sonrası da "kentsel dönüşüm" makyajıyla kentin pek çok değerli alanı ranta açılacak. Bugüne kadar belediyeler tarafından yağmacılara peşkeş çekilen pek çok proje, ilgili meslek odalarının açtığı davalar sonucu durdurulmuştu. Bu yasayla ilerici kurumların verdiği hukuksal mücadelenin de önü kesilecek.

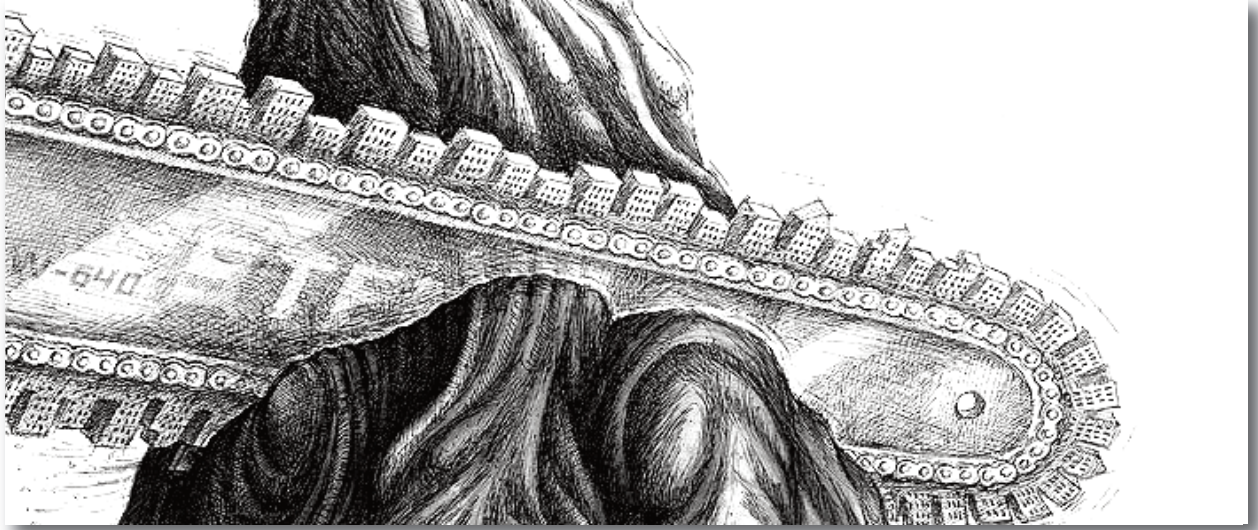
TMMOB bünyesindeki ilgili odalar, bu yasa değişikliği ile büyükşehir belediye başkanlarının kent içinde istedikleri her alanda tek söz sahibi haline getirileceğini vurguluyorlar. Böylece, kentin sermayeye peşkeş çekilmesinde bir basamak daha atlanırken, 'kentsel dönüşüm alanı' ilan edilen yerlerde yaşayanların barınma hakkı yine ellerinden alınıyor. Bununla beraber, "kentsel dönüşüm" mağdurlarının yargıya başvurma hakları da ilgili yasayla birlikte sınırlandırılıyor.

Düzenlemedeki bazı hükümler söz konusu yasa değişikliğinin kamu ve toplum yararından uzak olduğunu gösteriyor. Düzenlemede kentsel dönüşüm alanlarının kapsamı tanımlanırken; "yapısız ve plansız" alanlarda, diğer bir anlatımla henüz bir yapılaşmanın olmadığı ve planlama çalışmalarının henüz yapılmadığı, boş bulunan alanlarda dönüşüm projesinden bahsedildiği Harita Kadastro Mühendisleri Odası tarafından dile getirilirken, yapılaşmanın olmadığı ve planı bulunmayan alanlarda dönüşüm projesinden söz etmenin teknik ve sosyal yönden hiçbir bilimsel açıklaması olmadığı belirtiliyor. Bu alanlarda zaten farklı nitelikte "çevre düzeni", "nazım" ve "imar" planları yapılmaktadır. Böyle bir düzenleme keyfi uygulamaların sınırsızca gerçekleştirileceğini gözler önüne sermektedir.

Mimarlar Odası ise konuyla ilgili yaptığı açıklamada, söz konusu düzenlemenin getireceği olumsuzlukları şöyle sıralıyor.

- Düzenleme, yargı yolunun önüne engeller getirilmesi ve yol gösterme suretiyle yargı bağımsızlığının ihlal edilmesi, ilçe belediyelerine tanınan yetkileri büyükşehir belediyelerine devrederek "yerelliğin" yok sayılması, acele kamulaştırma ile kamulaştırmada esas olan "kamu yararı" yerine "ayrıcılık el koyma" hakkı verilmesi, mülkiyet haklarına müdahale edilmesi gibi, başta içinde bulunduğu 5393 Sayılı Kanun'a aykırı olmak üzere ilgili yasalarla çelişmekte ve Anayasa ile bağdaşmamaktadır.

- Yasa değişikliği ile kentin genel planlama hedeflerini olumsuz etkileyecek parçacı "Kentsel Dönüşüm ve Gelişim Bölgesi" anlayışı benimsenerek bütünlükçü bir planlama anlayışı dışlanmıştır. Düzenleme kapsamına "imarlı-ımarsız, yapılı-yapısız tüm alanlar" ve belediye sınırları içerisinde kalan mücavir alanlar "dönüşüm" kapsamı içerisine alınmıştır. Uygulamada tam bir keyfilik getirilmiş ve bununla da yetinilmeyip, ortalama bir kentin tamamına yakın 500 hektara kadar alanlar dönüşüm alanı ilan edilebilecektir.

Rüzgar tribünlerine karşı direniş büyüyor!

Geçtiğimiz haftalarda Hatay'ın Samandağ ilçesine bağlı Tekebaşı beldesinde hiçbir ön araştırma yapmadan rüzgar tribünlerini rasgele, tarım arazileri üzerine yerleştirmek isteyen sermaye, köylülerin direnişi ile karşılaşmış; bu durum üzerine iş makineleri ve işçiler köyden çıkartılmak zorunda kalmıştı.

17 Haziran rüzgar tribünlerini kurmak için bir kere daha girişimde bulunan sermayenin enerji alanındaki önemli kollarından biri olan AKSA enerji temsilcileri bu sefer daha büyük bir direnişle karşılaştı. Rüzgar tribünleri için gerekli malzemeleri taşıyan tırın köye doğru yaklaştığını duyan yaklaşık 2000 köylü köyün girişine barikat kurarak bekleyişe başladı.

Halkın köyün girişinde toplandığını öğrenen şirket görevlileri ve devletin kolluk kuvvetleri bu sefer tırı Yayladağı ilçesinin Meydan Köyü'nden geçirmeyi denedi. Fakat bölgede oturanların malzeme taşıyan tırın güzergahının değiştirildiğini öğrenmeleri üzerine yolda lastik yakılıp barikatlar kuruldu.

Tırın, köyden zorla geçirilmek istenmesine tepki gösteren köylüler tırı ve iş makinelerini işgal etti. Bunun üzerine jandarma ve Antakya'dan getirilen çevik kuvvet ile halk arasında arbeye yaşandı. Halkın geri adım atmaması üzerine tırlar ve iş makineleri köyden çıkartılmak zorunda kalındı. Böylece bir kez daha rüzgar tribünü kurma girişimleri önlenmiş oldu.

Kızıl Bayrak / Antakya

Geleceksizlik intihara sürükledi

3 fakülte bitiren 29 yaşındaki öğretmen Adem Sarıusta, ataması yapılmadığı için intihar etti. Geleceksizlik, ataması yapılmayan bir öğretmeni daha intihara sürükledi.

Ataması yapılmayan yüz binlerce öğretmenden biri olan Adem Sarıusta, kaldığı dairenin penceresinden caddeye atladı. Bir çocuk babası Sarıusta'nın ataması yapılmadığı için bir çay ocağında çalışmak için yaptığı başvurunun da reddedildiği öğrenildi.

"Daha çabuk atanırım" diyerek 3 fakülte bitiren ve yüksek lisans yapan Sarıusta'nın ölümüne ilişkin açıklama yapan Ataması Yapılmayan Öğretmen Platformu Genel Sekreteri Osman Şahin atanamadığı için intihar eden öğretmenlerin sayısının 14'e ulaştığını bildirdi. AYÖP kurucularından Şafak Bay isimli öğretmenin yaşadığı stresten kaynaklı kanser olduğunu hatırlatan Şahin, 327 bin kişinin atama beklediğini söyledi. Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"Gün geçmiyor ki bir intihar haberi vermeyelim. Oku, emek ver, yıllarca bekle. Bu intiharların bedelini ödeyeceksiniz Binlerce öğretmen Temmuz'da direnişte olacak. Başka intiharlar olmasın. Başka acılar yaşanmasın diye."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Politik irade ve savaş

M. Can Yüce

Bir önceki yazımızda TC'nin Ortadoğu politikasını özetlemiş ve bunun Kürdistan sorunuyla ilgili boyutlarını vurgulamıştık. Bugünkü yazımızda ise Kürdistan'daki gelişmeler ve bunların yönü hakkında kısa bir değerlendirme yapmaya çalışacağız. Geçen haftaki yazımız şu paragrafla bitmişti:

“Kürdistan’da ise PKK, yeni bir ‘savaş dönemine’ girdiğini belirtmektedir; pratik faaliyetlerini bu doğrultuda yapmaktadır. Yapılan resmi açıklamalara bakılırsa bu yeni dönemin tek yanlı olarak ‘Demokratik özerkliğe’ doğru yol alabileceği belirtilmektedir. Bu durum ve açıklamalar, Kürdistan sorunu eksenli tartışmaları yeni noktalara taşıma eğilimindedir. ‘Savaş’ ve ‘Demokratik Özerklik’ konusu yeniden bir tartışmayı zorunlu kılmaktadır. Savaşın kendisi ile politik programı arasında büyük bir dengesizlik var. Daha da önemlisi, bu ‘programın’ arkasındaki düşünsel ve ruhsal duruştur. Bu konudaki değerlendirmeyi bir sonraki yazımızda yapmayı düşünüyoruz.”

Son hafta içindeki gelişmeler, eylemlerin ve çatışmaların yayılması, egemenler cephesinde yeni özel savaş önlemlerine dönük yapılan tartışmalar, yukarıdaki paragraftaki konuların daha kapsamlı tartışılmasını daha bir önemli kılmaktadır.

Eylemler yayılıyor, çatışmalar büyüyor, buna karşılık özel savaş uygulamaları, daha da yayılma ve derinleşme eğilimindedir. Toplumda ırkçı-şoven duygular günlük olarak yeniden yeniden üretiliyor...

PKK, yaptığı açıklamalarda savaşın bir bakıma “programını” da ortaya koymuş bulunuyor. Geçen hafta avukatlarıyla yaptığı görüşmede Öcalan da bu konudaki tutumunu ve programını açıklamış bulunuyor:

“Söylediğim gibi benim buradaki pozisyonum barış pozisyonudur. Ama daha önce de defalarca söylediğim gibi artık muhatap bulamıyorum. Eğer Hükümet bir temsilcisini gönderirse, bu konuda parlamentodan bir karar çıkartıp önümü açarlarsa ben iki günde tüm silahlı güçleri bir alanda toplayabilirim. Buna gücüm de var iddiam da var; kendime güveniyorum. Silahlı güçleri BM’nin ya da NATO’nun denetimi altında bir bölgeye de çekebiliriz. Hatta Türk ordusunun görebileceği bir alan da olabilir. Bunları Türkiye kamuoyu da bilmelidir.” (Kaynak: ANF)

Savaşın niteliğini belirleyen, onun politik hedefi, programıdır! “Demokratik özerklik” ve Öcalan’ın “önümü açarlarsa” sözü ile yaşanan çatışmaların yoğunluğu ve yaygınlığı arasında ciddi bir dengesizlik yok mu? Ya da bu noktada tartışmaları temel politik hedeflerden çok soyut noktalar üzerinde yapmak ne kadar doğru ve tutarlı olur?

Kürtler açısından temel sorun, direnme, fedakârlık ve savaşma sorunu değildir! Bu konuda kendisini sayısız kez kanıtlamıştır! Bugün de öyle... Önlerine “düzen içinde bir yaşam” hedefi konulmasına rağmen direniş ve fedakârlılıkta zerre kadar geri durmuyor! Ama dost ve düşman karşısında kendisini nasıl tanımlıyor, neler istiyor, nasıl bir gelecek hedefliyor soruları konusunda öteden beri ortaya konulan resmi irade nedir soru ve soruları, aslında Kürt halkının temel sorununu anlatıyor!

Örneğin bu “yeni savaş dönemi” ile birlikte “tek yanlı ilan edilebileceği” söylenen “Demokratik özerklik” programı, Kürtler, onların ulusal kimlikleri ve hakları için ne anlam ifade ediyor? Bu program,

onların eşitlik ve özgürlük haklarını, gerçek anlamda içeriyor ve güvence altına alıyor mu?

Daha da önemlisi, bu programı açıklayanlar, yani savaşma gücünü gösterenler, “biz bütün uluslar ve halklarla eşit bir ulus ve halkız, onların sahip olduğu tüm hakları istiyoruz, hiçbir biçimde eşitsiz, egemenlik ilişkisinin başka bir türünü istemiyoruz, birlikte yaşamamızın temel koşulu her açıdan eşitlik ve özgürlüktür, savaşımız bunun içindir” diyebiliyorlar mı? “Her türlü devleti reddediyoruz” teorileri ile şimdiki program ve yaklaşımlarını meşrulaştırmaları mümkün değildir! Ya da bu teorileri, devletin egemenliğini kabul etmekten başka bir şey olmayan “Demokratik özerklik” programının özünü örtbas etmeye yetmiyor!

Aslında teoriler ve programları anlamlı kılan, onlara ruh katan bir halkın, bir grubun ve bir kişinin kendine bakışı ve kendini tanımlamasıdır! Bir halk adına konuşanlar, onun politik temsilcisi olduğunu iddia edenler, bu halkı, başka halklar karşısında ve halklar arası ilişkilerde nasıl tanımlıyor, ona nasıl bir konum ve hak görüyorlar! Daha önceki birçok değerlendirmemizde vurguladığımız gibi burada kilit kavram, **“Eşitlik”** tir! Kendini her açıdan eşit görüyor musun? Başkalarıyla ilişkisinde böyle bir ruhsal duruşla mı hareket ediyorsun; o zaman sözün, davranışın ve eylemin buna uygun olur! Bu ruhsal ve düşünsel duruş, aşağılanmayı değil, saygıyı getirir, onun temellerini koşullar!

Şimdi, Kuzey Kürtleri’nin politik “iradesi” olarak kendisini tanımlayanların en temel zaafı burasıdır. Kendilerini ve adına konuştukları Kürtler’i, diğer halklar karşısında, diğer politik özneler karşısında eşit görmüyorlar. Ama buna karşılık eşit olmayan, bu düzenin içinde parya sistemini aşmayan talepler için, yani “Demokratik özerklik” için savaşıyorlar; daha doğrusu birilerinin “önünü açmak” için çatışıyorlar!

Bir, bu nedenle tam anlamıyla ciddiye alınmıyorlar. Diğer bir temel neden de şu: Nesnel olarak direnen ve savaşanların potansiyel duruşlarıyla açıklanan “programları” aşma eğilimi, mevcut durumun en temel paradoksunu oluşturuyor! Aslında bu paradoks, hükümetin “açılım” konusundaki açmazını da koşulluyor!

Kısacası Kürt halkının temel sorunu, direnme ve savaşma sorunu değil, eşitlik, özgürlük ve bağımsızlık ruhsal ve düşünsel duruşuna dayanan politik iradede yoksun olma sorunudur! Bunu aştığı ve çözdüğü zaman, bütün bu direnmelerin, fedakârlıkların ve ödenen bedellerin karşılığı alınacaktır! Öncelikle anılan dengesizlik ve paradoksların aşılması şarttır! Çatışmaların “sıcaklığı” ve “duygusallığı” bu gerçekliğin tartışılmasını “ötelediğinde” çekilecek acılar ve ödenecek bedeller daha az olmayacaktır! Sorumlu yaklaşım, özellikle bu kritik dönemlerde gerçekleri tartışmak ve bütün açıklığıyla gösterebilmektir!

22 Haziran 2010

Gülen’den tasfiye amaçlı Kürtçe TV

Türk sömürgeci sermaye devletinin resmi kanalı TRT bünyesinde faaliyete başlayan TRT Şeş’e özel sektörden yenileri ekleniyor. TRT 6’nın ardından bir Kürtçe kanal daha devreye giriyor. Fethullah Gülen’e yakınlığıyla bilinen Samanyolu yayın grubunun ‘Dünya TV’si, Türkiye’nin ilk özel Kürtçe televizyonu olacak. Gaziantep’ten ulusal yayın yapacak olan Dünya TV, Irak başta olmak üzere Suriye ve diğer Ortadoğu ülkelerinden de izlenebilecek. Medyada yer verilen habere göre, yaklaşık bir yıldır yürütülen çalışmalarda sona yaklaşıldı. Gaziantep’teki televizyon merkezinde hummalı bir hazırlık sürüyor. Görev alacak ekip özellikle Kürtçe bilenler arasından seçiliyor. Kanalda güncel programların yanısıra Samanyolu TV’de yayınlanan birçok dizi ve yapım Kürtçe dublajla ekrana gelecek.

TV girişiminin arkasındaki Fetullah Gülen, Kürt halkının da yakından tanıdığı birisidir. Said-i Kurdi’nin eserlerinin tahrip edilmesi Kürt ve Kürdistan’a ilişkin ne varsa çıkarılması görevi Gülen’e verildi. O, verdiği bir konferansında, *“Saidi Nursi’nin Kürt olması kanıma dokunuyor”* diyecek kadar Kürt karşıtıdır. Fethullah Gülen eliyle Said-i Kurdi’nin düşünceleri çarpıtılarak Türk sömürgeciliğinin hizmetine sokuldu.

Gülen, daima Kürt ve Kürdistan terminolojisini kullanma yerine soykırımcı, sömürgeci bir terminolojiye uygun bir şekilde “yöre halkı” ifadesini kullandı. Çatışmaların arttığı bir dönemde Gülen verdiği demeçte, *“80 yaşındayım ama beni askere çağırırsalar gider savaşırım”* diyerek ne kadar militarizm yanlısı olduğunu anlatıyordu. Kürt illerinde devlet terörü estiren valiler, emniyet müdürleri ile polislerin çoğunun Fetullahçı kadrolardan oluştuğu biliniyor.

Ankara'da 5 BDSP'li den 2'sinin tutukluğuna devam kararı verildi...**“Faşist baskı ve terör sökmeyecek!”**

Sermaye devletin 31 Mart 2010 tarihinde BDSP'ye yönelik 4 ilde (Samsun, Ankara, İzmir ve Bursa) gerçekleştirdiği eşzamanlı operasyonların ardından Ankara, Bursa ve Samsun'dan gözaltına alınan sınıf devrimcilerinden 5'i çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklanmış ve 3 Nisan 2010 tarihinde Sincan F Tipi'ne gönderilmişlerdi.

Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nin açtığı dava kapsamında, “Örgüt üyesi olmadığı halde örgüt adına faaliyet yürütmek”, “örgüt propagandası yapmak” suçlamaları ile yargılanan BDSP'lilerin “Alaattin Karadağ ile ilgili eylemlere katılmaları”, “TEKEL eyleminde slogan atmaları” vb. bu suçlamalara dayanak gösterilmişti.

**3 BDSP'li serbest bırakıldı,
2 BDSP'linin tutukluluğu sürüyor**

Ankara'da gözaltına alınan **Hızlan Erpak**, Bursa'da gözaltına alınan **Can Kızıltan** ve Samsun'dan gözaltına alınan **Emre Azapçı**, 18 Haziran günü çıkarıldıkları ilk duruşmalarında serbest bırakıldılar.

Ankara'dan gözaltına alınan **Onur İnce** ve **Özgür Karagöl**'ün ise tutuklu yargılanmalarının devamına karar verilirken, dava 14 Temmuz 2010 tarihine ertelendi.

Ankara Adliyesi'ne getirilen BDSP'liler adliye girişinde “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganını haykırdılar. Duruşma saat 13.45'te başlarken aynı saatlerde, çeşitli illerde Halk Cephesi'ne yönelik operasyonlarda gözaltına alınan ilericiler ve devrimciler için de kitlesel bir bekleyiş vardı. Ankara Adliyesi önündeki bekleyişlerini diğer devrimci kurumlarla beraber sürdüren BDSP'liler, KESK ve Halk Cephesi adına yapılan açıklamaların ardından konuya ilişkin basın açıklaması yaptılar.

**Hiçbir baskı ve terör
devrimci faaliyeti durduramayacak**

Sermaye devletin devrimci siyasal faaliyete yönelik artan saldırılarına dikkat çekilen açıklamada, söz konusu saldırıların keyfi gözaltı, tutuklama ve yargılamalarla sürdüğü belirtildi.

Açıklamada şunlar söylendi:

“Ancak buradan bir kez daha haykırıyoruz. Hiçbir önlem, faşist baskı ve terör onları devrimci faaliyeti durduramayacak. Sınıf devrimcileri, kendilerine yönelen bu saldırılara karşı devrimci sınıf faaliyetini ve mücadelesini yükselterek yanıt vereceklerdir.”

Eyleme Halk Cephesi, Devrimci Proletarya ve DÖB destek verdi.

**Sınıf devrimcileri
Alaattin Karadağ'ı sahiplendiler**

Yaklaşık 1 saat süren ve tutuksuz olarak yargılanan Deniz Gündoğdu, Erhan Erikli ve Tolga Çınar'ın da katıldığı duruşmada mahkeme heyetine savunmalarını veren BDSP'liler, devrimci işçi Alaattin Karadağ'ı sahiplenen açıklamalarda bulundular.

Kızıl Bayrak / Ankara

Karadağ Ailesi davayı değerlendirdi!

19 Kasım 2009 tarihinde bir cinayet şebekesi gibi çalışan Esenyurt-Avcılar polisi tarafından infaz edilen TKİP militanı devrimci işçi Alaattin Karadağ'ın ilk duruşması 16 Haziran günü görüldü.

Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın ikinci duruşması 9 Kasım tarihine ertelenirken Karadağ Ailesi adına 18 Haziran günü İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde (İHD) basın toplantısı gerçekleştirildi. Toplantıya BDSP temsilcisi de katıldı.

“Polis terörüne ve polis cinayetlerine son! Alaattin Karadağ cinayeti aydınlatılsın! / Karadağ ailesi” ozalitinin yer aldığı açıklamayı Alaattin Karadağ'ın kardeşi Abdullah Karadağ gerçekleştirdi. Açıklamada, davanın ilk duruşması hakkında bilgilendirme ve değerlendirme yapıldı. Bunun yanı sıra Karadağ'ın katledilişinin örtbas edilmesi için soruşturma sürecinde delillerin karartılmaya çalışıldığı ve bu tutumun dava sürecine de yansıdığı ifade edildi. Örneklerle beraber yargının taraflı olduğunun altının çizildiği açıklamada kasten adam öldürmekten yargılanan sanık Oğuzhan Vural'ın tutuksuz yargılanırken en basit hırsızlık suçlarıyla çocukların yılları bulan cezalarına çarptırıldığı belirtildi.

Karadağ cinayetinin aydınlatılması ve polis terörüne karşı verilecek mücadelenin de önümüzdeki süreçte nasıl ele alınacağını ifade edildiği toplantıda kamuoyuna duyarlılık çağrısı yapıldı.

Karadağ Ailesi adına Abdullah Karadağ, cenazenin yıkanması sırasında kardeşinin bedenine ondan fazla kurşun giriş çıkışı ve başının arka kısmında darp ve yara izi olduğunu tespit ettiklerini belirterek yapılan suç duyurusunun geciktirildiğini ve 7 ay sonra işlem gördüğünü söyledi. Bu gecikmenin ise; bilerek ve kasten polise zaman kazandırmak, delilleri karartmak, tanıkları “ikna etmek”, mobese ve telsizlerin kayıtlarını silmek için kullanıldığını belirterek bunların yanı sıra ailenin avukatlarının talep ettiği otopsi raporunun hala dosyaya konulmadığını hatırlattı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

**Türkiye şüpheli asker ölümlerinde
birinci sırada...**

İHD İstanbul Şubesi, ordu içerisinde yaşanan şüpheli asker ölümlerine ilişkin raporunu 22 Haziran günü kamuoyuna sundu.

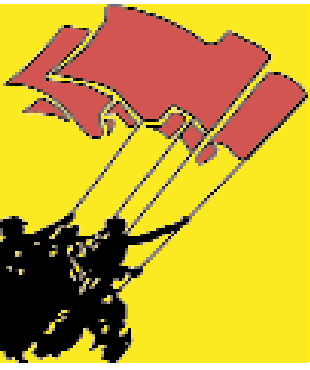
Basın toplantısına, İHD Şube Başkanı Abdülbaki Boğa, Şube Sekreteri Ümit Efe, Barış İçin Vicdani Red Platformu'ndan Oğuz Sönmez ve 28 Haziran 2005'te götürüldüğü Adana Askeri Hapishanesi'nde mahkum gömleği giymemekte direndiği için gördüğü işkenceler sonucu yaşamını yitiren Er Murat Polat'ın babası Kenan Polat katıldı.

Toplantıda ilk konuşmayı yapan Ümit Efe, milli bilgi edinme önündeki engeller, kamuoyundan saklama temel saiki ve hak arama bilincinin eksik olması nedeniyle raporun ulaşılabilir bilgilerden oluştuğunu ve bu bağlamda eksikler içerdiğini söyledi.

Abdülbaki Boğa ise raporun sunumunu yaptı. Boğa, TSK bünyesinde 20 yılda 2 tabur ya da 15-18 bölük askerin intihar ve şüpheli ölüm sonucu yaşamını yitirdiğini söyledi. Resmi açıklamalara göre, 1991-2001 yılları arasında TSK içinde 815 şüpheli asker ölümünün olduğunu, 433 şüpheli intihar girişiminin ise yaralamalarla sonuçlandığını ifade etti. 2000-2009 yılları arasında jandarma içerisinde ise 401 kişinin yaşamını yitirdiğini söyleyen Boğa, 1998 yılından 2010 yılının ilk 6 ayına kadar, derneğe yapılan başvurular ve kendilerine ulaşan bilgilerden oluşan ordu içerisinde yaşanan şüpheli asker ölümlerinin ise 175 olduğunu belirtti. Türkiye'nin asker ölümleri ve asker intiharlarında dünyada birinci sırada yer aldığını ifade etti.

Kenan Polat ise konuşmasında, işkence suçunun sadece bir erin üzerine yıkıldığını belirterek, mahkemeden oğlunun ölümünden sorumlu olan herkesin cezalandırılmasını talep ettiğini söyledi.

Mücadele Postası

17'ler anıldı

17 Haziran 2005 tarihinde Dersim Ovacık Mercan Vadisi'nde katledilen 17 devrimci İstanbul ve Dersim'de gerçekleştirilen eylemler ve etkinliklerle anıldı.

17'ler, 17 Haziran Perşembe akşamı **Okmeydanı** Dikilitaş Parkı'nda Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) üyeleri tarafından anıldı.

“Köklerimize Sarılıp Özgür Geleceğe Yürüyoruz Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği” pankartı arkasında DHF, DGH, ve Mao flamalarının yanısıra şehitlerin resimleri ve meşalelerle Okmeydanı'nda gerçekleştirilen yürüyüşte dün 17'leri katledenlerin bugün dağlarda, zindanlarda devrimcileri katletmeye devam ettiği söylendi.

Dikilitaş Parkı'ndan başlayan yürüyüş Sibel Yalçın Parkı'nda yapılan saygı duruşu ve sinevizyon gösterimiyle son buldu.

17'ler için **Dersim**'de de mezar anması gerçekleştirildi. Cafer Cangöz, Aydın Hambayat, Ali Rıza Sabur, Taylan Yıldız, Ahmet Perktas'ın Dersim'de mezarları başında gerçekleştirilen anma etkinliklerinde 17'ler şahsında devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına saygı duruşunda bulunuldu.

İlerici ve devrimcilere tutuklama terörü

Sosyalist Parti üyelerine IMF-DB tutuklaması

Antalya Sosyalist Parti İl Başkanı Murat Türkeş ve Dev-Genç Birliği üyesi Mehmet Deliktaş'ı 6-7 Ekim IMF protestolarına katıldıkları gerekçesiyle tutukladı.

İstanbul'dan gelen “özel tim” tarafından Antalya'da bindikleri bir minibüsten indirilerek gözaltına alınan ve İstanbul'a götürülen Türkeş ve Deliktaş çıkarıldıkları mahkemece tutuklanarak Metris Cezaevi'ne konuldular.

Halk Cephesi'ne tutuklama terörü

Kızıldere'de yapılan Mahir Çayan anması ve Güler Zere için yapılan eylemler gerekçe gösterilerek 15 Haziran günü Halk Cephesi'ne dönük gerçekleştirilen operasyonlarda gözaltına alınanlardan 15 kişi tutuklandı.

5 DP okuru tutuklandı

Mersin'de 16 Haziran sabahı gerçekleştirilen ev baskınlarıyla gözaltına alınan Devrimci Proletarya okurları 18 Haziran günü Mersin Adliyesi'nde savcılığa çıkarılmalarının ardından mahkemeye sevk edildiler. 5 kişi “TİKB üyesi olmak” ve “örgüt adına faaliyet yürütmek” suçlamalarıyla tutuklanarak cezaevine gönderildi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

“Cinsel işkence devlet politikası”

İstanbul Bağcılar'da 17 Haziran akşamı bayıltılarak kaçırıldıktan sonra tecavüze uğrayan Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH) üyesi K.S. için İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde basın açıklaması yapıldı.

Avukat Eren Keskin, BDP İstanbul İl Eş Başkanı Çiğdem Kılıçgün Uçar ve İHD İstanbul Şube Sekreteri Ümit Efe'nin katıldığı toplantıda cinsel işkencenin bir devlet politikası olduğu söylendi.

Basın açıklamasında konuşan **Avukat Eren Keskin**, kaçırılarak tecavüze uğrayan kadınların yüzde 90'ının Kürt kadınları olduğunu ve son 5 yılda kaçırılarak kayıtsız gözetiltiler yapılmaya başlandığını söyledi. Cinsel işkencenin bir devlet politikası olduğunu ifade etti.

Yapılan açıklamada 21 yaşındaki K.S.'nin maruz kaldığı tecavüz olayı şöyle aktarıldı:

“*İstanbul'un Bağcılar ilçesinde 17 Haziran'da akşam saat 20.30 sıralarında DÖKH aktivisti K.S.(21), beyaz renkli 'Doblo' marka araçtan inen 4 kişinin bayıltıcı bir madde koklattıktan sonra 10 saat boyunca cinsel işkencesine ve tecavüz girişimine maruz kaldı. Polis olduğundan şüphelendiği saldırganlar tarafından işkence edildikten sonra terk edilen K.S.'nin hastane raporunda yüksek derecede travma ve tecavüz girişimi bulgularına rastlandı.*”

Basın toplantısında söz alan BDP İstanbul Milletvekili **Sebahat Tuncel** ise, Kürt kadınlarına yönelik taciz, tecavüz ve kaçırma olaylarının son yıllarda giderek arttığını belirterek bu olayın sorumluluğunun Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Aliye Kavaf'a ait olduğunu belirtti. Kavaf'ın istifasını istedi.

Kanser hastası Akçay'a özgürlük!

18 yaşındaki hasta tutuklu Abdullah Akçay'ın serbest bırakılması talebiyle Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde gerçekleştirilen eylemler devam ediyor.

14 yaşından beri tutuklu olan Abdullah Akçay'a, iki yıl önce lösemi teşhisi konmuştu. Akçay'ın serbest bırakılması için Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde 18 Haziran günü İHD İstanbul Şubesi, Tutuklu Aileleriyle Dayanışma Derneği (TUAD), Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), İstanbul Tabip Odası (İTO), İnsan Sağlığı ve Eğitim Vakfı (İSEV) ve Sosyal Hizmet Uzmanları Derneği İstanbul Şubesi basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada, ilik nakli için gerekli sevk kararlarının çıkartılmadığı ve Adli Tıp Kurumu'nun aylardır rapor düzenlemediği ifade edildi.

İHD İstanbul Şubesi'nin “Acil!” olarak yaptığı yazılı açıklamada ise Akçay'ın sağlık durumuna ilişkin yeni gelişmelere ilişkin bilgi verildi. Açıklamada, 4 Mart 2010'da Adli Tıp Kurumu'na götürülen Abdullah Akçay'ın aradan yaklaşık dört ay geçmesine rağmen halen adli tıp raporunun hazırlanmamasının endişe verici olduğu belirtilirken; ilik nakli için aileden alınan doku sonucunda ablasının ve erkek kardeşinin dokusunun tuttuğu, ilik naklinin yapılabilmesi için, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi'ne sevk için yapılması gerektiği halde sevk için yapılmadığı ifade edildi. Abdullah Akçay'ın babasının İHD İstanbul Şubesi'ni arayarak, ilik naklinin yapılması için yeniden tedaviye başlanıldığını ancak Akçay'ın tedaviye yanıt vermediği söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devrimci tutsaklara özgürlük!

TKMP'den sevk protestosu

İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu, 18 Haziran günü gerçekleştirdiği basın açıklaması ile Ercan Yıldız ve Raşit Dörtöl'ün Tokat ve Bafra T Tipi Hapishanelerine sevk edilmelerini protesto etti.

Kemeraltı girişinde toplanan platform bileşenleri “Hapsihanelerde sürgün ve sevkler son / TKMP” pankartını açtı. Platform adına yapılan açıklamada Kırıklar F Tipi'nde yatmakta olan Ercan Yıldız ve Raşit Dörtöl'ün 15 Haziran 2010 sabahı havalandırma kapıları açılarak saldırıya uğradıkları ve zorla Tokat ve Bafra T Tipi hapishanelerine sürgün edildikleri söylendi. Kırıklar'da sürgün sevkleri protesto eden tutukluların 3 gündür açlık grevinde oldukları da belirtildi.

Eyleme BDSP de destek verdi.

Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde süngerli oda işkencesi

Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde bulunan Ferhat Tüzer, Ahmet Burak, Kemal Avcı isimli tutsaklar darp edilerek süngerli oda işkencesine maruz bırakıldılar.

Tutsakların 22 Haziran Salı günü görüşe gelen ailelere verdiği bilgiye göre; Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde devrimci tutsaklara yapılan saldırıyı protesto etmek için kapı vurma eylemi gerçekleştiren ve slogan atan Ferhat Tüzer, Kemal Avcı ve Ahmet Burak işkenceye maruz kaldı.

2 saat boyunca süngerli odada tutulan devrimci tutsaklara saldırı burada da devam etti. Ahmet Burak'ın boğazında yırtık oluşurken, Ferhat Tüzer'in de yüzünde morluklar oluştu. Parmaklarını tam olarak kullanamayan Tüzer, boynundaki şişliklerden kaynaklı konuşmakta, yutkunmakta zorluk çekerken saldırı sırasında bayılan ve 2 saat baygın kalan Kemal Avcı hastaneye dahi götürülmedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

